

kankos

elektroninis literatūrinis žurnalas

2020, nr. 2 (4)

Redakcija

tomkompotas
(redaktorius)

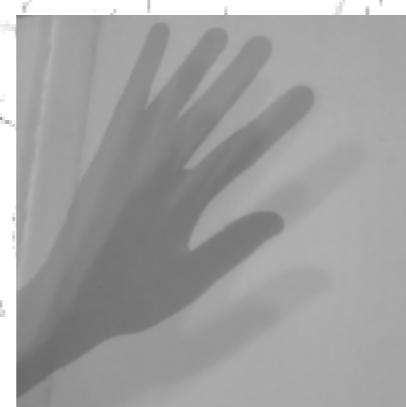
Šriodingerio katė
(proza, kritika)

daineko
(poezija, klasika)

Alicija Valentukevičiūtė
(kalbos redaktorė)

klimingupthewalls
(svetainės
administratorė)

Redakcijos paštas: redakcija.rankos@gmail.com
Interneto svetainė: <http://www.rankos.net>

Iliustracijos

Mindaugas Laukys (p.: 1, 2, 3, 4, 5, 23, 24, 25, 28, 29, 30, 31, 36, 37, 40, 41, 42, 44, 45, 49, 50, 51, 52, 54, 55, 88, 100, 101, 102, 103, 106, 107, 116, 117, 119, 122, 123, 127, 128, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 142, 143, 145, 146, 147, 148, 149, 162, 163, 165, 166, 167, 170, 171, 174, 175, 190, 191, 202, 203, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211)

Justė Gadliauskaitė (p.: 6, 7, 26, 32, 33, 39, 169, 172, 173)

Raimonda Preimonaite (p.: 8, 9, 15, 68, 70, 71, 72, 73, 75, 78, 79, 80, 81, 89, 92, 93, 98, 99, 105, 152, 155, 156, 158, 159, 161)

Marius Briūderis (p.: 10, 11, 12, 13, 17, 18, 19, 46, 47, 57, 58, 59, 65, 67, 86, 87, 96, 97, 108, 109, 111, 115, 124, 125, 151, 179, 186, 187, 196, 197)

Marius Šulcas (p.: 14, 20, 21, 60, 61, 63, 66, 76, 77, 84, 85, 90, 91, 95, 112, 113, 153, 157, 177, 180, 183, 189, 194, 195, 198, 199)

Vytautas Žydonis (p.: 53, 120, 121)

Turinys

Poezija / proza

Fake Writer. Freskos. Apsakymas / 8

40 gramų šviesos. Apsakymas / 14

Kriso Harė. Eileraščiai / 22

Gringo. Talentai. Apsakymas / 34

papi ros. Eileraščiai / 48

Vanagas. Pasaulio valdovai. Apsakymas / 62

Akvilė Ližaitytė. Eileraščiai / 74

Egidijus Zaikauskas. Ir kam man tie batai. Apsakymas / 82

Rasa E. Krislas Ra klono Ozyrio aky. Sekstina / 110

Perla Šilinskaitė. Medžių kirtimas. Novelė / 114

Pirats. Nesufokusuotų vaizdinių abordažai. Poema / 126

Sima Locon. Mamos balsas. Apsakymas / 150

rašyk.lt klasika

Rimutė Aranauskienė (rimšė). Eileraščiai / 164

Recenzijos

vakvakas. Prieš tave Dramblys / 176

Tomas Vyšniauskas. Nuo angelo plunksnos iki paleistuviių / 184

Numerus stultorum

Birutė Šuk. Puzzle / 192

Mužik Super Star. Didžiojo sprogimo teorija ir praktika / 200

Poezija / proza

Fake Writer

Freskos

Valytuvai lyg pašelę lakstę priekiniu stiklu. Jis sėdėjo kiek palinkęs į priekį, stengdamasis bent kažkiek įžiūrėti priekyje besidriekiantį, lietumi nušniokštą kelią. Pasukęs vairą, pajuto aštroką fluoro kvapą. Bodėdamasis skubiai nubraukė dešinės delną į keleivio sėdynės atlošą. Brangios japoniškos dantų pastos dryžiuose, pamėkliškai atsispindėjo iš priekio atlekiančių mašinų šviesos.

Suknista dantų pasta nė velnio nevalo kraujo dėmių nuo sportinių batų. Tik be reikalo visas išsimozoj ir padai dabar kažkokie slidūs, reikia būti atsargiam, kad koja nenuslystų nuo stabdžio pedalo. Betrūko tik trenktis į kokį atitvarą ir atsijungti. Atvykusi policija tikrai susidomėtų kruvinom sauskelnėmis, prigrūstomis stambių C tipo baterijų. Idomu ką jie pamanytų apie tuos įvairiaspalvius nukarpytus nagus? Pagalvotų, kad jis koks sektantas? Ar tiesiog pamisėlis?

O ne, jis ne pamisėlis. Visiškai trenkti žmonės, kurie sukiša 120 eurų už manikiūrą ir paskui didžiuojasi juo, lyg jų nagus Mikelandželas būtų padengės savo freskomis. Tik kad ji nežino, kas tas Mikelandželas. Ir kas ta freska greičiausiai nežino taip pat. Iš pirmo žvilgsnio ji pasirodė ganėtinai paika. Rūpesčio šešelio nepažinės veidas bolavo jaukioje baro prietemoje ir kreipė į save daugelio aplink sėdinčių vyrų dėmesį. Kažkodėl ji savo dėmesį atkreipė į ją. Visą vakarą spitrino savo rudomis lyg kaštonai akimis, kartkartėmis paleisdama iš putlių lūpų kokteilio šiaudelį ir nutvilkindama nuoširdumą spinduliuojančia šypsena. Jis neturėjo kitos išeities tik užkalbinti ją. Užkalbinės suprato, kad kitos išeities, kaip pamatyti ją darsyk tiesiog néra. Dar po kurio laiko nerado kitos išeities, tik pasiūlyti jai apsigyventi kartu. Po metų pasirinko vienintelę išeitį, ir jie susituokė.

Prakeiktas lietus ir akinančios priešais atvažiuojančių mašinų šviesos. Reikia sumažinti greitį, kitaip jis tikrai išsitékš į artėjančio tilto turėklus ir dar, neduok dieve, nugarmės į apačioje tekančią

upę. Kaip nugarmėjo pastarieji treji metai.

Jis beveik nieko nesuprato, tik žinojo, kad kažkas vyksta ne taip. Ne taip, kaip turėtų. Atrodė, ji buvo jam maloni, švelni, atsidavusi. Tačiau tas atsidavimas kėlė jam nerimą. Jis dvelkė stambios kompanijos boso sekretorės ištikimybe ir nuolat vertė ji jaustis nepatogiai. Ilgainiui besimylint jis ēmė jaustis lyg besinaudojantis savo padėtimi, viršininko privilegija. Tikindavo save, kad tai nesąmonė, ir čia pat pirkdavo jai brangias dovanas, bandydamas numaldyti savo sąžinę. Po poros metų liepė jai susirasti naujų draugų, daugiau laiko leisti mieste. Pykdavo, jeigu vakarais rasdavo ją namuose su paruošta vakariene ant stalo. Sakydavo, kad ji visai neturi asmeninio gyvenimo ir tuo taps nukvakusia namų tarname. Galiausiai atsisakė su ja miegoti ir persikraustė į svečių kambarį. Į miegamajį ateidavo tik užsimanęs pasimylėti, tačiau savo lovą jos nejisileisdavo. Tau nebūtina kaip kokiai pigiai mergšei sekioti man iš paskos, sakydavo jis ir užtrenkdavo duris jai prieš nosį.

Galop įtikino save žinąs, kad ji gyvena dvigubą gyvenimą ir su juo pasilieka tik iš gailesčio ar baimės. Naktimis negalėdavo užmigti

norėdamas jausti ją šalia savęs lovoje, bet vos jai užsiminus apie artumą, tuo pat varydavo nuo savęs šalin. Ta apsimetėlė daugiau jo nemulkins. Keletą sykių vakare neradės jos namie išsigando, kad ji ji paliko, nutraukė kontraktą neįspėjusi. Ji vis grįzdavo, parnešdama jam naują paranojos porciją.

Ši vakarą jis néjo į darbą. Sédėjo automobilije kaimyno, išvykusio atostogauti, kiemelyje. Ilgai sekė jos baltą mercedesą kone per visą miestą. Jai sustojus prie neišvaizdaus trijų aukštų daugiabučio, kurį laiką spoksojo į ant priekinio stiklo tyškančius lietaus lašus, kone fiziškai jausdamas, kaip pamažu, lašas po lašo jie kapsi jam ant gerokai praplikusio pakaušio, mikronas po mikrono ardydami jo kaukolės luobą ir prasiskverbę į vidų skandina paskutines jo sveiko proto saleles. Neiškentės nuskubėjo į daugiabučio pirmajame aukšte įsikūrusią parduotuvę. Gal turės aspirino ar kažko, kas nors trumpam apmalšins tą tvinksėjimą, permirkusiose smegenyse.

Aspirino nebuvo. Buvo akcija didelėms C tipo baterijoms.

Paėmė iš ant prekystalo pastatytos pintinės jų gerą saują ir išbérė priešais pardavėją. „Maišelio reikės?“ – paklausė pardavėjas, tačiau jis tik papurtė galvą ir parodė į pakuotę „Tena pants“ sauskeliui. Neaišku kiek tenai teks kiurksoti, jokio baro, kurio tualetu būtų galima pasinaudoti, aplink nematyti.

Įkyrus lietus niekaip nenorėjo liautis. Ant galinės sėdynės susirado seną beisbolo kepuraitę, tačiau ji negelbėjo. Lietaus lašai tvinksėdami kapojo jam kaukolę ir skandino dar nepaliestus pilkosios masės plotus. Baltas mersedesas plūduriavo prietemoje, kitoje gatvės pusėje. Jis išsiémė iš pakelio didžiules sauskelnes. Nubaidė akimirkai kilusį norą užsimaukšlinti jas ant nuo lietaus vis sunkėjančios galvos. Nežinia kodėl prisiminė siužetą per televiziją, kaip kaliniai daužė vieni kitus rankšluosčiais, prigrūstais muilo gabalų. Iš kišenės išsitraukė keletą baterijų ir įdėjo į sauskelių vidų. Pabandė pasukti ore, tačiau baterijos išriedėjo per išėmas kojoms. Ištraukė dar vienas sauskelnes ir sudėjo abi kryžiumi. Susidarė keturlapis žiedas. Suberbės ten visas baterijas suėmė kraštus ir suklijavo užsegimo lipdukus. Skylių nebesimatė, baterijų svoris tempė žemyn apvalujį galą, minkštą, bet tvirtas sukliuotų kraštų gumulas maloniai gulėjo saujoje. Pabandė pasukti virš galvos ir nutrenkė galinio vaizdo veidrodėli.

Beisbolo kepuraitė gerai saugojo akinius nuo ilgais siūlais iš dangaus tąstančių lietaus lašų. Durys į laiptinę buvo neužrakintos. Nesustodamas pakilo į trečią aukštą. Dešiniajame bute jau kuris laikas degė šviesa. Lentelė ant durų skelbė: daktaras. Ji be abejonės čia. Mėgo išsilavinusius žmones. Nedaug ko tikėdamasis paklebeno durų rankeną. Jo nuostabai, durys svetingai atsidarė. Kiek sudvejojės rūpestingai nusibraukė kojas į prieš duris gulintį kilimėli ir žengė vidun. Koridorius skendėjo prietemoje, tačiau tolimajame jo gale sklindantys balsai ir šviesa vedė jį reikiama kryptimi. Ji sėdėjo priešais didelį medinį stalą. Jis pasilenkės kažką rašė. Lyg ir čekį, labai panašu į tai. Ji atrodė atsipalaidavusi, beveik pakylėta.

Nuo kepurės snapelio nuriedėjės stambus lašas paptelėjo jam ant baltų kedų. Jis nevalingai pasilenkė žemyn ir lietaus lašų jūros

gaivalas užliejo paskutinę nepaliestą kertelę jo kaukolėje.

Sauskelnės suaugusiems gaminamos iš labai tamprios, tvirtos ir tuo pačiu maloniai prie kūno priglundenčios medžiagos. Ji neleidžia odai sudirgti ir puikiai sugeria skystį. Aštuonios C tipo baterijos, sveriančios beveik 5 kilogramus, išsukus jas virš galvos smogia beveik 200 niutonų jėga. Žmogus, išvydęs prieš save ant stalo griūvančią blondinę kraujuojančiu pakaušiu, 3 sekundes negali pajudėti iš vienos, kol adrenalinas pergali sastingi ir pasiunčia signalą kūnui. Smūgis iš viršaus į bekylantį iš savo kėdės kūną yra stipresnis apie 30 procentų. Sauskelnių išorinė dalis nėra taip gerai pritaikyta skysčiams sugerti, kaip vidinė. Netgi balinamoji dantų pasta negali visiškai panaikinti šviežio kraujo pėdsakų ant šlapios baltų sportbačių odos. Nukirpti spalvoti, priauginami nagai atrodo žymiai trumpesni, nei galėtum pagalvoti ir visai nepanašūs į freskas.

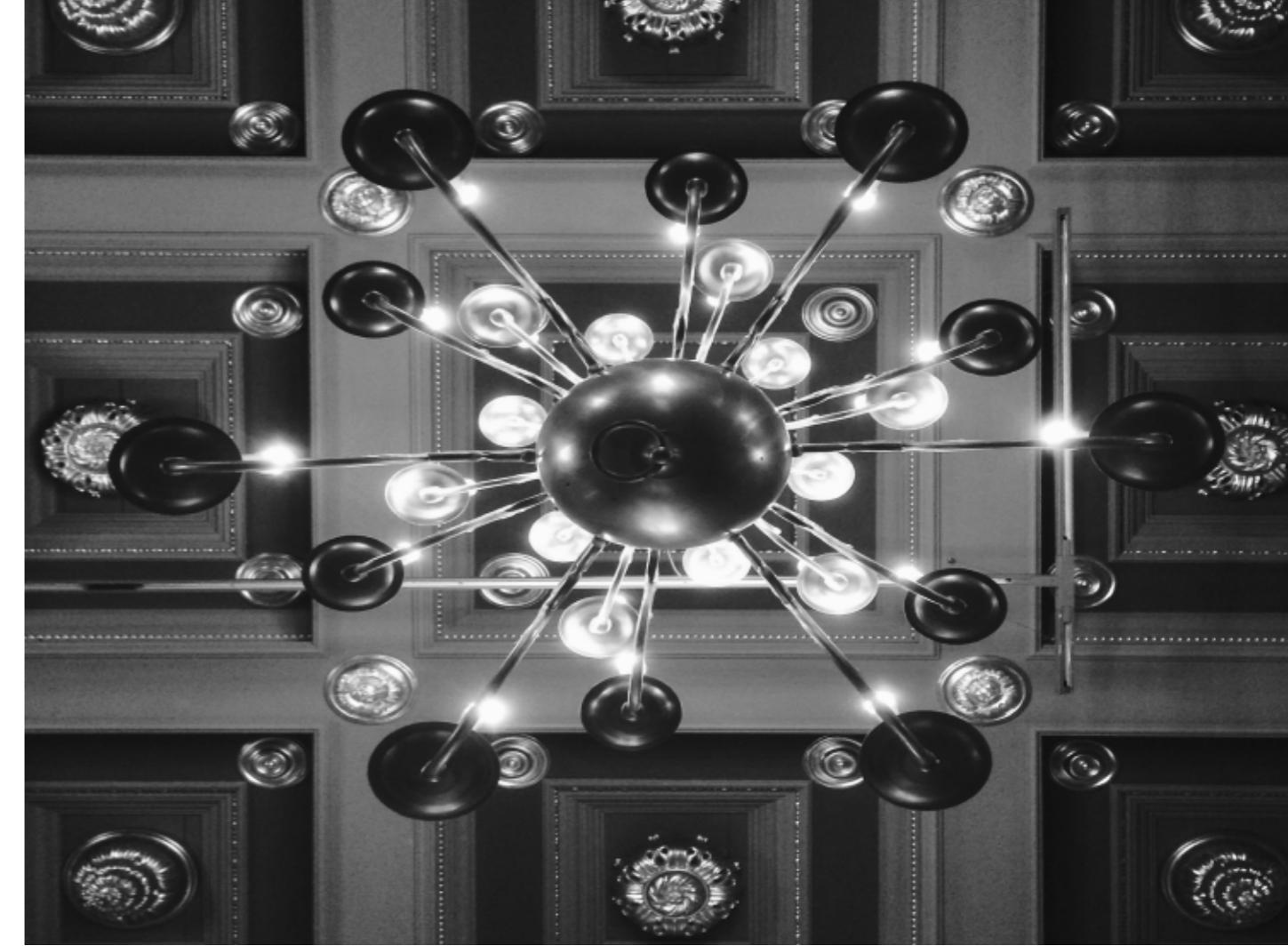

40 gramų šviesos

Greitai lekiantį automobilį kiek sumėtydavo posūkiuose. Jis spaudė toliau nekreipdamas į tai dėmesio. Susikaupęs žiūrėjo, kaip mašinos priekis ryja juodą asfaltą, retkarčiais užmesdamas žvilgsnį į Karūnos mazgu suvytus tris batų raištelius, siūbuojančius po galinio vaizdo veidrodeliu.

Baltas, rudas ir raudonas. Idiotiškas spalvų derinys. Atrodo blankiai, netgi šlykštakai. Jam niekada nepatiko, bet nuimti nedrįso. Kažkodėl manė, kad išmetės mazgą, kartu turės atsisveikinti ir su savo jaunyste. Su visais tais diegiančiais, bet tokiais gyvais prisiminimais. Laikė tai savotišku sentimentalumu, nekalta keistenybe. Žmona daug sykių prašė išmesti tą „klaikią nesąmonę“, nes pasak jos atrodė kaip iš devyniasdešimtujų išlindes kaimo japas. Tačiau pamačiusi jo susierzinimą tuoj pat nusukdavo kalbą į šalį.

Jis niekada jai nepasakojo, kaip sėdėdami Anos butelio palėpėje, senamiesty jie iškilmingai prisiekė amžiną draugystę.

Kęstas buvo visiškai girtas ir priklaupės ant kelių prisiekė niekada nevesišas pirmas. Tik po to, kai ištekins Aną ir kai jo geriausias draugas pagaliau suras savęs vertą moterį. Norėjo jau išsitraukti peilį ir užtvirtinti priesaiką krauju, bet Ana jam neleido, kvatodama įsisiurbė į lūpas ir pasakė, kad Kęstas negalintis savęs žaloti, nes turės aprūpinti ją tinkamu kraičiu. Apdujės Kęstas sėdėjo ant grindų ir šiepė ryškiai raudonu lūpdažiu tvieskiančias lūpas. Tada pirmą sykį jis pasirodė šlykštus. Negalėdamas žiūrėti nusuko akis. Tai pastebėjusi, Ana šelmiškai susirangė jam ant kelių ir pakšteliėjo į nosį. Jis dėjos supykės ir bandė ja nusikratyti, bet rankos nevalingai gniaužė jos liauną liemenį ir nenorėjo paleisti. Prie jų kėdės priropojęs Kęstas čiupo ją už kojos, apautos raudonu sportbačiu, ir stebėtinai įgudusiu judesiui išvarstė batraištį. Madam, dėl jūsų aš esu pasiruošęs paaukoti gyvybę, šaukė jis apsivyniojęs batraiščiu aplink kaklą. Ana kvatodama brūkšteliėjo basa pėda jam per veidą. Kęstas timptelėjo raištelių į viršų ir iškišo liežuvį.

Gavęs laišką, kad Kęsto nebéra, pirmiausia prieš save išvydo

išdribusį ilgą, purpurinį nuo vyno liežuvį. Dabar tas liežuvis kadaravo ir mėtēsi į šonus ties kiekvienu staigsniu posūkiu. Išpampusios rudos, raudonos, baltos gyslos varvino trispalves seiles. Sidabrinis priekinis dangtis rijo juodą asfaltą. Ant priekinės keleivio sėdynės slidinėjo baltas vokas.

Kęstas nuleido uždangą, keli žodžiai pakeverzoti ant seno prieš dešimtmetį vykusio spektaklio bilietao. Kaip, po velnių, pas ją atsirado tas bilietas. Nejaugi Kęstas tiek metų saugojo tą sulietą pomidorų sultimis popiergalį vien tik tam, kad smogtų juo pačiu netikėčiausiu momentu. Tai buvo tik kvailas pokštas. Kavinėje prieš spektaklį jie tiesiog kvailiojo. Nereikėjo Kęstui erzintis, kad Ana labiau norėtų į spektaklį eiti tik su juo, dviese. O jis, va toks nesusipratėlis. Ana, kaip visada, tik šelmiškai kvatojosi ir merkė akį tai vienam, tai kitam. Kęstas žvengė per visą kavinę ir trankė bokalu per stalą, taškydamasis puta. Kai su Ana jie patraukė jėjimo į salę link, Kęstas vis dar sėdėjo savo vietoje be žado spoksodamas į pomidorų sultyse skęstantį bilietą. Buka veido išraiška darė ji tokiu atgrasiu. Ana net neatsisuko, kažką murkė įsikibus jam į parankę.

Kiek dar tėsis šitas sumautas kelias. Kurių velnių Kęsto palaikus reikėjo tąsti į tą jo tėviškę. Jis gi niekada ten nesirodydavo. Sakydavo, kad sugrįš nebent tuomet, kai įsuks nors vieną lemputę į gatvės žibintą. Jo kaime niekada nebuvo nė vieno žibinto. O dabar jis ten, prieblandoje, amžinoji šviesa jam tešviečia, *blet*.

Suknistas šviesos psichopatas. Privedžiojės krūvas girlilandų Anos palėpėje. Vakarais nuo tos ryškios šviesos darydavosi bloga. O jis žvengė ir sakė, kad tai šviesa tunelio gale, ji turi tvieksti, nes kitaip jie neratas kelio. Jie ir nerado. Kelio jiems trims ir negalėjo būti, jie tik laikėsi kartu, kaip trys nuorūkos lietaus kanalizacijoje, stiprios srovės suplaktos į krūvą. Kęstas, matyt, tą suprato anksčiausiai. Gerdavo tiek, kad smigdavo sėdėdamas prie stalo. Tačiau kaskart sugirgždėjus senai metalinei Anos lovai praplėšdavo akis ir kriokdavo, lai šviesa sudegina puolusius angelus!

Tu demonė, bandanti pavogti mūsų sielas, kartą pareiškė jis
Anai, pakėlęs galvą nuo stalo. Savo šypsena tu galėtum apžioti mūsų

abiejų pimpalus ir iščiulpti mūsų syvus. Jo akys lakstė lyg paklaikusios, tačiau balsas buvo ramus. Ana bandė nuleisti viską juokais, tačiau Kęstas vis kartojo - demonė. Jis norėjo čiupti Kęstą už pakarpas ir išmėžti lauk visą jo šviesą į naktinę gatvę, bet Ana neleido. Ji vis glostė Kęsto galvą šnibždėdama, kad jai nereikia Kęsto syvų ir jos burna tikrai ne tokia didelė. Bet tas nenurimo. Jis sakė, kad tos lūpos prakeiktos, jos užvaldo šviesą.

Jam nespėjus nė susigaudytį, Ana atsistojo ant kėdės ir sakydama, aš nebijau šviesos, pabučiavo virš galvos kabėjusią tvieskiančią lemputę. Lemputė mirktelėjo, bet neužgeso. Ore tvokstelėjo svylančio lūpdažio ir odos kvapas, ji suklykė ir nuvirto nuo kėdės. Jis pripuolė prie jos. Žiūrėjo, kaip ji šypsosi žaizdotomis lūpomis, bandydama ištarti: aš ne demonė. Kęstas kurį laiką spoksojo į siūbuojančią lemputę, su dviem prikepusiom lūpų žymėm ir galiausiai, sunkiai pakilęs išjungė šviesą. Daugiau jie nesimatė. Išėjusi iš ligoninės Ana padovanojo jam 40 vatų lemputę. Paskutinis bučinys - užrašė ji ant dėžutės ir atsisveikindama paglostė jam skruostą. Gržės prie mašinos, nesumodamas ką daryti su dovana,

įgrūdo dėžutę į minkštą vaistinėlės dėklą ir paslepė giliai bagažinėje.

Pervažiavęs tiltelį, jo automobilis lėtai judėjo menkai apšviesta pagrindine kaimelio gatvele. Ryškus žibintas iš tamsos išplėše neseniai pastatytaus laidojimo namus.

Kriso Harė

Ženklas

ką pasakysi balta plunksna,
besileidžianti ant balto lapo

kad buvai narsus balandis,
o rytą tuščią ir neprirašytą,
akmeniu kritai po mano langu

spiritus sanctus midum girdžius,
užkišt tave už Platelio beretės, ar
pakylėjus liautis...

kol juodas varnas baltą akmenį
kapoja, o akmuo tas plunksnų
debesim atvirsta –

aš nežinau kodėl, balandi,

kilogramas akmenų sveria tiek pat,
kiek kilogramas plunksnų, –

bet tu kaukis
kaukis

Puota

vis tiek jis – žvaigždžiakaktis
tas arklys,
piktais suprunkštės, kai siekei paglostyti
jo aukštą kaktą su menama žyme, –
jog ypatingas jis,

o ne,
neprisileis

papurto vėjyje įsišaknijusius karčius
sugirgžda ienos, įréminusios
laukinę jo krūtinę
vartus visam uždaro į žalio vyno
pievas,
upių sąžėlynus iki papilvės
gramzdinančias saldžiai
miglas naktį

prie šono – šonas po androgenišku
dangum – tirpstanti
mūsų kaimenė

pasitraukdamas, pasitarnauji jai
rankose neužlaikydamas to,
kuris žmogaus vežimą traukia,
nulenkės šnopuojuantį snukį, kartą
ir visam
jis iškvepia troškulį tų rankų –
pats stebisi, – kaip ilgos jos
ir godžios
vėluojančioje puotoje

geriasi žvaigždė į pievas, – tokia
maža ta pakelės balutė, – varge,
kol tave radau...

o dugnas neužgėsta – grimzta
jau?

o gal "MIGLOJ"....

Gimtadienis

o kas toliau?
 toliau – pavasaris,
 kai laikas pravėdint bites
 pakelt sunkius dangčius ir pūsti dūminės
 dumplies

į ten,

į tolimas kertes, kur miega motinėlė,
 užkutenta mirusių sparnais
 balta palaidinuke iki balandžio jauno savo
 ir ta pačia – po jo

mane nukautą rengia jos pirštų spiečiai,
 atskirdami dūmo šilkais
 nuo gyvujų,

karščiuojančias dumplies guldo žolėn
 ne mano rankos
 nugarą rasotą kelia

perais gyvais akis užlipdo
 atsegioja vaškines sagas –
 galiu tik jaust...

į mane neša medų tuščiais kibiraus
 save valgau šaukštais

gal ir saldu,
 tik vietų neužčiuopiu, –
 kur...

Mirtis

užmigo vėjas ant atlašinės pagalvėlės,
nesujudėjo plaukas nesnigo pleiskanom –
juoda nepriekaištingai šventiška tyla

nuščiuvę vienplaukiai vyrai vėjų gaudytojai,
sumišę moterys jų išsiverkiančios
i pagalves – visi aplinkui mirę¹
iš tavo ilgesio dygsniuoto geležies siūle

prisirišimų pirštai įsiūti į stuburą po
klostėmis suglostytą neperkalbama jų:
paleisk...

godžiai apsiveji vijokliniais ažūrais kaklą
akimirką užsimiršti įkvėpt

iš pravertos burnos šalpusniai skleidžiasi
lėtai po vieną rauna juos nežemiška
ranka ir tave užkala
šalpusnių vinimis

o tie po atlašiniu debesim
kartojantys, kad mirsi vienas
tebemeluoją tau
sunertų pirštų tinklelyje
kiauram...

Moteris

kūdikis su bilietu ant riešo,
gyvo bagažo pažymėti rodmenys
ir užrašytas nusileidimo laikas

per sprindį išslystantis iš rūbų
vaikas su įgimta yda tekėti
vandeniu, akmenj atverti, užželt žole

kuria apauga jaunas tavo kūnas
ir krauna pumpurus pasiuė drignės,
o ilgaamžės rožės sprogdamos per
siūles, sutrikdo –
įsikandęs lūpon nemirtingumu rausta
bučinys

akis melagio turi veidrodis ir
maudulys,
neklausdamas, ar gali tiek, širdį
pasiėmės ritinėja grindimis, krykštauja
lyg vaikas, tavo statiškame kūne ieškantis
pirmapradžio oro gurkšnio,

kodėl gegutės kimsta,
kodėl užgula ausis vandenys
nutekantys į plyšius

po kojomis susigeri

pakraščiuose išsausėjusi žolė...
apėjusi valdas, pasirašai alkūnės linkyje,
kad neturi pretenzijų, – susivaldei, kad
pirštai nesilanksto ir jau ant plaštakos

padėtas vienintelis bilietas laimėjės
skrydį, kurį gali įrodyti,
įsipjaudama riešą...

net neskauda, kada jauti mane
kaip žaizdą nuima pakilimo takas,
aukštėjantis ir
lengvėjantis sulig kiekviena kibirkštim atsiejantis
nuo trinties
bagažo
rankinuko
slystančio

nuo sparno

Gringo

Talentai

Tą vasarą jis gržta iš vaikų stovyklos jau visiškai kitoks. Mergaitėvardu Inga moka plaukti krauliu, nubėga estafetę greičiau už bet kurį berniuką, keliais išmuša kamuoli per dešimtį kartų. Jos oda tamsesnė nei kitų mergaičių ir tokia švelni lyg persikas. Jis pažada parašyti jai laišką.

Kai motina pasitikdama ištisia rankas, jis pirmą kartą pajunta, jog norėtų išvengti jos minkšto, šiek tiek prakaituoto glėbio – stovi it baslys ir laukia, kada tai baigsis. Tėvas spusteli garso signalą, pagaliau jie lipa į „Žigulius“ ir važiuoja į savo mažą miestelį, kuriame visi pažista vieni kitus ir vaikšto į tą pačią bažnyčią sekmadieniais. Netrukus jam sueis dvylika, prasidės mokslo metai, bus nauji dalykai ir mokytojai.

Mokyklos „chemikė“ – jauna, aukšta moteris, tvirtai susirišusi ilgus plaukus į kuodą, lūpos ryškiai raudonos, akys plieno spalvos, mažumėlę įkypos. Ji puošiasi kasdien vis kitaip rūbais. Tokių madingų daiktų iš mokytojo algos neįpirktum, dėl to tarp berniukų sklinda negražios kalbos. Bet jam nė motais. Chemijos sąsiuvinio gale atsiranda piešti antikos dievų torsai ir švelnūs nimfečių siluetai.

Virtuvėje motina kepa kotletus, tarkuoja burokelius, grūda bulvių košę. Tėvas, tamsiame kambariuke įsirengęs dirbtuves, remontuoja kaimynės atneštą radiolą. Greitai bus vakarienė, tad išsmuki iki kiemą nepavyks. Jis mato, kaip pluša motina, ir gržta į savo kambarį. Paėmės pieštuką, atverčia sąsiuvinį ir piešia rymantį po mūšio Arėją, paskui dailina iš jūros gimstančios Afroditės krūtis. Ant sienos kabo jaunos Marijos Sklodovskos – Kiuri portreto reprodukcija. Žvelgdamas į ją, spėlioja kokia tai buvo moteris – švelni ar valdinga, o gal racionali, apskaičiuojanti, tokia pat šalta ir neprieinama, kaip jo mokytoja.

Vieną dieną tenka atsakinėti prie lento, jis taip drovisi, jog neįstengia nieko doro išlementi. Mokytoja įraito jam dvejetą, ir jis labai nusivilia. Tačiau chemijos laboratoriniai ir amonio dichromato ugnikalniai įdomiau už matematines lygtis, istorines datas bei ruošinių tekinimą darbų pamokose. Mokslininko išradėjo ateitis jam labiau prie širdies, nei staliaus ar šaltkalvio profesijos. Su kiemo draugu sandėliuke jis gamina garsinius užtaisus ir savadarbes raketas. Sykį eksperimentas nepavyksta, liepsna išdegina jam plaukų kuokštą, o draugeliui – plaštaką ligi kaulo. Jis braižo naujus brėžinius, gamina fejerverkus ir sprogmenis Naujamečiui. Užaugęs bus pirotechniku. Arba konstruktorium.

Baigęs devynias išeina iš mokyklos. Direktoriaus pavaduotojas sako: „tu per daug gudrus pas mus mokytis, tikrai susirasi geriau“. Jis grąžina visus vadovėlius, tada užriša uniformos rankoves, pripila į jas smėlio ir šveičia važiuojančiam autobusui po ratais.

Istojes į statybos technikumą, kremta mokslus apie rygelius, gegnes ir rostverkus. Jis statys žmonėms namus. Pirmą kartą pabučiuoja grupioko pusseserę, paskui bučiuojasi ir su kitomis mergaitėmis. Namuose motina džiaugiasi nauja elektrine mėsmale, tėvas lituoja mikroschemas atsivertęs seną namudinio meistro žurnalą. Iš tamšiuko dvelkia lydyta kanifolija, iš virtuvės sklinda kepto faršo ir svogūnų kvapai. Jis užsidaro savo kambaryste. Ant sienos nespalvoti, vintažiniai Niujorko kranai ir dangoraižiai. Kažkur tarp knygų įspraussta Marijos Sklodovskos reprodukcija. Jis neatsimena, kada ją nukabino, neatsimena, kur padėjo popieriaus skiautę su adresu, kuriuo niekada neparašė...

Užsirakinės vonioje, tėvo skustuvu gramdo vos pradygusius ūsus, neįgudęs įsipjauna virš lūpos, pamano, kad reikėtų įsigyti saugesnį „Gillette“, kaip reklamoje. Manikiūrinėmis žirkluteis susitvarko gaktiplaukius, skeryčiojasi priešais veidrodį, tyliai spygauja Sabrinos „boys, boys, boys“. Po naujametinio vakarėlio jis permiega su mergina. Svajoja iškeliauti į kalnus arba į laukines prerijas. Bet labiau norėtų pasiklysti tarp Niujorko dangoraižių.

Sporto salės rūbinėje vėl apžiūrinėja save veidrodžio atspindį, ir jam patinka tai, ką pamato. Krepšinio aikšteliėje laksto prakaituoti vaikėzai, jis puikiai įvaldo perdavimus ir gynybą. Likęs po pamokų, valandų valandas mėto į krepšį, gludina metimą, kamuolio *driblingą*. Juo susidomi sporto mokykla, o tėvas padovanoja savo įrankių dėžę – būsimam namų statytojui. Tos dėžės jis niekada neatidaro. Pas draugus per video žiūri NBA lygos įrašus, ji stulbina girdimas arenos triukšmas, atletiški krepšinio dievai, merginos blizgančiais triko, šokančios per pertraukas. Atrodo, jo pečiai niekada nebus tokie tvirti, kaip tų vyrukų.

Jis palieka merginąvardu Justė, o gal Jūratė, meta statybos technikumą ir išvažiuoja į sostinę studijuoti menų. Tokios žinios pribloškia motiną, tėvas lieka be amo. Kol jie taip sėdi suakmenėjė svetainėje, jis susimeta daiktus į kuprinę – ir ateinančius metus Vilniuje piešia eskizus, minko molį skulptoriaus studijoje. Dėstytojas sako, kad jis labai perspektyvus, kad jo pirštai stiprūs ir jaučia materiją. Skulptoriaus smilkiniai gražiai žilstelėjė, akys mėlynos, net skauda žiūrėti. Vakarais jie kartu lipdo paauglystės geismų kamuojamą jaunąjį Bakchą.

Vasaros atostogas jis praleidžia pajūrio baruose nešiodamas maistą ir gėrimus. Karklėje sutinka laisvos sielos menininkę. Ji vyresnė, impozantiškų formų ir tapo visai kitaip. Tiesą sakant, jos darbai labiau primena vaikiškas terliones, tačiau ji gana žinoma meno pasaulyje. Jie kartu grįžta į sostinę, jis tėsia mokslus ir ateinančius metus tapo vienas terliones. Naujoji draugė nuomoja nedidelį butą Žirmūnų *chruščiovkėje* – visur stirtos knygų, drobių, popieriaus lakštų. Jam svaigsta galva nuo to margumyno ir pledais uždangstytos netvarkos. Atsibunda nuogas, vilkėdamas tik juodas tinklines pėdkelnes, siurbteli išsivadėjusio šampano iš butelio ir taria: „ak, jūs tokia ištvirkusi, ponia.“ Užsimetęs trumpą kimono, išeina į balkoną parūkyti. Ji ateina iš paskos, atsineša šampaną, putliais pirštais kedena jam plaukus, panardina veidu tarp stambių

krūtų, ir jie mylisi čia pat, spalvotomis marškomis uždangstytame balkone.

Žiemą jis pasiima akademines atostogas ir sugržta namo. Tėvas knebinėjasi palinkęs prie stalinės lempos, šalia jo atidaryta senoji įrankių dėžė. Motina kepa įdarytą antį, pjausto salotas, lupa bulves. Nepraėjus nė savaitei jie girdi, kaip jis vėl susikrauna daiktus ir išeidamas tarpduryje sušunka: „atia!“

Visą vasarą pilsto gérimus prie baro Šventojoje. Išmoksta galybę triukų su buteliais ir ugnimi, laisvus vakarus leidžia baltakasės merginos draugijoje. Ji – vietinio žvejo dukra, dirba gretimoje užkandinėje, jos vardas Alma, o gal Alina. Jie sėdi ant kranto, klausosi bangų ir susipynę pirštais žvelgia į saulėlydį jūroje. Užgesus paskutiniams gaisams, juodu bučiuojasi. Jis pasako, jog turi kitą moterį Vilniuje, ji viską supranta, prisiglaudžia dar stipriau. Bet vasara baigiasi.

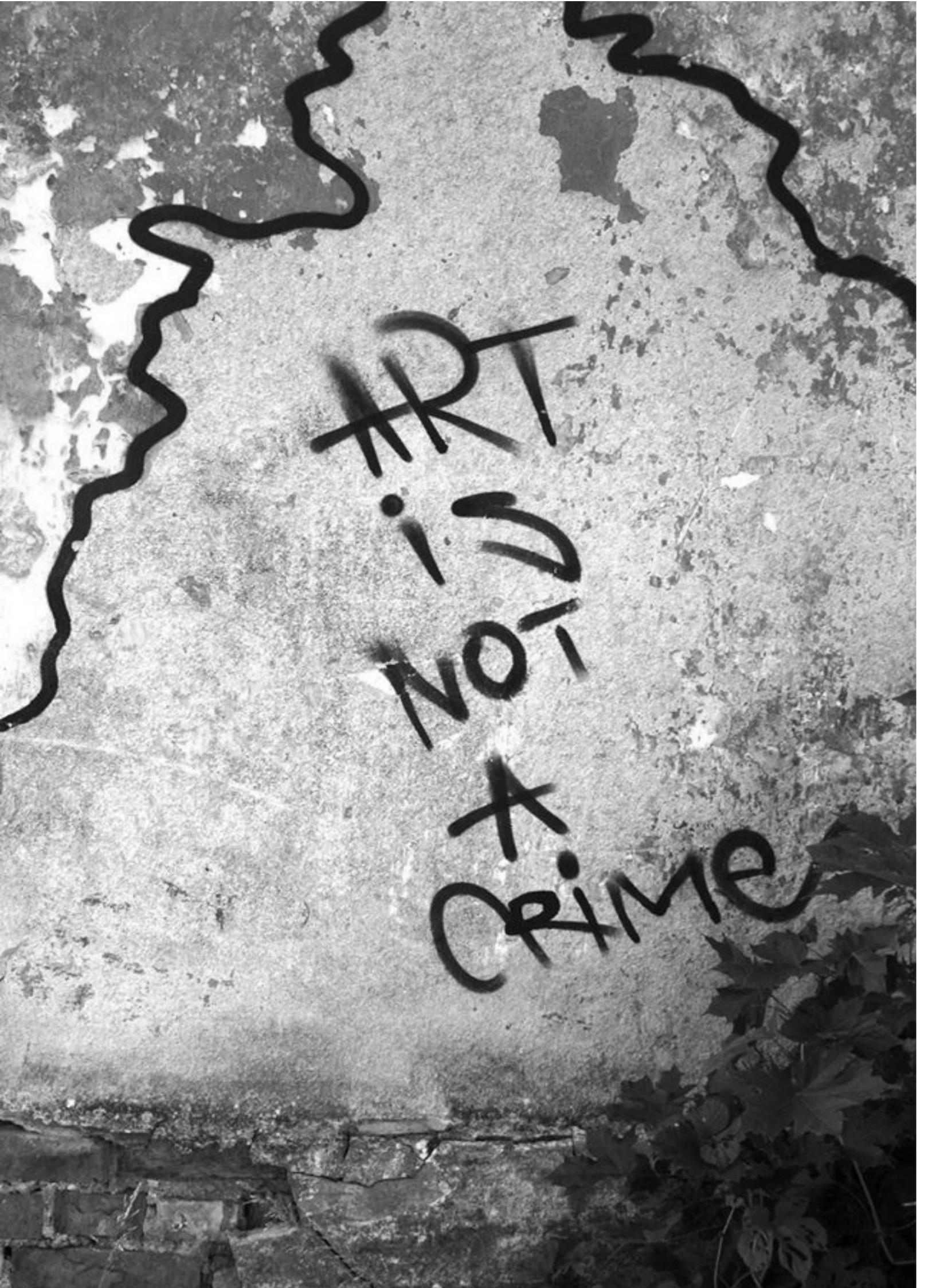
Į sostinę daugiau negržta. Jam pasiūlo darbą Kaune. Jis –

nekilnojamo turto brokeris, toks žavingas, jog galėtų pardavinėti sniegą Antarktyje. Švēsdamas sėkmingą sandorį, nerangiai šokdina juodbruvą gražuolę naktiniame bare, vėliau jie ilgai juokiasi, nes ji – profesionali šokėja. Pokalbis užtrunka iki ryto, kol baras užsidaro. Jis vežasi ją į tvarkingą viešbutį užmiestyje, glamonėja standų šokėjos kūną, tamsoje girdi riksmus ir dejones. Susitikimai tėsiasi, jis pradeda lankytis privačias choreografijos pamokas, vakarais jie „sprogdina“ miesto šokių aikštėles, paskui važiuoja į viešbutį ant ežero kranto, aistringai dulkinasi ir neieško tam gražių pasiteisinimų.

Švintant ji guli jam ant peties, ant jo krūtinės pasklidusios juodos garbanos. Ji išsiskyrusi, vaikų neturėjo, bet jai labai patinka vaikai. Ji dirba šokių mokytoja vieno mažo pakaunės miestelio mokykloje. Tas miestelis – Karmėlava, o gal Kulautuva. Po skyrybų vis dar gyvena su vyru atidalintame name. Norėtų gyventi mieste. Ar ji nesakiusi, kad jai labai patinka vaikai? Pasako tai dar ne sykį. Galiausiai ir jis užsimena, kad svajoja

rašyti knygas, kad privalo užbaigtį pradėtą romaną, ir dėl to keliems mėnesiams išvykstas į nuošalią sodybą...

Bet atsiduria Nidoje. Tykų vakarą šalia saulės laikrodžio jis sako savo draugui, jog negali gyventi be jūros. Draugo vardas Lavijus, jis toks liaunas ir trapus lyg mergaitė, dėvi juokingus akinius, veidas nusėtas strazdanų, o akys visuomet siek tiek drėgnos ir liūdnos. Lavijus padovanoja jam Rilkės tomelį, jis pats literatas, dievina eiles, gyvena Klaipėdoje, vasaras leidžia paveldėtoje sodyboje prie marių. Lavijus netrukdo jam rašyti, rūpinasi namais, o vakare jiedu eina pasivaikščioti pamariu. Lavijus balsiai skaito Baironą ir Gêtę, bet savų eilių rodyti nedrysta – toks drovus ir nukaista nuo vieno vienintelio žvilgsnio. Kai Lavijus trumpam išvyksta į Klaipédą, likęs vienas jis rašo laiškus tapytojai į sostinę, šokėjai į jos mažą miestelį prie Kauno, ilgakasei žvejo dukrai į Šventąją...

Susižavėjęs plaukų stilisto darbu, norėtų sugrižti į sostinę ir baigės mokslus išlėkt į Paryžių arba į Londoną. Jis galėtų dirbti Holivude! Bet kol kas modeliuoja šukuosenas Kelmėje, viešbučio restorane klausosi gyvai atliekamų vietinės žvaigždutės dainų, neša jai gėles, bučiuoja rankas.

Kitais metais jis atidaro vyninę Druskininkuose.

Dar kitais – veda sąmoningo kvėpavimo seansus Alytuje.

Birštone jis neprilygstamas masažistas.

Dirba gidu Anykščiuose...

Rudenį įsiruošia nedidelį butą Palangoje, Vytauto gatvėje. Sykį vaikštinėdamas tiltu pamerkia dviem besijuokiančiomis merginomis, bet jos tik susižvalgo ir nutyla nueidamos. Tą vakarą

jis grįžta namo jau sutemus, įjungia šviesą ir ilgai žiūri į savo atspindį virtuvės lange. Tai, ką pamato jau nebedžiugina: pernelyg platūs nemadingi džinsai, per ankšta odinė striukė, išretėjusi šukuosena, nukritę lūpų kampai, tamsuojančios raukšlės paakuose. Staiga suvokia, kad laikas jį vejas, rytais pradeda minti dviratį, bėgioja pušyno taku, plaukioja šaltoje jūroje, lanko jogos užsiémimus, kankina save veganiškais užkandžiais.

Daugiau niekada nebeina prie tilto. Ima vengti triukšmingų gatvių ir užeigų.

Pavasarį parduoda butą Vytauto gatvėje ir persikelia į mažą, atokų miestelį. Tai ne jo gimtasis miestelis. Tas miestelis netgi ne pajūry. Čia visi vienas kitą pažista ir eina į tą pačią bažnyčią sekmadieniais. Antrajame bendrabučio aukšte jis augina balkonines gėles, kas rytą atsineša priskintų iš pievos už namo. Dabar jis turi internetą ir visus gali matyti feisbuke, bet į pašto dėžutę su užrašyta jo pavarde vis tiek plūsta laiškai. Jie ateina iš Gargždų ir iš Birštono, iš Raguvos ir Kaltanėnų, iš Nidos ir Visagino, ir iš daugelio kitų šalies miestelių ir miestų. Daugiau niekas visame name negauna laiškų.

Kartais paštininkas, sustabdės dviratį šalia jo tuklios figūros, palinkusios kiemelyje prie klombų, tylomis ištisia laiškų pluoštą ir nusišypso plačiu, sveikai įraudusiu veidu. Šviesūs paštininko ūsai pakyla nuo tos šypsenos, jų pirštai susiliečia perduodant laiškus ir užtrunka vieną akimirką ilgiau nei derėtų. Po valandėlės jis palydi nuvažiuojantį dviratį žvilgsniu, užglosto plinkanti viršugalvį delnu, paskui kyla laiptais į savo gélėtą butą ir kelis vakarus atrašinėja visiems adresatams. Bet į paštą išsiruošia tik antradienį, kuomet paštininkas nebūna išvykės ir antspauduoja korespondenciją prie savo stalo.

Vidurvasarį pražysta liepos. Jis pradeda lankyti gėlių kompozicijos kursus.

tuščėjimo metas

įsiūbuoja kojomis į kambarį
neliečia
kriausė juda nuo vėjo

ar nuo nerimo
griauna

ir griūva pastatai
viduj
su bumbulu gerklėj ir užlangėj
namus bangos kylančios užlieja
kvėpavimo takus užgula akmuo

dukros kvėpuokite
gaivinu
dar gyvos
gyvos?!

juda rūbai pasakė kaimynas žydukas

kalbuosi su ja bėgančia nuo
būna mylima (ir buvo) už *pusantrošimtokilometrų*
o čia guli už *dešimtcentimetru* ar juda antmanęs
vienam kambarį
skambini neatskambina

varpų vėl lauki kumščiais daužydamasis į krūtinę
atleisk man Viešpatie
nematoma ašarų drėgmė sumirkdo it nubrisusį šunytį
gryniausiu alyvuogių aliejumi ištekėtų
jei ruoštum pirmą vakarienę
patsai baisumas apima kai jų nesuskaičiuoja
ir paskutinėje vienui vienas esi

džiaustau kelnaites nailonines kojinaites
gumulą kratau iš kelnių
ji bėgtų pūsti nosį
šniurkščiotų pratisai
lašétų iki negalėjimo
bet jaustis savanaudiškam kai ji pirma apleido

ploju delnu per užpakalį
vienui vienas
burtas nesuveikia
ploju abiem į minkštają
 dalį smegenų
kuri ne tokia patraukliai apvali
matau ją naujomis kelnaitim
ar jaučia ar prisimena
čiurkšlė WC garsesnė nei esu

guluosi ant grindų

jaučiu ne ją
ridikulitą

ji miega lovoj išsitiesus
seksas
suskausta
kažkodėl ne nugara

pasilenkiu paglostyt galvą mylimos
labanaktuk
mhm miegodama numyks

o vargšas Piferaras aš!
sušunku liesdamas marmurą tartum Sapfo kūną
sapne
kad bent tame ne rūbai sujudėtų!

ispaniška Fani istorija

lipimas laiptais į mūsų rytmę
meilutė Sapfo septyniolikos metų
felachės drabužiais

prakeikti penkiasdešimt tretieji
mergelė Fani slapyvardžiu
Liudvikui XVI drapiruočių fone muslinu
rodės
skambioji lyra ugnį iš titnago skélé
klavyras nestokojo meilės natos
eleginis poetas ją nuviliojo

jis su apdrékstu veidu
su raiščiu ji
ant kilimėlio parklupus
paleista nuo vergystės tarnauti žmona

aprašyta istorija neverta né santimo
bukinistas parduoda praeitį kurtizanės

pietietiškos formos šokus kadrilių
levandų lauke ant šiaudų uždegusi kraują

pelkėj karštligė kilo nuo jos palaidumo
žagrenių pavėsy sklido garsai
o Sapfo...
*mi alma, mi corason... **

glicinijos šešėly
*hija de demonio!***
*cuerno de Satanás!****
*Puta!*****
po išsiskyrimo gera numirti!

*mano širdele

**Velnio duktė!

***Šétono išpera!

****Kekšė!

*ay, vellaca**

putlutė Kuzinara Klodiono skonio
kvailais posakiaiš bučinius vilioja
iš tapytojo burnos

barkarolė iš meilužės lūpu
kantilena pavyduolei
filokserai užpuola vynuogynus

** mulkė*

sup..tai geras

apatijos paroksimzmas
blondinėms lainery
įstumtas į lėktuvą matau tunelį
galo matyti nesinori

įžiūriu dvi stiuardeses
pakilus pro langus geras oras virš Atlanto
Girėnas su Darium prieš aštuoniasdešimtmetį
užsižiūrėjo skrisdami

at the beach. kas jie. kas aš

pajūrio kavinėje keturiaskimtmetis su jauna strazdane
stebiu juos ižūlia akim

spēlioju
tēvas dukra meilužis su mergaite
giminės artimieji praeiviai praeinantys
nematoma eldija plukdžiau kreivas mintis
ramion pakrantēn

kas aš
spēlioju

besaikis Albertas Einšteinas
mokyklos nepabaigęs paauglys
mokslinio darbo neparašęs dešimtmetis
nejaučiantis alkio kol valgis negaruoja
nežinantis laiko miegoti nei kada keltis
ištrauktas iš klasiko poeziros somnambulas
the lonesome traveller
išdulkintas išdaigininkų pajūry
pašėlusiais nervais tuščioje pakrantėje
fuckin joker
apjuokintas nepažistamų dukterų

finis finita aurivederči
pamiršti viską

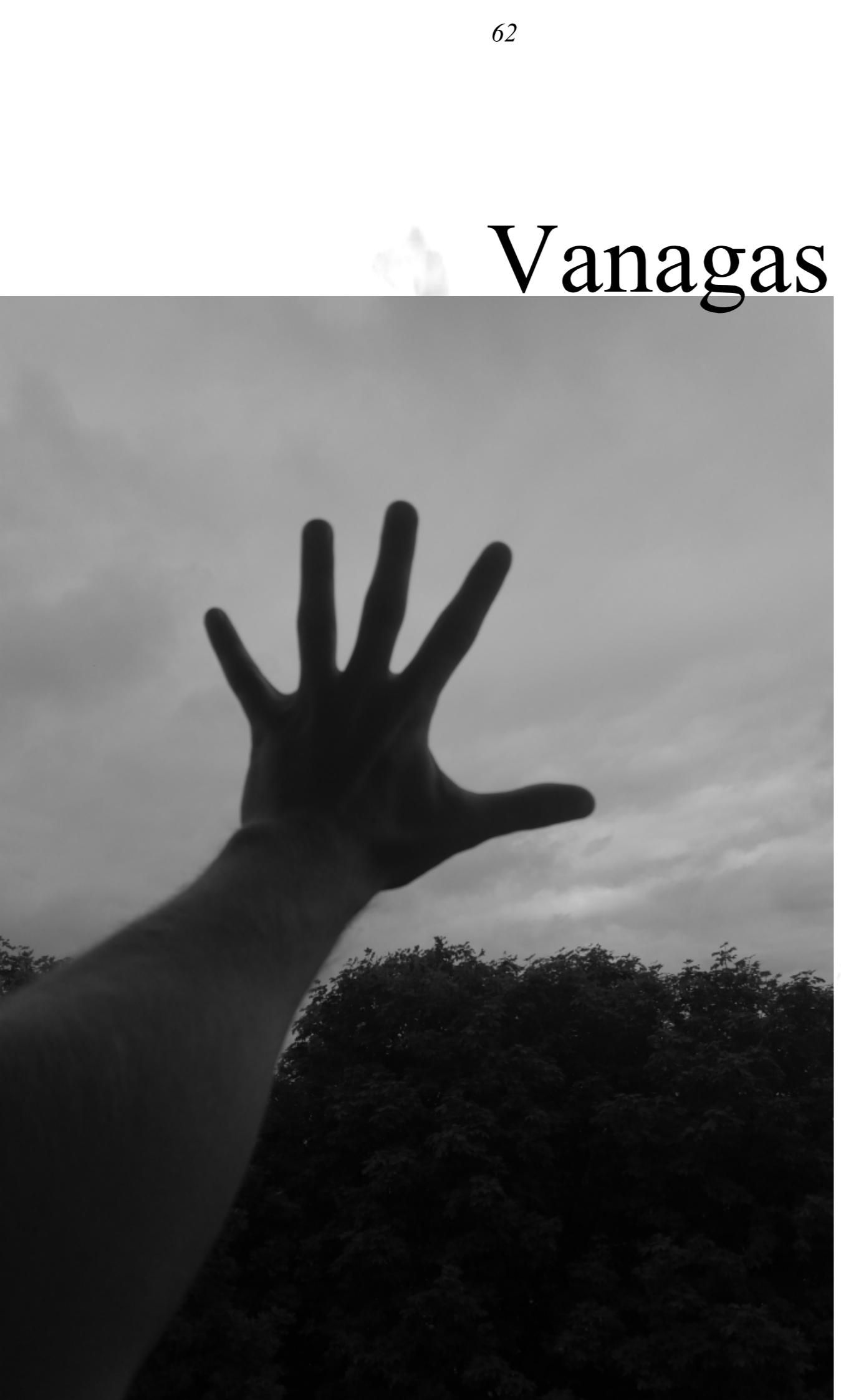
apie romantiką ir kovas

galėčiau numirti
apimtas juneviliškų idėjų
pamaniau
kaudamasis su minotaurais labirinte
ėmiau ieškoti pseudoaristokratiškos lovos
rinkaus neasketišką
boboms tvarkyti

numirt romantiškai
galiu ir gatvėj
apimtas debilių minčių
nusprendžiau

Vanagas

Pasaulio valdovai

Neslėpsi, mudu mėgome žaisti su ugnimi – Paulikas ir aš . Nedažnai, nedaug, atsargiai. Bent jau pradžioje tai būdavo tarsi nekaltas užsiémimas, prasidedantis vieno degtuko brūkšteliųjimu. Būdavo baisoka, bet kartu ir įdomu: ugnyje spragsi žolės kupstelis, sausų šakų ar šapelių krūvelė, lydosi nereikalingi smulkūs daikteliai, nyksta šiukslių, kyla mūsų Azazela.

Ilgai pleškėti neleisdavome. Bent jau pradžioje.

Krykštaudami tarsi vaikai šokdavom didžiujų žarintojų šokį, trypdavom kojomis degantį plotelį, kad tik ugnis neišplistų. Taip buvo iš pradžių. Laikui bėgant šis nekaltas pomėgis virto manija ir pažvairindavo raudonomis spalvomis mūsų pilką, monotonušką kasdienybę. Galbūt todėl, jog kitaip nemokédavome džiaugtis gyvenimu. Manėme, kad esame nelaimingi, iš tiesų tokie ir buvome, nors, rodos, turėjome viską, ko galėjo reikėti neseniai mokyklą baigusiems jaunuoliams. Galų gale mums atrodė, kad ugnis mus padaro laimingesnius. Kuo didesni ugnimi liepsnodavo plotai, tuo didesnį darbą jausdavomės atlikę. Ir mažų degančių sausos žolės lopinelių mums paprasčiausiai nebeužtekdavo. Kartu su šokančia ugnies liepsna mūsų kūnuose šuorais plūstelėdavo adrenalinas. Neramios, susijaudinusios piromanų širdys imdavo plakti greičiau, o plaučiai kvėpuoti tankiau. Vien ko vertas jausmas matyti, kaip silpna, mažytė degtuko liepsnelė virsta didžiule, visa apimančia ugnine gyvate, ryjančia viską, kas pasitaiko jos kelyje. Ko vertas jausmas, kai dėl tavo vieno veiksmo, vieno degtuko brūkšteliųjimo ant kojų sukyla gaisrininkai, krusteli šalia gyvenantys žmonės... Degindavome dažniausiai užmiesčio teritorijose, laukuose, kur mažai gyvenamų namų. Kitaip tariant – mažiau žvilgsnių. Vasario–kovo mėnesiai mums būdavo patys prasmingiausi.

Ši mūsų pramoga dažniausiai baigdavosi taip pat. Pasislėpę

atokiau nuo gaisravietės stebédavome Azazelą, taip vadinome dūmų kamuolius toluoje. Palaukdavome gaisrininkų, pažiūrēdavome, kaip sklaidosi Azazela, tada traukdavom namo. Didžiuodavomės, kad štai ši liepsna sukurta mūsų, didžiujų žarintojų, todėl jautėmės esą šio pasaulio dalis, jautėmės galintys daug. Ir galésiantys dar daugiau. Jautėmės esą pasaulio valdovai.

Vieną balandžio pradžios dieną, saulėtą ir šiltą, kuomet atrodė, jog mūsų deginimo sezona jau turėjo būti pasibaigęs, susitikau su Pauliku. Tiesiog paplepēti, išlenkti vieną kitą skardinę alaus. Kadangi Paulikas neseniai buvo atsikraustęs į naujus namus, eidami pro mažai žinomą rajoną ieškojome kokio nors užkampio. Jo bendrabutis stovėjo visai greta apleistos ir varganos garažų teritorijos, tad iš esmės šis pastatas kartu su kitais trimis stovėjo, ko gero, vienoje iš labiausiai apleistų vietų mūsų mieste. Pro Pauliko kambario langus matėsi seni nebenaudojami sandėliai, apleistų garažų eilės, senas nusviręs karklas, išvertęs savo šaknis ir laukiantis paskutiniosios. Kiek tolėliau už garažų – nuošali, benamių okupuota laukymė.

Būtent šią atokią vietelę mes ir aptikome ilgai neklaidžiojė. Šis, atrodytų, atskirtas nuo likusio pasaulio gamtos lopinėlis buvo iš visų pusiu apsuotas krūmų, liaunų medelių, eglaičių – lyg tyčia taip apsaugotas nuo smalsių akių. Praeiviams, kurių ir taip šioje vietoje pasitaikydavo vos vienas kitas, ši slėpininga vieta buvo nematoma. *Bomžai* čia drąsiai galėjo temptis jiems būtinų rakandų, gabentis maisto atsargų, kurti savo tvirtoves, gyventi ir dėl nieko nesijaudinti. Pievelės vidury gulėjo vienas ant kito sumesti gelžbetoniniai blokai su kiaurymėmis, kuriuose vargdieniai turėjo įsirengę savo miegamuosius. Tos septynios landos iš tolo žvelgė į mus tarsi juodos tuščios grėsminges akiduobės. Net iš čia buvo galima užuosti nuo jų sklindantį tvaiką. Niekas nejudėjo, niekas nešlamėjo, atrodė, nebuvo nė menkiausio vėjelio. Mus supo tyla. Tyla ir baugino. Bet aš jaučiau,

kad štai čia ir dabar turiu būti, žinojau, jog šioje vietoje turime padaryti tai, apie ką abu galvojome. Žvilgtelėjau į draugą. Mudu su Pauliku supratome vienas kitą iš akių, kalbęti nereikėjo. Vos atėjus čia, kaip perkūnas iš giedro dangaus pokštéléjo galvose mintis, kad turim išvalyti šią prismirdusią vietovę, sudeginti ją ir tada ramiai stebėti Azazelą.

Patraukėme blokų link. Žengėme per nebenaudojamų daiktų šūsnį. Traukėme tenai, vedami neapaiškinamos jėgos, bijojome, bet kartu ir supratome, jog tai kai kas naujo, kai kas neatrasto ir nepatirto. Atrodė, šis baraklynas niekada nesibaigs. Trypėme senas knygas, traiškėme žaislus, alaus skardines, spardėm subliuškusias dviračių padangas, skynėmės kelią per rūbus, avalynę. Ir kol éjom, niekaip neapleido jausmas, kad esam stebimi. Stebimi kažko ne iš čia. Kadaisė močiutė man sakydavo, jog Dievas stebi kiekvieną mūsų žingsnį. Nežinau, kas tada mane apsėdo, bet tuo metu, artėdamas prie tiklo, būtent tai ir pajutau. Kai vėliau kalbėjau su Pauliku, jis prasitarė, kad irgi pajuto. Jautėme, kad mus kažkas mato,

kažkas, nuo kieno žvilgsnio nepabėgsi, kažkas, nuo ko niekur nepasislėpsi. Gal mums taip atrodė dėl septynių grësmingai artėjančių kiaurymų, o gal iš tiesų mus stebėjo dvi kur nors krūmuose pasislėpusios akys.

Be perstojo žvalgėmės. Vieną akimirką norėjau bėgti, tiesiog apsisukti ir bėgti. Atsisakyti savo užmačios. Bet jau stovint prie benamių guolių, tos nuojaudos neliko nė kvapo.

I nosį dvelktelėjo ne pats skaniausias kvapėlis. Priešais betono luitus ant lentų buvo padėti indai. Metalinėje lėkštėje dar likęs kąsnelis šaltienos. Žinoma, delsėme: iš pradžių abejojau aš, po to Paulikas, bet žvilgsniais drąsinome vienas kitą. Padarysime gera darbą, išvalysim šią teritoriją nuo gamtos teršėjų. O nuėjė tolėliau galėsim, kaip visada, stebeti dūmus. Be to, laukymė nedidelė, aplinkui nėra didelių medžių, tik reti krūmokšniai. O ir padegtume tik blokų vidų, benamių landas, į juos sukrovę dalį jų turto. Todėl gerai apžiūrėjome visas šešias akeles, šakom pakrapštėme kiekvieną drabužių kupstelių, reikėjo įsitikinti, kad kur nors po

apklotu nemiega girtas bedalis apšiurėlis. Ant vieno akmeninio karsto buvo gražiai padėta šiek tiek murzina senovinė vestuvinė suknelė. Atrodytų, padėta šitaip, kad išdžiūtų saulėje. Vienoj landoj aptikome kelis uogienės stiklainius, gražiai sudėtus ant čiužinio. Pasirodo, vienas betono luitas buvo skirtas drabužiams, kitas maisto atsargoms. Bomžai – rūšiuotojai? Įdomu. Kituose penkiuose vietas šeimininkai miegodavo. Kažin ar dar bemiegos. Bet šiuo metu jų nebuvo. Viena anga netgi buvo uždengta užuolaidėlėmis. Paulikas nusprendė, jog laukymės gyventojai turėtų grįžti vakare, prisprogę, vos pavilkdami kojas, tad laiko, anot jo, turėjome į valias. Netoliese buvusius laikraščius padaliję į keliais dalis, sumetėme į visas septynias landas. Paulikas pririnko sausų šapų, pernykščių žolių, sudėjome dar visokiausio plastikinio šlamšto. Palaukėme, kol įsidegs, ir neskubėdami pasišalinom.

Dar eidamas atgal atsigrežiau ir vieną mirksnį, vos milisekundę man pasirodė, kad iš angos į mus žiūri benamis. Užtinusiais paakiais, gelsvais susitaršiusiais plaukais, skausmo perkreiptu veidu.

Ne... veido nebuvo, naturėjo būti. Pasirodė.

– Seni, o tu tikrai gerai apžiūrėjai visas landas? – eidamas pagrindinio tako link paklausė manęs Paulikas.

– Aha, visas.

– Ten tikrai nieko nebuvo, tu tikras?

– Tikrai nieko, Paulikai, *nestradalink*.

– O ten, kur užuolaidėlės buvo, ten patikrinai?

– Ten du kartus tikrinome, vienąkart aš, kitą – tu. Kas tau darosi?

– Andriaus, man atrodo, mums reikėtų rišti šitą užsiémimą – pamatys mus kas anksčiau ar vėliau, pagaus.

Nieko neatsakiau, nes tuo metu išvydau žmones. Prieš mus žvyrkeliu palei garažų eilę éjo, kaip supratome, šeimynėlė. Priekyje

žygiavo tėvas, niūniuodamas panosėje pažistamą melodiją, tik niekaip nepavyko prisiminti, kokią. Vyriškis, kuriam turėjo būti gerokai per penkiasdešimt, mus ir užkalbino, išsiviepė pro tankią barzdą, akių kampučiai šypsojosi, jis šūktelėjo:

- Sveiki, vyrai, kaip gyvenat?
- Puikiai, – atsakiau šaltai ir atsainiai, norėjau kuo greičiau pasišalint, nenorėjau, kad jie atsimintų mūsų veidus, bet jie matė mus – visi iki vieno.
- Normaliai, – sau panosėj sumurmėjo Paulikas.
- Cha cha. Gerai. Tik aukščiau nosis, – atsigrėžė barzdočius mums pavymui ir pratrūko kvatotis, prie jo savo prikimusiu balsu prisijungė ir moteris (atrodytų – žmona), kuri éjo greta jo. Taip pat ir vyrukas véjo nugairintu veidu, su didele kurpine ant pečių ir kepure nuo saulës. Visi trys nešési ir po maišą, išskyrus gale einančią porelę. Aniedu buvo susikibę rankomis, žvelgė vienas į kitą meilingais žvilgsniais, šnabždėjosi. Mes jiems nerūpējome. Vyrukui buvo ne daugiau kaip trisdešimt, šviesi barzda jį sendino, galéjo būti ir jaunesnis. Mergina atrodé dvidešimt septynerių, bet ne daugiau, ji šypsojosi, nors dantys neblizgėjo akinamu baltumu, rūbai nebuvvo patys madingiausi, o susitaršę plaukai atrodé kaip raganos, ji visa švytėjo. Netrukus kažką tarstelėjo ir vyrukas su kuprine, bet mes jau nebegirdėjome. Penketas laimingiausiu mano gyvenime matytu benamiu traukė namo.

Peréjė gatvę atsistojome vieno namo laiptinėje. Nukreipémme žvilgsnius į tą pusę. Po keleto minučių virš namų stogu neskubédama, iš lëto pakilo Azazela. Galvoje be perstojo skambėjo melodija, ta pati, kurią niūnavo barzdočius mums einant pro šalį. Paulikas vapéjo kažką neaiškaus, greičiausiai tą patį, ką visada kalbédavo kylant dūmams. „Seni, mes pasaulio valdovai. Matai? Tu tik pažiūrėk. Mes pasaulio valdovai.“

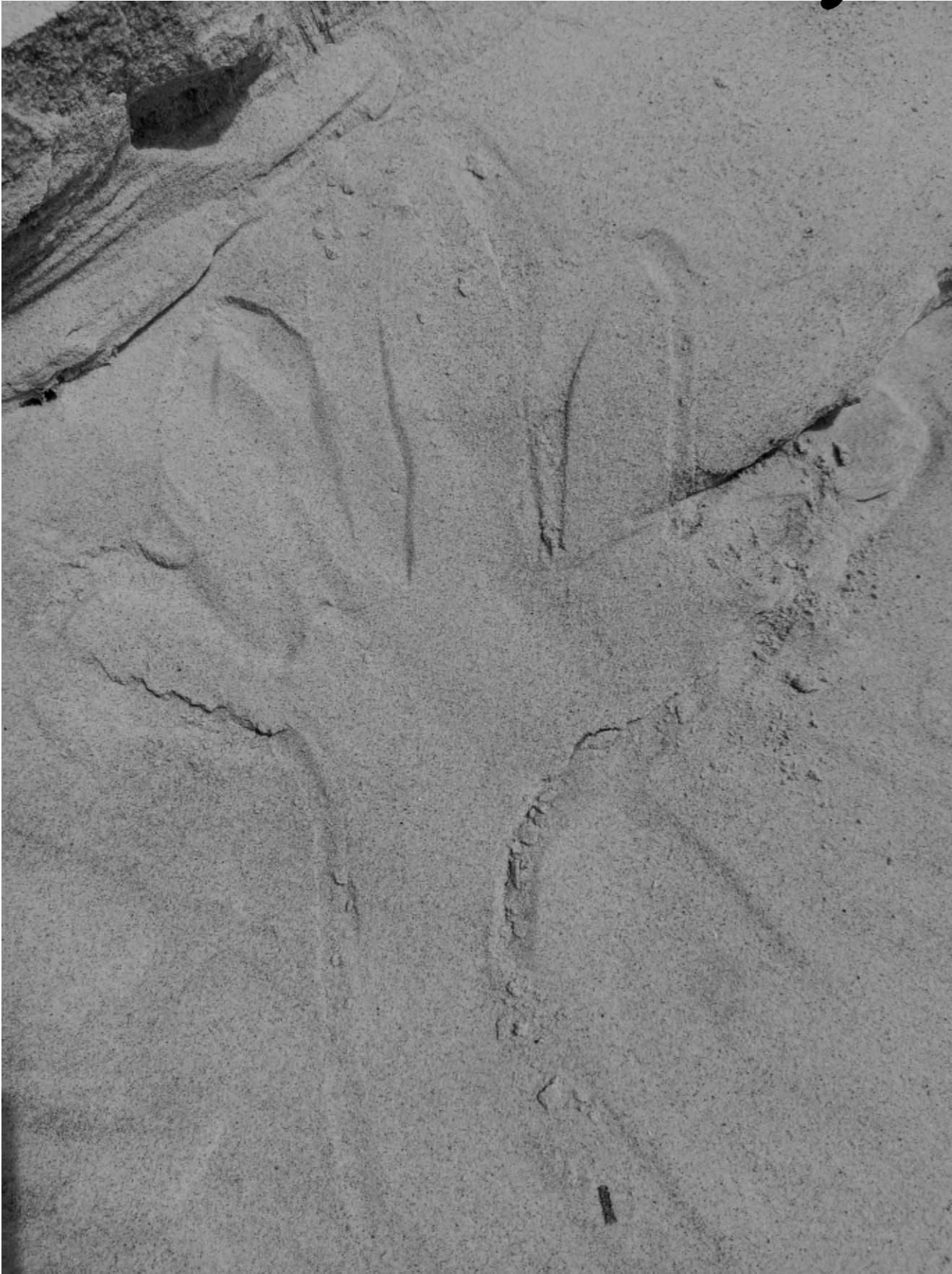
Azazela vis didėjo, didėjo, plėtési, plėtési, plėtési...

Nenorėjau to matyti.

Akvilė Ližaitytė

Išsiviriau šiam rytui minčių,
Užkonservavau vakarykštį sapną,
Dabar teka saulė,
Dabar geriausias laikas gimti kūdikiams,
Rūkas kyla – neregiai stovi prie perėjos
Kinta ramybės koncentracija mieste,
Gatvės tampa knygomis
Žmogus išeina iš namų
Iš savęs taip pat...

Sniegas atšauktas šiai nakčiai,
Biudžetas apkarpė poreikį grožiui,
Nusipurtei nereikalingus jausmus
Ir akimirkai tau priklausė ramybė,

Dabar mes tokie pat, pilni upių vagų,
Tik savimi už gyvenimą mokam,
Jie paveldės mūsų žemę ir laiką,
Tuo tarpu mes lauksim laisvos datos

Sugrižti. Tavyje telkiasi tuštuma,
O kas prasiverš, negali numatyti,
Gal gyvenimas naujas,
O gal sapno atkarpa, kurio tėsinys – už papildomą mokesčių.

Buvo laikas, kai valandų valandas miegojau,
 Nežinau, kiek iš nuovargio, kiek iš sielos benamystės,
 Ieškojau tarpinės erdvės, kurioj galėčiau vaikščiot
 Gatvėm lengvai lengvai lyg niekur nevėluočiau,
 Man buvo įdomu, kad užmigus čia,
 Aš atsibundu kažkur ir
 Patikiu ir vėl savo tikrumu,
 Dabar žinau, negyvenu gyvenimo vieno...

Ugnies kamuolys jau virš dangoraižių,
 Tau reikia dar vienos cigaretės,
 Tu kantrus, moki gyventi sulaikęs kvėpavimą,
 Tavo antrankiai – tavo užmerktos akys,
 Nėra ramybės be lūžio,
 O lūžio – be suvokimo,
 Gyveni keistoj dimensijoj,
 Kur realybė trūkčioja ir kartais dingsta,
 Esi vienetas, prisukama lélė,
 Maitiniesi sapnais,
 Tu toks gražus, išpuoselėtas, gal kiek dirbtinas,
 Bet dabar juk taip yra, žiūri į žmogų, o jis mato save,
 Turi taisyklių rinkinį, sukramtytų atsakymų kolekciją,
 Turi sieloj skyles,
 Nes visko tiek daug, bet niekas neturi vertės,
 Kiekvieną rytą pamiršti raktus ir žvilgsnį namie,
 Bet nieko tokio, dabar visi tokie...

Praauges mases

Tarsi gyvatė išsineri iš iliuzijos

Kūnas tampa pirmaisiais tavo namais

Kuriuose nakvoji kuriuose nuogas vaikščioji

Ir nebijai

Žiema deja bus atidėta

Gatvėse daug išmėtytų jausmų, prezervatyvų,

Skiletų jūra vangiai žingsniuoja nuo taško link taško

Vargiai yra laiko akims, bučiniai skuboti ir daugkartiniai

Eilė dar begalinė,

Bet paskutiniai bilietai jau parduoti į Nojaus arką...

Laikas, kurio nepažįstu, vaikšto vienas,

Vidurnakčiais,

Tu pavydi rudeniui ramybės

O jis nieko nepavydi niekam...

savimi uždengi visus nuo kulkų, tik tu čia –

ne karys, o auka nepaskelbtos karo,

šešios taurės raudono dangaus ir užmirši

plane buvo numatyta ta tyla ir audra po jos

kartais saugodami tuos, kurie nenori gyventi,

mirštame vietoje jų...

Egidijus Zaikauskas

Ir kam man tie batai

Aprūdijęs golfukas liguistai sukriokė, skausmingai užsikoséjo, isteriškai sutrūkčiojo ir numirė. Mano metalinio žirgo palaikai iš inercijos dar riedėjo nuo kalniuko, o aš, mègindamas iš eigos jį užvesti, beviltiškai minkiau tai sankabą, tai gazą.

– Nagi pasistenk, mieloji. Mažute, dar bent trisdešimt kilometrų. Brangute, jei nuveši, pažadu, nuplausiu prabangioj automatinėj plovykloj, su vašku, tikrų superultradegalų ir naujų tepalų pripilsiu. Sintetinių! – žeriau savo mašinai pažadus. Supratęs, kad perdėjau, kaltai pasitaisiau: – Pusiau sintetinių, gerai?

Sintetinių ar pusiau, jai buvo nė motais. Ach, tos moterys! Tokios nesukalbamos! – Pariedėjusi nuo kalniuko mano metalinė fēja dar kartą krenkštelėjo ir sustojo. Turbūt labiau būtų tikė sakytį „atsigulė, nuvirtoto, pargriuvo, išdribo“ – kaip apibūdinami nuvaryti arkliai. Nuvarė ją dar iki manęs, bet aš, durnius, vis tiek ją nusipirkau – atrodė, taip meiliai į mane žvelgia dailiomis apskritomis akutėmis, taip droviai šypsosi priekinėmis grotelėmis, o juodi nublizginti sparnai tik žvilga kaip kokio Pegaso. (Kam rūpi kažkokio ten prieistorinio arklio spalva!) Tiesiog meilė iš pirmo žvilgsnio. Ir dar palyginti nebrangi. Meilė pasibaigė po dviejų savaičių. Pasirodė, kad gavau ne svajonių žirgą, o nukriošusį kuiną. Ką padarysi – važinėjau iki sostos. Kriūkteli, trukteli, pasipurto, bet vis kažkaip veža. Ir štai – sustojo.

Išsiropštęs lauk trenkiau durelėmis, kad net valytuvai šoktelėjo, atsivėdėjės spyriaus į padangą.

– Ach, tu lupena tu, sena trešena, kriošena tu nususus. Šūdą tau, ne plovyklą, myžalų pilną baką, ne ultradyzelino! – jau net ne širdau, o niršau.

„Valdykis, įvertink aplinkybes, kontroliuok situaciją“, – skambėjo galvoje praeitą mėnesį komandos formavimo mokytojo visą dieną į galvą kalta frazė. Valdžiausi. Kelias minutes tiesiog stovėjau ir spoksojau į purviną mašinos šoną. Atrodė, jog matau,

kaip ji sunkiai dvėsuoja, gaudydama paskutinį kvapą. Nedrīsau prieiti iš priešakio – bijojau sutikti priekaištingą mirštančio gyvulio žvilgsnį prieš paleidžiant gailestingą kulką į kaktą. Ar sugebėčiau? Bjaurus jausmas. Įniršis slūgo. Juk, po teisybei, mašina nekalta, kad šeimininkas – liurbis.

Dėl tvarkos dar kartą spyriau į ratą ir nuėjau prie bagažinės žibintuvėlio. Nors apie automobilius teišmaniau tiek, kad žinojau, kur reikia įkišti raktelį, kaip spaudytį pedalus bei stumdyti pavarų svirtį, ir dar degalų įpilti mokėjau, žodžiu, buvau toks paturbintas blondinės variantas, nusprenčiau žvilgtelt po kapotu. „Gal kokia žarnelė atsikabino ar koks varžtas atsikratė? Tereikia jį atgal įkišt ir patenkintas toliau birbsiu savais keliais“, – drąsinausi.

Kai kelias minutes pasikrapštęs salone pagaliau atradau užrakto rankenelę ir atsidaręs variklio dangtį išvydau aprūdijusių, tepalais aptekusių vamzdžių ir dėžučių abrakadabrą, rankos ir nuotaika nusviro. Galėjau kad ir metus spoksoti į tuos geležies ir plastiko brūzgynus, galėjau veržléraktį vienoje, atsuktuvą kitoje rankoje nusitvėrės ritualinius folksvagungų genties šokius aplinkui strypčioti

ar nesuprantamus doičiškus užkeikimus iš autofarerhandbucho gargaliuoti, rezultatas būtų buvęs tas pats – šnipštasis. Tad nubraukiau nuo skruosto gal lietaus lašą, gal ašarą, užvožiau dangtį ir atsitiesės apsidairiau.

Tuštuma. Nė vieno žmogaus, nė vieno namo. Nė vienos mašinos! Kol važiavau, džiaugiausi – nieks pravažiuodamas nesitaško, nieks iš priešakio į akis nespigina, bet dabar būčiau sielą velniui įkeitęs, kad tik koks mersiukas, žiopeliukas, ai, tebūnie bent žigonas, dailiai čiūžteltų kelkraščiu, iš jo išliptų laibakoje gražuolė... tfu, nafik dabar jos reikia! – geriau geraširdis dėdulė tepaluotu automechaniko kostiumu ir kilniaširdiškai pasisiūlytų padėti. Net autobuso stotelės akiploty nesimatė. Prisiminiau, pravažiavau gal prieš porą kilometrų, bet kas man dabar iš tos stotelės! Nebent laukčiau stebuklingojo Frajaus tramvajaus Nr.432...

Taip įtempės akis ir ausis prastovėjau gal penkiolika minučių. Nieko! Visai sustirau.

Timsnojo, drengė įkyrus rudens lietus, pūsčiojo žvarbokas

vėjas. Jo siūruojamos kuplių eglių šakos palei kelią prietemoje atrodė kaip išstypusių laumių rankos, diriguojančios vėjo, lietaus ir vakarėjančio miško traškesių simfonijai. Stypsojau greta paskutinį kvapą išleidusio savo metalinio kuino lėkštoj dauboj kažkokiam atkampiam kaimo kely, vienoj pusėj kiek akys prietemoj užmatė plytėjo kažkokie kemsynai, kitoj pusėj – neperregimas eglynas.

Pala, pala, gal ne toks ir neperregimas. Toli tarp medžių, miško gūdumo ar anapus neplačios medžių juostos, baikšciai sumirksėjo švieselę. Sušmėžavo viltis.

„Eisiu, paprašysiu, gal padės mano užsiožiavusį golfiuką užvesti. Arba bent leis telefonu paskambinti, pagalbą pasikviesti. O gal įsiprašysiu nakvynėn. Nepaliks gi nelaimės ištikto žmogaus nakčiai miške sušalti!“ – taip save drąsindamas patraukiau į šviesą.

Tamsoje kliūdamas už kelmų ir šiekštų broviausi tiesiai per eglyną, baimindamasis, kad tik švieselė neužgestų: „Gal žmogus ėjo į tualetą, žibintuvėliu pasišviesdamas. Ilis į būdelę ir užsidarys valandai. O aš čia tamsoje vienas kukoziu. Arba gal šeimininkai anksti eina miegoti, ką aš žinau. Man gi teisingą kryptį net keliu važiuojant sunku išlaikyti, kur jau čia kone naktį miške!“

Būgštavau veltui. Su kiekvienu žingsniu švieselė ryškėjo, didėjo ir netrukus supratau, kad priešais – ne žibintuvėlis ar šviečiantis langas, o laužas. Ant medžių kamienų šoko liepsnų atšvaitai, kartą į dangų šovė žiežirbų spiečius – tikriausiai prie laužo sėdintis žmogus į ugnį įmetė pliauską. Laužas, tai laužas. Bent nesušalsiu ir nebūsiu vienas.

Šalčio nemégau. Todėl nečiuožinėjau, neslidinėjau, žiemą netraukiau su bičiuliais į poledines žūkles ir niekada iš pirties nešokau į eketę. „Šiltakraujai padarai mègsta šilumą. Žmonės – šiltakraujai. Aš žmogus, todėl mègstu šilumą“, – nesudètingu silogizmu atremdavau bet kokius draugų ketinimus mane ištempti į šlykštų, pasalūnišką, žudikišką, stingdantį šaltį. Ir savo golfiuką, kad ir keikiau, bet mylėjau už tai, kad galima buvo į jį įsesti, atsisukti krosnelės rankenélę iki maksimumo ir jau po poros kilometrų bet kuriuo metu laiku mègautis vasara. Žiemą ši mažytė mašinytė buvo

šilčiausias mano namų kambarys. Kartais tik joje galėdavau sušilti amžinai ledines pėdas. Gal dėl gebėjimo sušildyti dažniausiai į ją kreipdavausi kaip į moterį.

Vis dėlto dar labiau nei šalčio nemégau vienatvės. Ką ten nemégau – tiesiog paniškai bijoju! Vaikystėje paleisdavau visas dūdas, vos tik motina ar tėvas išeidavo iš kambario. Ne mamos ar tėčio taip labai reikėjo. Tiesiog bijoju likti vienas. Todėl, kai motinai galiausiai prisiėjo gržtīti į darbą, dienomis mane patikėdavo aklai ir beveik kurčiai bobulei kaimynei. Na ir kas, kad ji manęs nematė ir negirdėjo. Svarbiausia žinojau, kad greta kažkas yra. Kai pradėjau eiti į mokyklą, dar geriau – visur pilna vaikų, mokytojų. Net kariuomenėje man savotiškai patiko, nes kareivis vienas beveik niekada nebūna. Ačiū dievui, į sargybą, kur naktį kelias valandas reikia vienam pirmyn atgal žingsniuoti palei kokio sandėlio sieną, taip nė karto ir nepakliuvau.

Kažkada maniau, kad niekad negalēsiu vairuoti mašinos, nes vairuotojai, kiek buvau pastebėjės, dažniausiai važiuoja vieni. Tačiau mašinose yra radijas! Iširangydavau į golfiuką, atsisukdavau šildymą, pasileisdavau radiją kuo garsiau ir pirmyn. Su tokia puikia

kompanija joks kelias nebaissus. Bet vienam naktį miške?!

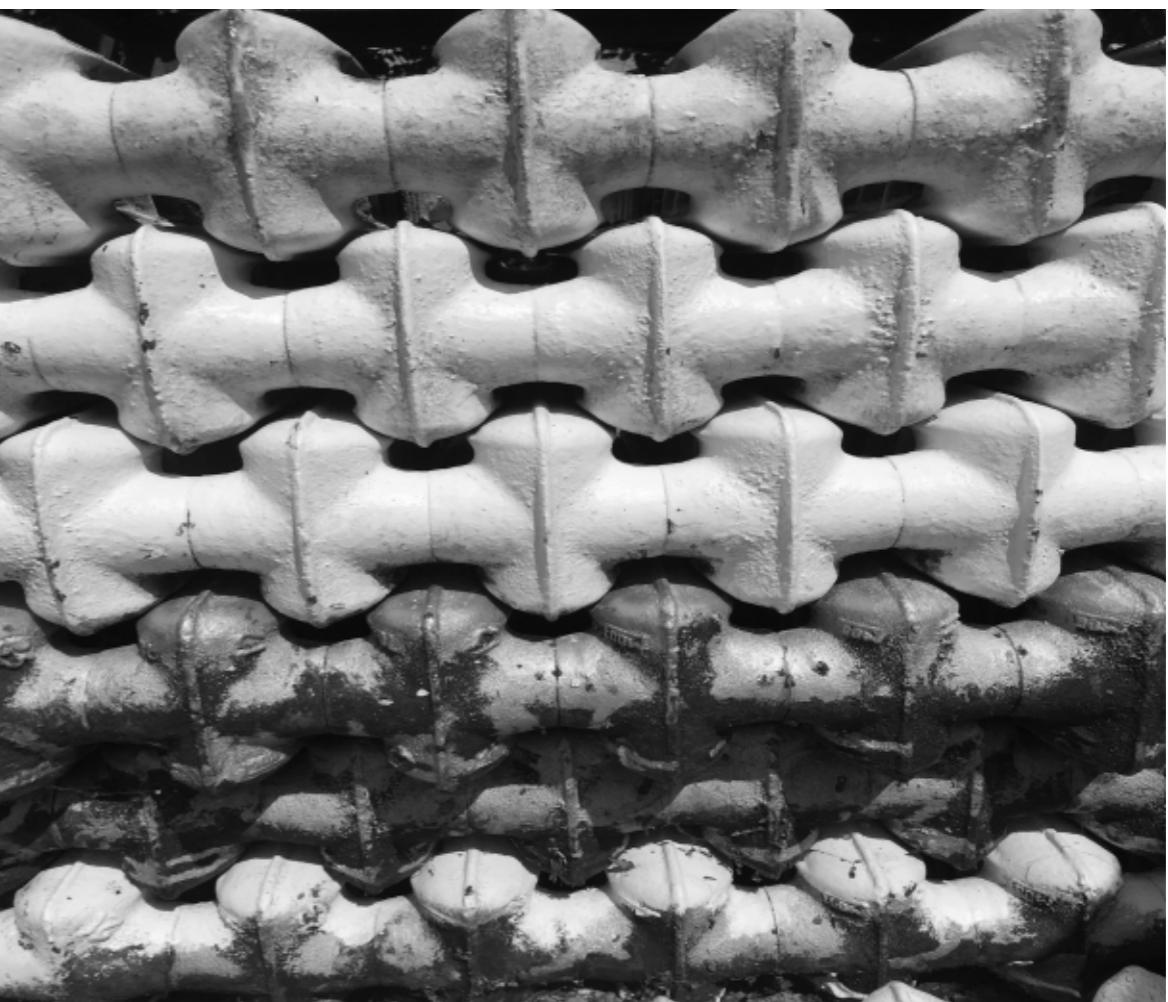
Pagaliau, visas aplipės eglių spygliais ir voratinkliais, išsikepurnėjau iš tankumyno ir sustojęs įdėmiai apsidairiau. Nedidelės apskritos laukymės vidury po vieniša dvikamiene egle liepsnojo lauželis. Prie jo, atsišliejės į storą medžio kamieną sėdėjo pilkas sulinkęs senis. Tyliai traškėjo ugnis, kvepėjo dūmais ir raugu. Išižiūrėjau. Vilkėjo murziną, kažkada juodą paltą, iš po lapinės kepurės draikstėsi į dredus suveltą, o gal tiesiog nuo nešvarumų sulipusių ilgų plaukų sruogos, veidas buvo pajuodės nuo dūmų, tik balti dantys blizgėjo kaip negro, krūtinę dengė ilga susivélusi barzda. Žmogus, rodos, snaudė. Slystelėjau akimis žemiau ir nustėrau: senio kojos dryksojo lauže, basas jo pėdas godžiai laižė liepsnos!

„Dieve! Bomžas nusprendė sušilti, užsikūrė laužą, prisigérė ir nejučia sukišo pėdas į laužą!“ Puoliau bėdžiaus gelbėti.

– Pone, pone, jūs kaip? Ar gyvas?

Čiupau senį už rankos norėdamas nuvilksti toliau nuo liepsnos, truktelėjau, drykst, ir nusiritau su palto rankove rankose.

Senis atgijo.

– Šūdas, – sumurmėjo nepatenkintas. – Sugadinai tokį drabužį! Ši „Harris Wharf“ paltą pirkau Londone. Dvejus metus kasdien vilkėjau, o žiūrėk, buvo kaip naujas!

Medžiaga mano rankose anaiptol neatrodė nauja, bet dabar būčiau patikėjės, net jei kas būtų pasakės, jog bulvių maišai „Dolce&Gabana“ siūti.

– Jūsų kojos... – sulemenau.

– Mano, kieno gi dar, – nusišaipė. – O ką? Šilta. Beje, o kaip tavo? Nesušalai? Gal nori ir tu pasišildyti, – senis linktelėjo į laužą kviesdamas.

Tik tada prisiminiau, kad turiu ir savo kūną, kuris jau senokai inkštė iš šalčio. Garsiausiai, kaip ir visada, dejavo pėdos. Buvo tokios šaltos, jog atrodė, kad nuo jų aplinkui šarmoja žemę.

– Taaaip... Nea. Tai yra ačiū, – sumykiau.

Nenuleisdamas akių nuo ugnynė spirančių pėdų, žengiau arčiau laužo, atsitūpiau ir ištisiau virš liepsnų rankas. Ugnis nešildė.

– Čia ką, pokštas? – pašokau kaip nudegės.

Iš prigimties buvau lėtapėdis, ir bendradarbiai, kaip kad seniau ir bendraklasiai, nepraleisdavo progos iš manęs pasišaipyti, iškrėsti man kokią šmaikščią kiaulystę. Kartais anaiptol ne nekaltą. Pavyzdžiu, paskutinis jų pokštas man kainavo paaukštiniimą. Per susitikimą su naujo galimo partnerio atstovais norėjau įteikti savo vizitinę kortelę. Iškilmingai išsitraukiau iš vidinės švarko kišenės sidabrinį vizitinių kortelių dėkliuką, kuriuo taip didžiauvausi, bet vos jį pradariau, iš vidaus iššoko du tarakonai ir pasileido įkalnėn mano rankove, lyg rungtyniaudami kas pirmas pasieks finišo liniją – švarko kišenuką. Trečias, atsarginis, liko tupėti dėkliuke. Partneriai sureagavo santūriai, bet adekvačiai – sutarties nepasirašėm. Kur jau ten – garsios švaros prekių firmos atstovo kišenėje veisiasi tarakonai!

Barzdočius sėdėjo nejudėdamas ir stebeilijo į mane. Tik dabar pamačiau, kokios skaidrios ir gilios jo žalios akys. Nepanašios į bomžo. Ir anaiptol ne senio. Vyras vargu bau buvo perkopės

keturiasdešimt. Tik atrodė bene nuo pavasario nesikirpęs, nesiskutęs ir – štai iš kur šis raugo dvokas! – nesiprausęs. Ar dar ilgiau.

– Jūs kas? – paklausiau nesumodamas, ką daugiau galėčiau pasakyti.

– Kristupas Gerulaitis, – tiesiai atsakė vyras. – Girdėjai apie tokį?

Pavardė atrodė girdėta, bet galų nesujungiau, todėl tik truktelėjau pečiais.

– Na, va. Kai šiaip, tai „tautos šviesulys“, „intelektinis elitas“, „nacijos ramstis“, bet tik nulipk nuo scenos metams kitiems ir atsidursi tautos atminties šiukšlyne, – su karteliu pakinkavo galva žmogus.

Elitas? Dabar prisiminiau. Tikrai ne kartą mačiau šį veidą. Ši, bet kitokį – jaunatvišką, šviesų, visada švariai nuskustą ir padabintą plačia šypsena. Kristupas Gerulaitis buvo lietuviško mažmenos tinklo steigėjas, per kelerius metus sugebėjės nukonkuruoti visas užsienio kapitalo įmones ir sukūrės didžiausią verslo imperiją Baltijos šalyse. Jam priklausė dešimtys prekybos centrų, šimtai parduotuvų, restoranų, pramogų arenos, net krepšinio ir futbolo komandos. Jo veidas nenyko nuo žurnalų viršelių ir iš televizijos eterio. „Sporto rėmėjas“, „menų mecenatas“, „tautinių vertybių puoselėtojas“, „intelektualas“, „filantropas“ – tokie ir panašūs užrašai mirgėjo po jo nuotraukomis spaudoje ir medijose.

Maždaug prieš dvejus metus ponas Gerulaitis staiga dingo, tiesiog pranyko. Nei sutelktų policijos pajėgų, nei specialiųjų tarnybų, nei pulko savanorių, susigundžiusių solidžiu atlygiu už informaciją apie turtingiausio Baltijos šalių žmogaus likimą, pastangos atrasti bent kokius galus nieko nedavė. Lietuvos šviesulys dingo kaip į vandenį. „Arba kaip į betoną“, – spėjo geriau išmanantys tam tikros srities veikėjų darbo metodus. Vis dėlto rinka nežlugo, upės tebetekėjo ir apie „iškiliausią moderniosios Lietuvos asmenybę“ Lietuva netruko pamiršti.

– Negali būti! – šūktelėjau, nors jau supratau, kad tai tikrai jis.

Kažkur giliai viduje pajutau man gerai žinomą kliktelėjimą – tai išijungė mano praktiškojo Aš kalkulatorius, bandydamas suskaičiuoti, kiek tokį golfiukų kaip manoji dvėsna galėčiau nusipirkti iš atlygio už surastą poną Gerulaitį. Po velnių, kokių golfiukų? – Prabangią mersedesų ir vilą Nidoje! Be to, mano laimingas feisas, be jokių abejonių, atsirastų ant „Žmonių“ viršelio!.. Tikiuosi, pasiūlymas tebegalioja.

Mečiau neramų žvilgsnį į poną Gerulaitį, lyg prašydamas patvirtinimo, kad gausiu išsivaizduojamą atlygi. Akyse suraibuliavo sidabriniai nériniai ir net pamiršau stebétis, kad didžiausias Lietuvos turčius dvokiančiais kaip bomžo drabužiais sėdi vienas miške ir spirginasi kojas lauze.

Ponas Gerulaitis gręžė mane akimis. Tikriausiai godumas turi kokią žymę, kuri kaip egzemos dėmė išryškėja ant kaktos, vos tik jam pasiduodi, ar specifinį kvapą. O gal šitas žmogus geba skaityti kitų mintis?

- Tu dar gerai pagalvok, ar to iš tikro nori, – sušnabždėjo.
- Ko noriu? – nemokškai nudaviau nesupratęs.
- Vyras nusijuokė.
- Turtų, popularumo, šlovės. Patogios buities, tuščio ir

veidmainiško garbinimo, armijos *feikinių* feisbuko draugų ir minios padlaižūniškų bičiulių nesibaigiančiuose pokyliuose. Iki pūslių skruostus nutrynujos apsimestinės šypsenos ir nepailstamai užduodamo klausimo: „Kaip uždirbote savo milijonus?“, iš po kurio nuodingą liežuvį slapta kaišioja pavyduoliškas priekaištis: „O kodėl juos uždirbau ne aš!“

Žiojausi atsakyti, kad aš ne toks, kad mano siekiai – kilnūs, bet prikandau liežuvį. Abu tylėjome. Manau, apie tą patį. Apie tai, ką turime ir ko esame iš tiesų reikalingi, ką gauname ir kaip tai išnaudojame, apie laisvę ko nors trokšti ir laimę nieko negeisti, apie atvirumą, nuoširdumą bei drąsą pripažinti sau, kad yra kitaip, nei norime, ir ryžtą imtis tai keisti.

O gal ir ne apie tai. Gal apie mersedesus ir vilas pajūry. Ir apie vis labiau ledėjančias kojas.

Šaltis ir kiti kūno nepatogumai – puikus realybės pojūčio daviklis. Jis mane sugrąžino į miško laukymę. Pasitryniau rankomis pečius ir pasipurčiau.

– Kodėl jūs pasitraukėte? Ar tuos dvejus metus čia ir gyvenote?
Vienas pats? Bet kaip? Kaip nemirėte iš bado ir šalčio? – mečiau
įtarų žvilgsnį į nešildantį laužą, kuriame tebesiilsėjo basos pono
Gerulaičio pėdos.

Mano pašnekovas prisimerkės atidžiai nužvelgė mane lyg
vertindamas, ką man galima sakyti, ko ne. Kiek man duoti tiesos,
kiek atseikėti melo. Įsivaizdavau, kad tokie viešumos žmonės kaip
Kristupas Gerulaitis turėtų būti puikiai įvaldė kilnų pilstymo iš
tuščio į kiaurą meną ir iki tobulybės nušlifavę įtaigaus makaronų
klausytojams ant ausų kabinimo įgūdžius. Bet dabar jis ne ant scenos
ir ne nacionalinės televizijos studijoje, o ir aš – ne jo liaupsintojas ar
aklas įžymybės feisbuko puslapio sekėjas. O gal prieš mane tiesiog
sėdi paprastas nuoširdus žmogus, kuriam išsipasakoti rūpi labiau, nei
man išklausyti.

– Kodėl pasitraukiau? – po ilgokos tylos prabilo ponas
Gerulaitis. – Nes kažkuriuo metu supratau, kad nebeturiu savęs.
Pamečiau. Iššvaisčiau. Jei paprasčiau – persisotinau dėmesio. Tokie
kaip aš esame pasmerkti populiarumui ir iš paskos slankiojančių
pakalikų bei prašinėtojų minių valiavimui. Pinigai žmones traukia
kaip šūdas muses. Ilgainiui aplinkinius imi vertinti kaip šūdmuses,
kol galiausiai supranti, kad pats ir esi ta šūdo krūva. O dar blogiau,
kad turi dvokti pagal darbotvarkę, kurią anaiptol ne pats susidarai.
Mitas, jog mes patys tvarkome savo gyvenimus. Kitų – gal ir taip.
Bet mūsų gyvenimus tvarkote jūs – minia, besaikiai garbintojai,
sukuriantys stabus pagal savo įsivaizdavimą ir paskui reikalaujantys,
kad tie žmonės, pagal kuriuos savo garbinamas netobulas skulptūras
ir lipdėte, patys juos atitiktų, taptų tokie, kokius juos norite matyti.
Niekada niekada, nei dieną, nei naktį, nepaliekate savo stabų vienų.
Nuo jūsų nepasislėpsi! Sugalvojame keliones į antarktidas,
kosmosus, skrydžius balionais aplink pasaulį, kad bent trumpam
atgautume vienatvės laisvę. Bet net ir per slapčiausią kelionę vis tiek
atsiras koks gudrus šniukštunėlis, kuris nekviesta įsiropš į tavo
kelioninį krepšį, užsiglaus už tavo sklandytuvo prietaisų skydelio ar
gudriai visas patenkintas įsitaisys ten, kur šviesa neužšviečia, o

nutaikęs progą iškiš goželę, sumirksės nekaltom akytėm ir imsis visam pasaullui plyšauti apie tavo asmeninio gyvenimo smulkmenas. Tik sumaniausiems ir išradingiausiems iš mūsų pavyksta nuo minios pasislėpti. Pavyzdžiu, Fosetui, – mīslingai užbaigė savo prakalbą ponas Gerulaitis.

– Styvui Fosetui, prieš kelerius metus išskridusiam balionu aplink pasaulį ir pražuvusiam? – netikėdamas pasitikslinau.

– Kas sakė, kad pražuvusiam? Taip, išskrido ir dingo be jūsų žinios. Ir niekas nežino, kur jis dabar. Jam pavyko. Man irgi.

Kelias minutes stovėjau apstulbės. I tikrovę grąžino pelėda – suūkė tankmėje, lyg primindama, kas ir kur esame, ir vėl viskas nutilo. Buvau skaitęs ir per teliką matęs ne vienos įžymybės paverkšlenimą, kaip jam ar jai nusibodo būti dėmesio centre. Paverkšlens, iškeiks įkyrią minią, o išeis iš studijos – ir toliau mėgaujas šlove ir piniguočiaus malonumais. Gal užsidarys kelioms dienelėms kokioj prabangioj viloj su džakuzėm ir teniso kortais, savaitėlei nusitrenks į kokią atokesnę privačią salą Seišeliuose, bet man dar neteko girdėti, kad kas iš prabangių apartamentų sostinės centre savo noru būtų persikraustęs gyventi į mišką po egle.

– Vis dėlto kaip jūs išgyvenote visą šį laiką? Juk reikia drabužių,

pastogės, šilumos! – nepatikliai paskersakiavau į laužą.

Pagavės mano žvilgsnį ponas Gerulaitis smagiai nusikvatojo.

– Kaip matai, viską turiu. Ar bent turėjau, – Kristupas reikšmingai kryptelėjo akimis į nuplėštą palto rankovę. – Drabužiai tie patys, su kuriais išėjau iš namų, stogas virš galvos – si eglė, o šiluma – šis laužas, nors tu jos ir nejauti. Bet jis tikrai šildo. Ir dar daugiau. Sėsk greta. Nusiauk ir kišk pėdas į laužą. Juk matau, koks sustirės. Nebijok, nesudegsi. Aš juk nedegu.

Sudvejojau. Visa ši istorija atrodė tokia beprotiška, kad kitam papasakojus nebūčiau patikėjės. Bet aš štai čia, stoviu priešais kadai dingusį vieną žymiausių Lietuvos žmonių, gyvą, sveiką ir, atrodo, patenkintą šiuo keistu gyvenimu. Pasilenkiau ir neryžtingai ėmiau varstyties batus. Nusiavės vieną, prisiminiau dar vieną mīслę. Atsitiesiau su batu rankoje:

– O maistas? Medžiojate?

Ponas Kristupas spoksojo į batą mano rankoje.

– Tavo dydis, bene, keturiaskesdešimt penktas?

– Keturiaskesdešimt ketvirtas, – automatiškai pataisiau. – Tiesa,

šiek tiek spaudžia. Bet kuo čia dėtas mano batų dydis?

– Ne, ne, nieko. Tiesiog seniai mačiau batus. Manieji, hmmm, labai seniai iškeliau savo keliais.

Dar kartą pažvelgiau į jo baltas pėdas. Nepanašu, kad basomis po mišką žiemą vasarą būtų laiges.

– Maistas... Va čia ir yra tikrasis stebuklas. Man jo nereikia. Viską, ko man reikia, duoda laužas. Visą gyvybei reikalingą energiją: šilumą, maistą, taip pat saugumą, privatumą. Šis laužas tikrai nepaprastas.

– Kaip tai maistą, saugumą, privatumą? – nesupratau. Vis dar stovėjau viena basa koja su batu rankoje.

– Nežinau, kaip tau geriau paaiškinti. Laužas – lyg savotiška norų pildymo mašina. Teisingiau, poreikių. XXI amžiaus Aladino lempa. Tik protingesnė. Kartais mes, žmonės, norime visai ne tų dalykų, kurių mums iš tiesų reikia. Iš nežinojimo ir tuštybės. Laužas atpažįsta tikruosius žmogaus poreikius ir suteikia tai, kas žmogų turėtų padaryti iš tiesų laimingą. Paaštrina pojūčius ir jusles, išnarplioja sumizgusius jausmus, praveria slapčiausių minčių labirintus ir parodo subtiliausių, genealiausių idėjų trajektorijas, atskleidžia tikrąją laisvęs ir tiesos kainą. Ir, be kita ko, patenkina kūno poreikius.

Matydamas mano vienu metu ir iš nuostabos tūstantį veidą, ir vis dar nepatiklų žvilgsni, ponas Gerulaitis plačiai nusišypsojo.

– Pavyzdžiui, žino, kada ir kiek sušildyti. Tu aukis, aukis, prisėsk ir pats išmègink, šildykis. O tai tuojuo į ožio ragą sustirsi. Žiū, dar ir lietus įsismarkavo. Sušlapęs, sušalęs – tarsi iš namų išvarytas. Pastačiau batą šonan ir įmiau varstytis kitą. Vienap ar kitaip reikia sušilti, nes taip galima ir plaučių uždegimą susigauti. O juk poryt darbe laukia svarbus susirinkimas!

Išsiavęs pastačiau antrą batą greta pirmojo, ant batų tvarkingai padėjau kojines – kad šapelių neprikristų – ir nedrąsiai pritipenau prie laužo. Kaip lipdamas į karštą vonią pirštų galais patikrinau liepsną. – Nieko, vėl nepajutau jokios šilumos.

– Taip nepajusi. Duok liepsnai save apčiupinėti, ištirti,

sužinoti, ko iš tiesų tau reikia. Ir ji kaip kokia išmanioji vonia nustatys tau tinkamą temperatūrą.

Pasiryžau. Nestovēsiu gi kaip iki glaudžių išsirengęs ant ežero kranto per naktį svarstydamas, maudytis ar ne. Kad jau daviausि įkalbamas, tebūnie, pabandysiu!

Atsisėdau ant minkštų samanų nugara į antrajį eglės kamieną ir lėtut lėtutėliai sukišau kojas į laužą. Pradžioje nieko nevyko. Laužas nei degino, nei šildė. Bet po kelių minučių pajutau, lyg apie pėdas plaktusi šimtai mažų peteliškių, aksominiais sparneliais glostydamos odą ir vėduodamos į kojas vasaros šilumą. Šiluma nutekėjo per kojas aukštyn, pasklido po visą kūną, atpalaidavo raumenis. Akyse nušvito, išvydau aplinkui plytintį mišką. Jis anaiptol nebuvo tamsus ir niūrus. Raminamai lingavo sunkios eglių šakos, štai ant vienos prie pat kamieno tupi pelėda, tikriausia ta pati, kuri ūkavo prieš kelias minutes, štai tarp eglių kamienų šmëstelėjo balta stirnos uodegėlė, o ana va ten bene lapė tykina. Mačiau net voratinklius, kurių plonutės gijos driekėsi nuo šakos prie šakos, nuo krūmo prie krūmo, nuo vienos žolės prie kitos, viską aplinkui tarsi sujungdamos į vieną bendrą tinklą. Ausyse suskambo lig tol negirdėti garsai: štai kékštas gliaudo kankorėži, ten kamienais trinasi dvi paauglės drebulės, virpédamos dar nenubirusiais lapeliais, toluoje po šerno kojomis trekštelėjo sausa šakelė. O kvapai! Dvelkė šviežiais sakais, sodria samanų žalesa, skalsia grybiena ir drégme.

Palaimingai atsidusau.

– Gal laužas tikrai žino, ko mums reikia iš tiesų! Tik kaip? Kaip tai veikia? – né nepastebėjau, kad dėstau mintis balsu.

- Simbiozės principu, – atsiliepė pono Kristupo balsas iš šono.
- Laužas duoda, ko reikia tau, o...
- O ko reikia jam? – pertraukiau neramu balsu ir atsimerkiau.
- O jam reikia kūrentojo, ugnies sergėtojo. Ir žmogaus, kuriuo galėtų rūpintis.

Mano pašnekovas sėdėjo ant samanų už poros metrų ir matavosi mano batus. Mūvėjo mano kojines.

– Ką jūs darote? – riktelėjau pasipiktinęs ir šokausi atsiimti

batų. Bet tik sumakalavau rankomis ir įsibedžiau nosimi į samanas – kojos tvirtai įstrigo lauže.

– Aunuosi, – ramiai atsakė ponas Gerulaitis. – Matai, mano batus nukniaukė, ééé... pasiskolino, – pasitaisė, – ankstesnis ugnies sergėtojas. Prieš dvejus metus. Jam tada reikėjo labiau. O dabar reikia man. Negi turiu basas per mišką klampoti! O tau batų juk neberekia – laužas neduos kojoms sušalti. Be to, nepanašu, kad artimiausiu metu kur nors eitum.

Ponas Gerulaitis smagiai nusikvatojo. Taip skamba nuoširdaus, laisvo ir laimingo žmogaus juokas.

Aš jaučiausi priešingai. Pradžioj kūną užvaldžiusi palaima ir protą apsémusi euforija išsisklaidė akimirksniu. Nepadėjo ir laužo peteliškių kerai. Norėjosi žliumbti, mušti, rėkti.

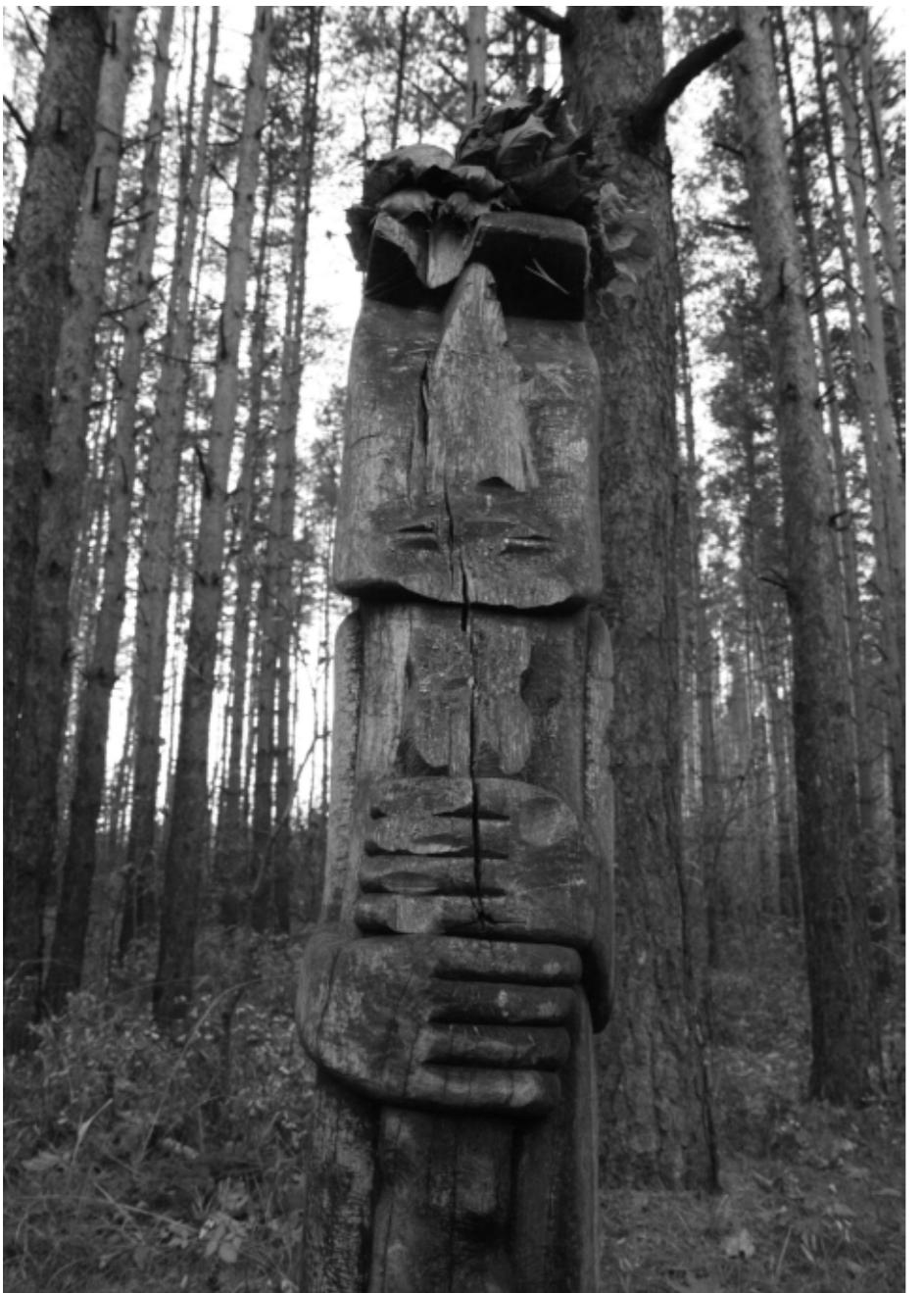
- Gelbėkit! – subliūvau kaip skerdžiamas. – Plėšia!
- Nevadinčiau dviejų nukleiptų batų pasiskolinimo plėšimu. O daugiau man iš tavęs nieko nereikia. Galiu tau net savo „Harris

Wharf“ rankovę palikti, jei nori. Tik jos tau neprireiks. Kaip ir nieko kito. Tu čia būsi viskuo aprūpintas ir laimingas.

Mano smegenys veikė ypatingo pavojaus režimu, desperatiškai ieškodamos išeities, priešindamosi kūną vis labiau siaučiančiam glebumui ir abejingumui.

– Aš paniškai bijau vienumos, – suinkščiau skandinti nešamo šunyčio balsu. – Prašau, nepalikit manės vieno!

– Patikék, jaunuoli, čia tu niekada nebūsi vienas, – metė per petį nusisukdamas ponas Gerulaitis ir netvirtu žingsniu nukioglino per mišką kelio link. Girdėjau, kaip brovėsi per tankumyną kliuvinėdamas už kelmu ir šiekštų, kaip kelis kartus pargriuvo, riebiai nusikeikė, kėlėsi ir vėl ėjo. Girdėjau po manujų batų padais sugurgždant šalikelės žvirgždą. Girgžtelėjo surūdijusios golfiuko durys, sucypé starteris, užsivedė variklis. – Išdavikas!

Tik tada, kai padangų aidą sugėrė kelio asfaltas, kai aplinkui užsivérė miško siena ir mano jusles užklojo laukinės nakties šlamesiai, galutinai suvokiau, kad tai, kas man nutiko, nėra eilinis įmantrus bendradarbių pokštas. Tapau laužo kaliniu. O gal savanoriu atsiskyrėliu? Argi ne to visada slapčia troškau – spjauti į barzdą visiems ir atskirai kiekvienam, kas iš manės pageidavo, ko negalėjau duoti, kas mane vertė daryti, ko nenorėjau, kas kliudė man gyventi savo noru ir troškimu gyvenimą?! Tame pasaulyje jaučiausi vienišas. Ir štai čia, vienas miške, vienišas nesijučiau. Žvėreliai, medžiai, žolynai, net šakose ūžaujantis vėjas ir iš žemų debesų dyžiantis lietus – jaučiau, kad jie visi dabar mano draugai, artimieji. O svarbiausia turėjau laužą. Atrodė, kad laužas su manimi bendrauja – skaito mintis ir reaguoja į nuotaikas, prižiūri kūną ir lepina sielą. Jo liepsnų

liežuviai kaip ištikimi šunes išlaižė mano negyjančias žaizdas: nuolatinius barnius su laiptinės kaimynais – tai dėl ne ten pastatyto dviračio, tai dėl per garsios muzikos, tai apskritai dėl to, kad nepatinku, nuolatinį bégimą darbe bailiai dirsc̄ojant į viršininką – ar ne per mažai dirbu, nerimą dėl niekaip nesusiklostančių artimų santykių, o man juk jau tuo trisdešimt! Net batai netrynė, nes jų tiesiog neturėjau. Ir kam man jie? Kokie tušti dabar atrodė ano gyvenimo rūpesčiai. Nesijaudinau dėl nesékm̄ių, nes jų nebuvo – juk dabar nieko nesiekiau. Nesibaiminau dėl ateities, nes jos negalējau planuoti – ateitis tiesiog ateidavo ir tapdavo dabartimi, o paskui – ir praeitimi. Bet nesivarginau išsaugoti ir jos, nes žinojau, kad kiekviena ateinanti diena bus panaši į ankstesniją ir kartu savita, bet nė kiek ne prastesnė už vakarykštę.

Turėjau viską, ko reikia. Dienomis mēgavausi įstabiaisiais vaizdais ir klausiausi subtilios miško muzikos: čia augo kuo įvairiausiai augalai, krovė pumpurus, skleidė lapelius, mezgė vaisius ir sèklas, rudenį jas bérē žemén, kad pavasarį iš jų atgimtu. Prabègdavo visokiausią žvérių: voverių, kiškių, lapių, stirnų, briedžių, kartą net lokys prašleivojo. Nuo ankstyvo pavasario iki pat pirmojo sniego ore dūzgė debesys įvairiausią vabzdžių: musés, uodai, sparvos, mašalai, žeme béginéjo skruzdës, ropojo boružës, šliaužiojo kirminai. Kiekvienas medis, krūmas, žolynas buvo atskiras didžiulis pasaulis su visu būriu gyventojų, kurie draugavo, pykosi, poravosi, kartais net surydavo vienas kitą. O jau kvapai! Tai, kas kažkada atrodė beformis žalesos ir puvësių kvapas, dabar dalijosi, skleidësi, šakojosi į šimtus kuo įvairiausią aromatų: salstelėjës barkūno, glebiai kutenantis viržių, iki sąmonës gelmių įsismelkiantis žemuogių, rūgštelėjës bruknių ir malonia gaiva apgobiantis eglių per lietu. Žiemą akimis leisdavausi į begalines keliones po žalią ir balta ramybës pasaulį, turėjau užtektinai laiko įsižiūrëti į kiekvieną sniego kruopelę, gérëtis stulbinamai įvairia snaigių simetrija. Kas vakarą nepaklysdamas ateidavo saldžių svajų metas: mintimis galéjau keliauti į bet kurį kraštą, mēgautis nuostabiausiais egzotiškais peizažais, bendrauti su bet kokiais žmonëmis, vaikščioti po prabangiausias parodas ir gérëtis

įstabiausias šedevrais. Vakaro svajos sklandžiai pereidavo į sapnus ir mano kelionės įsivaizduojamais pasauliais trukdavo iki pat saulėtekio.

Tik rytas būdavo kitoks – aušra atnešdavo nerimo. Pirmieji saulės spinduliai paglostydavo veidą ir aš pajusdavau kitokią šilumą, tikrą. Saulė iš mano sielos gelmių lyg iš užakusio šulinio iškeldavo ankstesnio gyvenimo prisiminimus, išlaisvindavo ilgesį, žadino ano, galbūt tikresnio, gyvenimo viltį. Kodėl aš čia? – klausiamai žvelgdavau į laužą, beaistrėmis liepsnomis vangiai laižantį man basas kojas. Mégindavau stotis, bandydamas griūdavau veidu į samanas. Norėdavau mirti.

Bet šis nerimas trukdavo tik kelias minutes – saulė pasislėpdavo už atvašių eglių šakų ir mane vėl apgaubdavo rūpestinga laužo šiluma ir iliuzinė pilnatvės palaima.

Taip praėjo dveji metai.

Vieną darganotą pavakarę sugurgždėjo šalikelės žvirgždas – toje pačioje lomoje sustojo automobilis. Spėjau, ne surūdijęs golfukas, o prabangus mercedesas. Vairuotojas išlipo, trinktelėjo durelės. Po kojomis sutreškėjo sausos šakelės – per eglyną manęsp brovėsi žmogus. Nusišypsojau – na, štai, vėl turėsiu batus.

Rasa E.

Sekstina: Krislas Ra klono Ozyrio aky / Akrostichas Rankoms

Rąstą iš akies išrita Ozyris
aukai už kitų krišlą, kol nemato
nieks savoj aky rąsto, bet išnyra
klono akyse augantys primatai,
o tuomet ugnim nuo visatos krašto
sviedžia dievui Ra rąstą, kad išvežtų

Rieduliu dangaus kuo toliau, kad vežtų
amžinus vargus iš akių Ozyrio.
Šitaip Ra naujai gimdo savo kraštą,
yriais iš nakties po kovos, kol mato,
kad užmuš lengvai gyvates primatai,
o tada žmogum Ra iš jų išnyra.

Eigastį dienos, po nakties išnirus
Iemia jo kova, kad kas rytą vežtų
Eneadai teist gimstančius primatus.
Keliais aplink Ra vaikštantis Ozyris
teisiamas kartu, bet kai nieks nemato,
rāstais gyvates verčia savo kraštui.

O atgimęs Ra, kaip kasryt ant krašto
Nilo vandenų, tūžmasčiai išnyrant,
irdamas laivus debesim, nemato
nieko, kas ugny degusius išvežtų.
Ir kada jame gimsta vėl Ozyris,
sakalo akim peržvelgia primatus.

Žemė ir dangus, jų vaikai primatai,
ugni dievo Ra išdalinę kraštui,
renkasi vardus, kaip iš Ra Ozyris
niekindamas juos, vis naujai išnyra
Akh šviesoj, kad Ra kuo toliau išvežtų
laiveliu nakties Mesktetė, kol mato,

ar dienos laive Mandžete nemato
savo atvaizdų yrantis primatas –
virsmo Ra sūnum. Eneadai vežti
išnaras vaikų iš bedievių krašto
saulės ugnyje vėl stulpu išnyra
inkarnuotas Ra – dieviškas Ozyris.

Et, nemato Ra krašto, kai išnyra
mieganti angis, vežtų ją primatams,
siekiantiems atgimt bent krisle Ozyrio.

Sekstina - eilėraštis iš 6 šešiaeilių strofų ir baigiamojo trielio; jo pirmosios strofos eilučių paskutiniai žodžiai dėsningai kartoja si kitų strofų eilučių gale.

Saulės dievo Ra dieninis laivelis vad. Mesktetė, naktinis laivelis – Mandžetas. Juo plaukia per požeminį Nilą susikauti su milžiniška gyvate ir ją įveikęs, pradeda naują dieną.

Ozyris susiliejęs su Ra, tampa dvasine Akh šviesa.

Ra gimdo dangų ir žemę, žmonės yra Ra atvaizdai.

Šventasis Ra gyvūnas – sakalas.

Eneada – teologinis ir kosmologinis dievų devynetas.

Perla Šilinskaitė

Medžių kirtimas

Rytinio gamtos pabudimo fone sunkiai rąžosi pavargę kaulai. Sakytum, nespėjė pailsėti trumpoje naktyje, o galbūt sudileg ilgame gyvenime, išvarginti sunkių darbų, o gal dar sunkesnių minčių.

Šitaip tą rytą, kaip ir kiekvieną tokį patį rytą, Dionisas pratraškina sustingusius didelio žmogaus kaulus. Pasičiupinėja stiklinę akį, tą pačią, kurią dar vaikui išlupo jo sodo šaka. Atsigeria iš kibiro vakar vakare žmonos parnešto šulinio vandens, juo apsišlaksto ir rievėtą veidą. Tuomet dar grįžteli per petį į lovoje šiltai rūgstančią žmoną ir tariasi jau eisiaš. Bet ne. Sustoja Dionisas prie lango ir žiūri į sodą. Ir žiūri taip, kaip kiekvienas yk, bet vis naujai, atrodo, jam pritrūksta gyvybės. Neauga sodas, nors tu ką – plazdena véjyje iš po nakties nušalę obelų žiedeliai...

Tyliai privéręs namų duris jis išeina dirbtį į mišką. Tik prieš tai užsuka malkinėn – pasiima dar anais laikais tévo rankų paleistą kirvį ir apsivelka sudilusią, vietomis negrabiai suadytą jo sermėgą. Jei kada su visam išeitų iš namų, tikriausiai tik tuos daiktus su savimi ir pasiimtu, nes kažin ar kas labiau jam priklauso. Bet neis Dionisas, bent jau ne su visam. Nes, o ko gi jam trūksta – ir šiltas patalas, ir pietūs, visada garuojantys ant stalo. Tačiau kažkas vis dėlto kiekvieną rytą veja iš namų. O ir pasiekus miško šešėli tarsi ramiau pasidaro, medžiai kaip gyvas glėbys apgaubia ir įtraukia į save, tokie artimi ir jaukūs. Tarytum sako: „Kalbék, išsikalbék, žmogau.“ O Dionisas ir kalba. Lyg pamiršęs, kas esas. O gal priešingai – labiau atsiminęs? Ir atrodo nebeaišku, ar jis į mišką, ar į save taip skuba.

Pasiekęs medžių paunksmę susiranda kelmą, prisėda ir tarsi kaupiasi. Tik kažkoks keistas maudulys kaip kinivarpa tą rytą ima smelktis į akį. Prieš oro pokytį, sakydavo tévas, maudžia žmogui jo silpniausias vietas. Bet koks čia pokytis pačiam pavasario vidury? Taip mąsto Dionisas ir ima į rankas kirvį. Kerta grublétą medžio žievę, o mintimis visai kitur iškeliauja – į aštuonmečio berniuko rudens popietę. Prisimena lyg šiandien, kaip tévo pavarytas išbėga į

sodą. Dabar jis jau žino, kas tąkart jo laukė. O jei tada Dioniukas būtų žinojęs, kažin, ar bent balsu būtų atsišaukęs, veikiau pasislėpęs spintoje tarp ilgų motinos sijonų. Bet nežinojo. Nežinojo, kad kirs tėvas sodo obelį. Tą, kuri kasmet duoda tokius sultingus ir saldžius vaisius, iš kurios motina žiemai verda geltoną uogienę ir leidžia valgyti tik šventėmis. Nesuprato tada, būdamas vaikas, kad obelis sena, o į jos vietą geriau pasodinti naują ir vaisingą. Jis tik laikė šakas, o tėvas piovė. Dabar net atrodo, kad ir pats jis, Dionisas, piovė. Ir ne šakas, o liaunas sesių rankutes. Kol galiausiai supyko obelis, ir savo ilgomis šakomis iškabino jam akį. O gal visai nesupyko, tik bandė beviltiškai gelbėtis?

Nesupranta ir dabar Dionisas. Tik atrodo ne vien akies, bet ir kažko daugiau jis tąkart neteko. Ir tą netekimą tarsi bando dabar ir nuglostyt. Sustabdo kirvį ore, nusvarina rankas, apsidairo. Ir tarytum ima girdėti, kaip viskas aplinkui šneka. Kaip šneka vėjy linguojamas beržo lapas, kaip kuždasi vienas kitą liesdami klevų kamienai, kaip murma senas ažuolas ir šnibžda tarp kojų plukės, plautės,

vištapienės... Nusiskina plautę ir įsideda į burną vieną jos saldų, nektaro pripildytą žiedelį. Nekramto, dievaži, tik leidžia jam iširpti tarp lūpų... O tada nuryja. Tartum tikrų tikriausių Ostiją.

Ir išgirsta atodūsį. Bet tokį neįprastą – tarsi šimtmečius slėptą ir galiausiai ištrūkusį. Sakytum – būta to senojo ažuolo, nes kieno gi pragyventa daugiau už jį. Tačiau kas žino, kiek pragyventa žmogaus sielos? Ir kartais ji tokia sena, suvargusi, kad, išgirdęs jos atodūsį vis dar jauname kūne, išsigasti.

Išsigasta ir tuomet Dionisas, o rankos nejučia vėl slysteli kirvio. Atsivedėjės stukteli į seno sukrypusio beržo kamieną. Ir visada taip – kerta tik amžių atgyvenusį, palieagusį, ramybės besišaukiantį medį. Todėl nevadina jis savęs ir medkirčiu, veikiau miško daktaru. Ir kažin kas gerklėj vis užstringa, kai jį šitaip baisiai pavadina kaimo žmonės. Nes, jei turėtų kitą pasirinkimą, jis galbūt visai nieko nekirstų, tik augintų ir augintų.

Bet kažin kodėl net ir auginamos neauga Dioniso obelys. Net nebepamena, kiek pavasarių žiūrėdamas pro langą jis vis glostė

véjy byrančius nespėjusių užsimegztį žiedų lapelius, kiek rovė nudžiūvusias, vaisių nesubrandinusias obelis. Būdavo, suranda Dionisas miške laukinę jauną obelaitę, nuglosto jos liauną kamieną ir tarsi susitaria, kad bus vienas kitam reikalingi. Tada parsineša ją į sodybą ir vėl iš naujo tariasi sulauksiąs. Bet nė pats nepajuto, kuomet vis labiau ēmė save apgaudinėti. Galbūt tik plaukų baltuma ir apsunkęs žingsnis apie tai vieninteliai kalbėjo.

Ir negali suprasti Dionisas – dėl to kalta bevaisė žemė, jis pats, ar tas miško šešėlis, kuriame slepiasi ne tik jo mažas, metų sukrypintas namelis, bet ir paties Dioniso dienos? Net saulės šviesa nepasiekia sodo, nebent tik trumpą atokvėpjį vidurdienį, o ir tai labai taupiai.

Būtent tokiamate atokvėpyje saulei šildant viršugalvi miško aidėjimą nutraukia žmonos šūksnio aidas. Medžiai tartum suklūsta, išsigąsta, pasislepija ir vargu, ar lengvai juos vėl prakalbinsi. O Dionisas žino – jau laikas pietų ir nevalia vėluoti. Nerangiai nusivelka sermègą, pakabina ją ant šakos, o šalia kamieno atremia sunkų kirvį – nelyginant žmogus koks iš toli pasirodytų. Ir palengva, nusimetęs miško šešeli, parslenka namo.

Žmoną Dionisas kaip visada randa palinkusią ties nesuskaičiuojama daugybe nugladinto stiklo gabaliukų, nuklojusių stalą. Jos akyse gali įžiūrėti tą atispindintį spalvų margumyną ir aiškiai matyti galvoje vieną po kitos šokančias naujas idéjas mozaikai. O mozaikų Marcelė jau turėjo tiek, kad kažin ar būtum radęs bent vieną laisvą namų sieną, ant kurios nekabėtų jos meno dirbiniai. Net nebūtum galėjės pamanyti, kad tokia mažutė, susikūprenusi ir tarsi į save susitraukusi lyg overė ji galėjo būti šitaip apdovanota talentu.

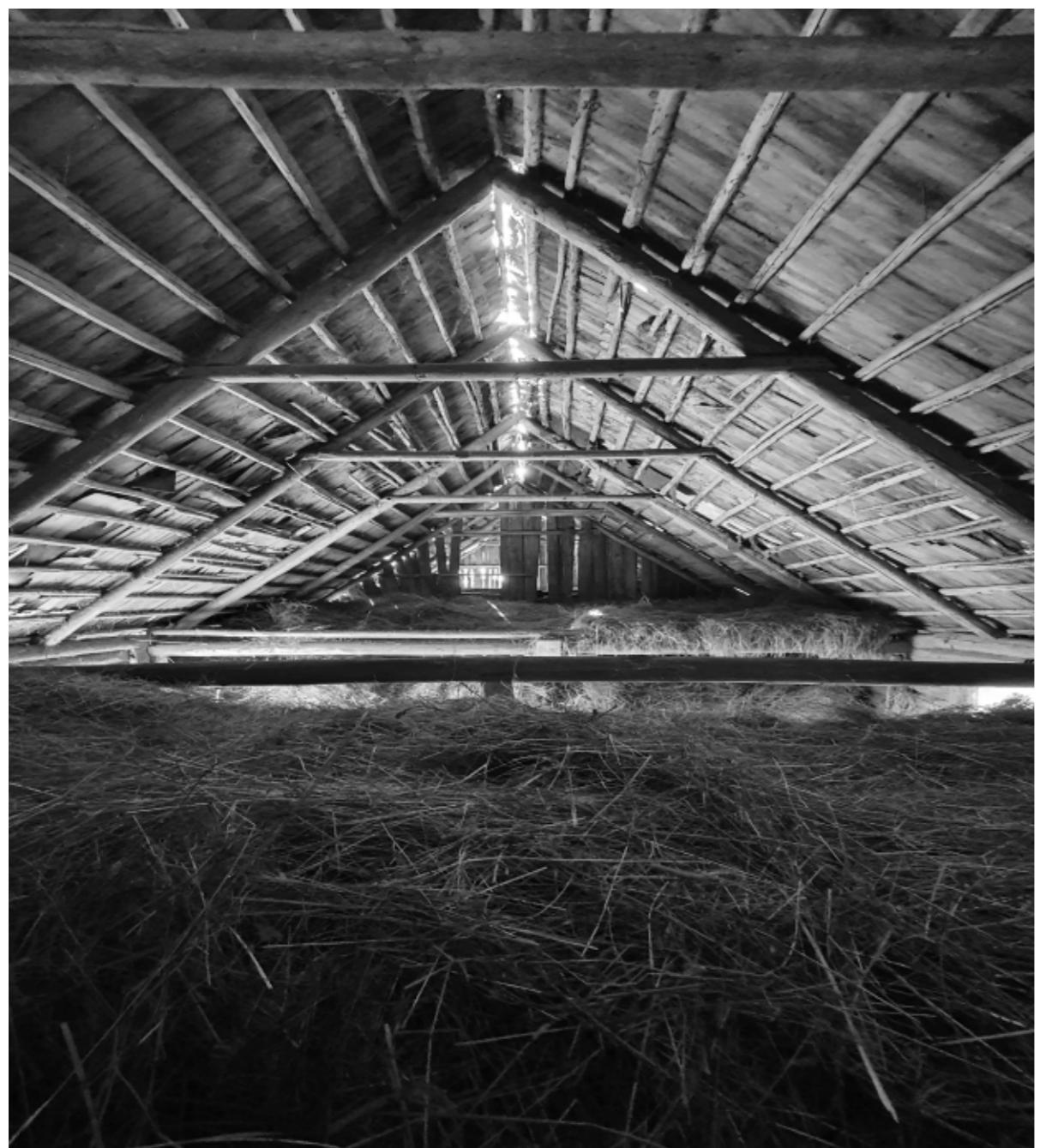
- Sriuba ant stalo, – nė nepažvelgusi tarsteli Marcelė. Dionisas sudrimba kėdėje, įsmeigdamas pilką žvilgsnį į dubenyje besiganančias morkas.
- Šįryt laišką gavau iš Vilniaus, – pasigirsta neslepiamas

moters džiugesys. – Vytautas rašo. Sako, gerai jam ten. O tu mat sakei nevažiuot, nevažiuot... O va, prašau! Ir darbą susirado raštinėje, ir marčią greit atveš parodyti, – šiek tiek prityla, atsikrenkščia. – Tik pinigų, sako, pradžiai nelabai turi...

- O kur dingo tie, kuriuos paskutinjkart davei?
- Na, tėvai, visai tu nesusipratėlis. Jauniems žmonėms daug visokį išlaidų. Čia ne tu, kad nieko iš gyvenimo nereiktų. Kiauras dienas tame savo miške ir miške, – veide susimeta erzelio raukšlelės ir kažką pati sau burbėdama išeina į svetainę.

Ir Dionisias girdi, kaip ima braškėti darinėjamų sekcijų durys, čežeti kilnojami popieriai, skimbčioti indų *servyzai*. Išgirdės užveriamų spintos durų garsą ir artėjančius žingsnius, kimiai prabyla:

- O žinai... man obelys nušalo šianakt.
- Tai gi sakiau, kad niekais užsiimi! – prie stalo šasteli Marcelė, rankose laikydamas santaupų kapšelį, ir ima kažką įdėmiai skaičiuoti. – Krapštosi ir krapštosi jis, nelaimėlis, prie tų savo nuskurėlių. O nei žemė derlinga, nei saulės kas gauna, nei auga. Kad augtų, tai ir aš galėčiau kokį daržiuką pasisėti. Bet dabar, kad jau parsivedei mane į tokią Dievo pamirštą vietą, tai žinokis sau! Geriau sakyk, kiek dar turi pasilikęs santaupų?
- Nedaug. Juodai dienai.
- Ar gaila tau vaikui? – pykteli Marcelė. – Sakyk man, kas kitas senatvėje tavim tokiu luošiu rūpinsis?
- Ne aš auginau, kad vaiku galėčiau vadint, – atliepia sriuboje voliodamas šaukštą, bet kiek ir susigėsta taip nenorom išsprūdusių žodžių.
- O kas dabar kaltas, kad saviems gabumo neturi?
- Tarsteli šitaip Marcelė, atrodo, visai nekaltai, visai netyčia, o žodžių jau nepagausi. Pakyla nuo stalo Dionisas. Lyg ir persimainės kažkoks. Padėkoja už pietus ir išeina.

Ir eina atgal į mišką, bet visai, sakytum, į save nebepanašus. Neatsidūsta net ir pasiekęs miško šešėlį. O medžiai, atrodo, tokie ir liko sustingę, bežadžiai, kokius jis ir paliko išeidamas. Tarytum dabar jau pats Dionisas sako jiems kalbėt, išsikalbėt. Bet neatsako nė vienas. Galėtum pagalvot, kad juokiasi, kikena visi susitarę. Juokiasi iš to, kam jis toks baisus pažiūrėti, kad jam gėda net pakelti savo stiklinę akį į žmogų. Juokiasi, kad gimė turėdamas medkirčio sielą ir daugiau gyvenime nieko nesugeba. Juokiasi, kad jis netikėlis, nesugebantis net ir paprastų obelų užauginti. Juokiasi, kad net ir gyvenimas skyrė jam vietą ne po saule, o šešėly. Juokiasi, kad ir pats jis lyg šešėlis. Juokiasi, juokiasi, juokiasi... Ir tarytum Dionisas net ima girdėti tą juoką, kuris garsėja, garsėja ir, atrodo, jau plyšauja visame miške. Net ir jaučia, kaip žolės po kojų kikena ir leipčioja iš juoko. Net ir regi, kaip vienas į kitą trankosi besijuokdami beržų kamienai...

Neišlaiko to juoko. Ir pirmą kartą gyvenime aiškiai pajunta ne metus, o savo vardą lyg naštą, sveriančią pečius. Jis ne dievas. Net ir ne tas, kurio derlingiausi vynuogių sodai. Net ir ne paprastas darbininkas, juos prižiūrintis. O veikiau tik nelaimėlis, nuo kurio rankų visa nudžiūva...

Medkirtys ima kirvį į rankas ir, nesirinkdamas sveiko ar seno, kerta iš visų jėgų į storą žaliuojančio ąžuolo kamieną.

Ir kerta...

kerta...

kerta...

Tik jau, atrodo, visai ne į medį, o į save. Ir su kiekvienu kirčiu labiau į širdį pataiko. Bet ar į širdį? Gal tiesiog į vietą, kurioje ji turėtų būti? Ir nesustoja kirtęs, nors ir visai pailsta. Ir nesustoja net prakaitui srūvant veido upeliais. O gal visai ne prakaitui?

Ir vis dar kerta...

kerta...

ir kerta...

Kol galiausiai suknumba, atsimušdamas keliais į šaltą žemę. O tada nusvyra kaip medis, ištiesdamas šakas vakaro saulės

glamonėjamoj plukių pievoj. Sakytum, gražu. O jis bežadis.

Ir tikriausiai nė nepajuto, kaip jo pusėn palengva ēmė svirti sunkus ąžuolo kamienas. Nepajuto ir skausmo. Veikiau tik juto, kaip labiau susiliejo su miško paklode.

#KAUNAS

Pirats

Nesufokusuotų vaizdinių abordažai
*(obsesinis sąmonės srautas-reminiscencija, antra dalis
„Logomontrako luitai“)*
 (pradžia – Rankos, Nr.1, 79 p.)

ot gyvatė dar spjaudosi vos spėju užsidaryt balkone it tarpiniam
 pabėgimo kambary
 klausia psichoterapeutas tu tada ką jauti kai tavo laivo įstiklintoj
 kajutėj spjaudalas
 tysta per stiklą ir slepiesi tarsi menkysta jei susitiksiu dar kitą
 Animai įsikūnijimą
 nutariu uždrausti žiūrėti kanalus apie gamtą ir gyvūniją nes iš kur
 kitur sužinosi
 kad gyvatės dar gali ir spjauti nuodais per keletą metrų iš tolo ar
 netgi iš holo
 tu sugebi neva tarsi netycia pabrėžti mano menkumą o aš jau
 užbrėžiu mūsų bendrumą
 dar bandai jai tyliai sakyti likim draugais bet tai kur tau matyta
 tokios manieros

kad ims nagais man veidą akèti jau nebe veidas o kažkokia
 marmūzė jaučiu
 matyt jau per daug apsiryta durnaropienos bet negi kibsi į atlapus
 damai ir tai
 visai nepanašu į dar kažką jungiančius tiltus jau mūsų atotrūkių
 tarpai išdriskę
 po to bus ir taip kai dar vieno abordažo metu šausi per bortą
 žvilgsniu
 išsižadësi manęs paskutinį kartą kai blausiai bet dar atpažystam
 viens kitą
 manęs tokio jau pliko tilviko ir be suveltos ševeliūros be
 kokardos žodžiu nebe to
 nebe pirmo jaunystės jau rango ne kavalierius ne toks ir stačias
 mano jau
 kalnierių išslysi iš pirštų man plastikinis bokalas vidury šokių
 aikštelės
 ak kokios aikštingos tos mano panelės bet geriau jau būsiu
 balastas nei akrobatas
 nežongliruosiu ant jūsų kartelių per aukštai iškeltų lyg būčiau
 pakliuvęs į cirką
 šis pasakų miestas mane nuvarė nuo kojų it hemingvėjiška fiesta
 kur dabar stoviu
 šis miestas prirémės prie sienos jau nebešoku tik svirduliuoju
 puse lūpų išvinguriuoju
 dar šypsnį kreivą šiokį tokį su mintim kad sugrišiu nes tas
 miestas
 užburtas ratas ir dar tas jo jaunystės kultas kada tu būsi sukultas
 klausiu o jis tik capt už sprando mane kaip kokį atavizmą kuriam
 vis dar svarbūs
 garbingi žaidimai kad trenks lauk iš pasakų miesto taip elektra
 atsikrato manim
 nupurto ir trankos tarsi mažai dar būčiau aš trenktas ir vėl aš
 bastūnas
 benamis like a rolling stone ridenuosi kuo toliau nuo tavęs keliu

vėl bures

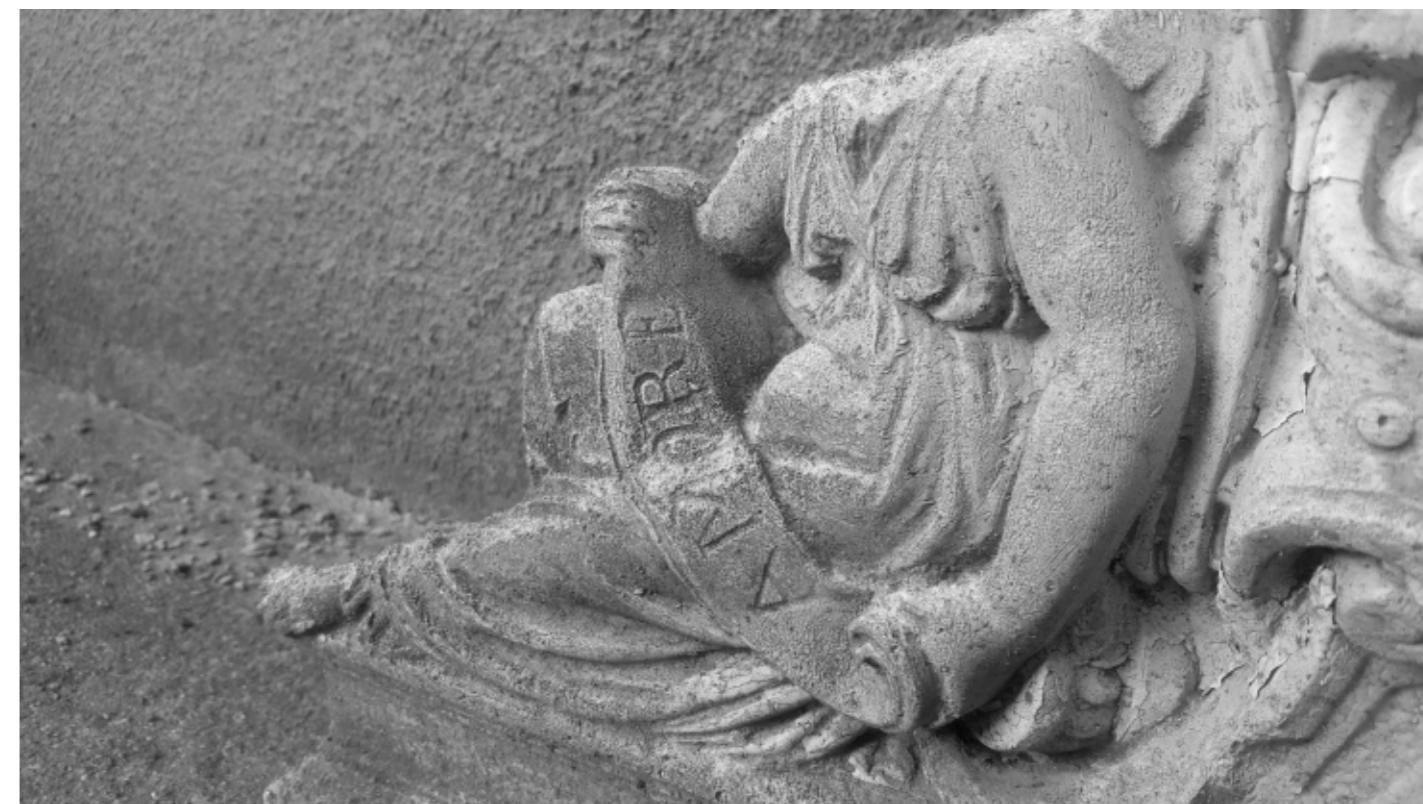
su salvėmis į kelionę mazgus ir ryšius išrišęs surišęs naujai ir nuo
krantinės

švartfalai it nervai jau atleisti viens kitam atleisti su visam
prijaukintas buvau ir pririštas gudriai kad mandras dabar atsirišk tu
šunyti prie pasaitėlio

prie visokių tū meilės objektyvizaciją buvau bet laisvė kvepėjo vis
inertiškiau

per smarkiai veržė kilpos buvau sociumo ryšiais ir tiek atributas
instinktų pavergtas aklas buvau bet dabar jau tarsi esu bet nebe tas čia
o Kitas tartum labiau nuo šiol akytas iš naujo labiau pajūriu paskrudeš

nors ir priblokštas tavų neiškart atskleistų manierų šiurpių ar tarkim
nesusipratimų pritrékštasis kaip blynas priplotas luitais nežinia iš kur
Logomontrako užguitas ir išsibūtas pats sau gal kiek per daug
įsikalbėtas ir išsirašytas
taip kad sunkiau atsitiestum po visko pakiltum ir būtum stipresnis iš

naujo sakytum

gimiau po to kai tartum užgrobė mano meilės burlaivį svetimi man
piratai

netikri jie buvo be purvinų švarkų be degutuotų kasų ir be šlykščių
randų

ant skruostų iš nežinomų uostų be jūros sūrumo ant lūpų palaužė
mane ir laužą

paliko netikrumo jausmą kurį matysiu nuo šiol kiekviename
sutiktame veide jie

persekios mane ilgai čia baisiai graži netvarka kaip ir tu tarsi kažką
išsinešeji ir atrodo

tuo pačiu daugiau man visko palikta čia gal tau ir pikta ir skauda ir
man gal šiek tiek

viską išardė kol nesudėsi vėl visko į savo vietas tol nežinosi kiek
dalių tau ir man atliks

o paskui jau atlėgs būtinai mums atlėgs abiem krūtinės maudimas
ak koks praradimas

neišnešiotų prisilietimų atmetimas mūsų susilietimų buvęs
aromas ir nešvarus

dabar jau tvaikas užsistovėjusio vandens mūsų meilės lagūnose

manipoliotas

aš jau užpūliotas tarsi užpultas užgultas bet viskas atlėgs reikia laiko ir tiek

ir išmesiu per bortą kartu su tavim kas atliks o tu jau žiūrėkis ką su manim

man perkirsta nagais atbraila skrybėlės tik liko taip nepatogiai prieš vėją

dabar vis užpučia už akių tarpais tamsą bežiūrint į mūsų pasaulį bet niekis kas man

o kas tau tik tuščia mano lobių skrynia liko sunki tau palikta joje mano inkaras

nutrūkės tik lyg liguistas prisiminimas mano pabėgimų ir mažas deimančiukas

dar likęs kamputyje dugno nesugraibomas pirštais mažytis iš tolimos praeities

dar įstrigės prapuvusioj skrynios lentoj kaip atodūsis kaip daina iš toli iš per daug jau toli

svetimi nelaukiami abu mes jau šitoj užeigoj mūsų skersai vis šnairuoja į mus

randouti veidai kartu užėjom bet braižyti ēmėm skirtingus kelius į savo svajonių salas

ir tarsi netycia šitom jausmų trajektorijom viens kitą kitam užsibraukę palikom

tad jau į šoną pastumsiu tame ir po lapais pernykščiais paliksiu ir į pavėsi padësiu

ir dar po atminties velėna pakišiu bet iš to mėšlo tavo ir savo išbrisius savo keliais

buvai tu stilinga pradžioj neaikštinga iki kol neišmušei iš rankų man šurvalo

kol nenusviro man rankos kol neliko man iš meilės tik skylė barankos bet ir toliau

murmësiu savo pamëgtas murmeles-daineles taip paraku ir rožëmis kvepiančias

penkiolika vyrų ant vienos numirélės skrynios ir romo daug romo

butelių

jo-ho-ho tartum paguodą ir kai atliksim iš tos iki šiol vis konstruotos

iš mano čia ir dabar pasaulio dėlionės garantuotai atliksim viskas eisis ir taip

ir be mūsų aš pagrobtas aš tarsi tarpas semantinių jungčių čia išplaukus to tarpo vieta

ir aš čia po chaoso po sumaišties meilės ryšių rapyrom ir alebardon atlikom viskas

kas reikia nutraukėm po antpuolių po abordažų po kontrataku ir po tų agorafobijų

ir motefobijų man įvarytų ir po kitų nešvarių tavo meilės žaidimų po pasekmių

jau išeinu iš savęs to nebemielo kur aš nebe aš ieškoti savęs dar kito gyvybės

likučių regiu kaip brendu klupdamas per karstines įgriuvas per kritusius kūnus ir sielas

ir jei tik ne tie paskutiniaiš atodūsiaiš pripūsti prezervatyvų balionai smagumo nebūtų

uzrišti jie liuto ūsaus ištampytais dar įžiūriu tartum nukirstos galvos taip acefališkai

plevena tarp kojų taip elegantiškai bambsi tarp dūžių širdžių didžiuosiuose medžioklės plotuose niūru ir taip makabriška ir taip užuominom į erotizmą ir tanatizmą šmëžuoja ak kodėl mums nepavyko

gal viskas tiesiog dėl to pliko tilviko dėl plikės dėl pergalių deivės tos Nikės dėl kovų

kas ką įveiks kas dominuos et jau tiek to nors šaudžiau tarsi ir taikliai

tarsi ir viską turi ko tik reikia medžioklei netgi daugiau turi va atlikus detalė dėlionės

čia viskas kas tik tavo rankose ir akyse dabar visa kas čia lyg naujas vėl tarpas išbūti

tiesiog išbūti tą tuštomą širdyje ilgesį tikro artumo miražas šilumos

ir vilties
 beformis toks nujautimas bei nežinia per daug tiesiog nesufokusuotų
 jausmų
 į pilnatvės dėlionę it obuolys rankoj pažadas ir neva galimas savęs
 pažinimas
 aiškus galų su tavim ar kita surišimas kaip figa bet figa kaip špyga
 o kur ją padėti fig suprasi nifiga nesuprasi tartum ir duota vieta ir
 laikas
 lyg ir kita ranka atimta ir belieka čia tokioj sumaišty tik nusispjauti ant
 gaublio
 kai išeitis tik viena šmēsteli išeiti išeiti ir tiek vidury gyvenimo
 pamokos ir skrepliu ant viso pasaulio – chrap tñiu
 nusispjauti raštais rašmenim rašalais išsitéksti ir čia kol kas dar testi
 žaidimą
 išlindus jau nusikračius isterijų visų jos nusipurčius lyg šuniui nuo
 streso
 gimtadienio proga iš naujo man Psichës dovanotu tikrovës
 konstruktoriaum užsidëlioju
 konstruoju iki panika ištinka ir bëgu lauk kaukšiu Pano kanopom it
 velnių prisirijęs
 vejuos kokią kitą nimfą pasiveju ir užlaužiu nulaužiu pati kalta
 nereikéjo sprukt
 nuo manęs taip gudriai pristabdant taip gudriai taip elegantiškai
 klumpanti tu
 mimikrijom į kûdrą nendrele dûdele tu pavirtus išdrožta pakliuvai į
 mano burtlaivį
 į mano pasaulį kur pats nebeatskiri kur čia panikos priepuolis o kur
 meilës burtai
 tad šok mano dabar jau švilpynés ritmu nebeištrūksi iš šio auksinio
 narvelio teksto
 apvyto gebeném vynu nušlakstyto kas vyto nuvyto kol buvom
 nebuvom jau nusišvilpt
 kol laisvës himnus čia rašysiu ir kol neatlëgs vaizdinių abordažai
 ir „Vai tai dûda“ ir „Në velnio nebijau“ nebesek man tų pasakų apie
 rimtas

tas mano ir savo intencijas tartum be cukraus užkonservuotas
 stiklainis aš jau išsigaubës dangtelis skliautu rodos ims tuoj ir pokšt
 nušoks man pakaušis
 tik pokšt pokšt toks liūdesio poksta dar transcenduosiu nučiuožës į
 tavajį kosmosą
 klimpsių vis tarsi į kokią klampynę dar kuris laikas paklydës
 sklandysiu
 tai pirmyn tai atgal į tavo priekaištais atsišaudančią antimaterijom
 atsiduodančią
 į juodąją skylę traukiamas aš prie žemës priplotas po kojomis tavo

po padu

po tavo klumpaite tai tavo pasaulis ir būsiu prarytas jei nepabėgsiu
atsitokėjės
dar kuris laikas būsiu prarytas išmatavimais tavo tikrovių jau
nebebūsiu
būsiu ne savo ir būsiu ne sau žmogus tik vieninteli kažkokiai tai
vienai
dabar jau vadinamajai *ex* vienai mano meilės projekcijų kuriai
prireikė škurlio
kojoms purvui nusivalyti taip tiesiai sakant savo gyvenimo traumas
dabar keikis nesikeikės jei buvau užburtas nekaltas prikaltas žmonijos

įsimylėjimo būvio ir leidau tau viską tai nereiškė kad neapeliuoju į
susipratimą
po laiko viskas gal net ir gaila kad užmiršau aš bizūną kai pas tave
atėjau
aišku pats irgi esu geras kadras bet to slėpt ir nebandžiau kad per

gerai atrodau

su savo plieniniu žirgu ir ratais naujas tik akių tai dūmimas tik
blizgė
kad kibtų tokia panika tokia skuba nes jau žilė galvon ir velnias
uodegon
kai tiek perskubėta ir netikra maniau susiprasim viens kitą įspėsim
ženklų juk ir būta
bet nagai tavo buvo kieti nieko neprikibsi bet prikibau aš deja
jklimpau
o tu sakai tai tik fokusai hokus-pokus barbarokus ir mano žodžių
abrakadabros
bet aš taip sakau vadinasi taip ir yra taip nutiko abrakadabra ir
mutabor o jei nori
tai cogito ergo sum mąstai vadinasi tu esi Kitas kitoniškiau bus
sakau jau bac skaitai
vadinasi esi jau Kita čia bac būtent jau kitas kita jau kitur ir tu čia
nebe tas *vualia*

sakau skirtingu kalibrų mūsų dėtuves nesukalibruojamos mūsų
 jungtuvės
 ir ji jau nebe ta elegancija klumpanti ne nebe ta visai nebe ta nei
 tąkart buvai
 tartum migla nuo akių man nukrito kai tave pamačiau pirmesnis
 pabudės iš ryto
 objektyvo akies nesufokusuojami mes savo pačių fotokamerose
 jau matau tolstam
 tad nebéra ko jau laukt nušvitimų kitų dar bandymų blyksnių kol
 nusipaišysyi
 sau veidą vėl kitą tarsi vieno per maža nebeišlauksiui
 tik spust nuspaudžiu fotografuoju
 šypsokimės blykst-blykst priimkim viens kitą dabar jau sakau be
 dažų
 be pažadų rykim bučiniais be padažų paskutinijį kartą ir goodbye
 jau auf wiedersehen
 katyte mano rainakyte aštrianagyte jau basta bastilija galask nagus
 nuo šiol į kitą rąstą
 aš dažų neturiu ir nemeluoju šypsokimės blykst-blykst patrankų
 šūviais fiksuokim
 ką čia ir bepridursi ir aš apakęs mirgėjime rašmenų kavalerijos
 apakintas aklas buvau
 prietemom gundančiom ir vyzdžių platumo ir klubų grakštumo
 prisirijau iki sotumo
 o dabar jau nuo blyksčių apžlibęs išplaukės atsispindėjimų
 nuotraukose
 mirgėjime mirgu
 nesufokusuojamai šypsomės per prievertą jau mieloji tu pastebi tai
 na ir valio
 mirgu margu u-hu-hūū mergų mergų mergų ir nieko kita rodos
 nelieka
 nieko
 ir vėl karnavalas kaukės dieviškos komedijos tragedijos
 oi tai vija painiavija visą parą tavo ylom lyja
 vai mieloji virš galvos man debesis

žinom kur kaip koks rakštis
 milžiniškas maišas kiauras
 skrieja tavo ylos lenda lenda byra byra
 stoviu po jomis aš it koks mauras
 gal sutiksi vis dėlto tu tikrą vyra
 kurs mokės įkalti vinj pastatyti namą o gal pilį
 o kol kas lyg kokios vijos painiavijos rašmenys šie man tik žyra žyra
 byra byra
 šiame tragedijų odiniame pergamente ištransliuota sėkla nakties
 poliucijų
 neišdaužyta neišspardyta į kitus dar kietakakčius konkurentus jūs
 žavūs
 mano moraliniai barjerai atgrasūs pačiam kartais sau susivaldymais
 vos vos
 ant ribos pusiausvyrom ir visais kitais būdais pristabdau antpuolius
 per daug jau pirštikaulių lūžių man ir protezų dantų nebe tas jau
 grobuonis
 girdžiu loja miškuos tankmėse stirninai tūkstančiais bembų „Pasaulis
 nuostabiai puikus,
 bet jis pilnas pavojų“ Bembi tokia kakofonija vietomis bešaukiant
 savosios Falinės
 taip susivėlęs iki koltūnų neiššukuojamas laukas krypčių pasimetimas
 tik jūra ir gelbsti
 bangos liūliuoja tartum tobulai vienodos ir sulygiuotos ramina
 išplauksiu kaip nors
 iššukuosiu šį lauką ir rasiu jei dar prieiks gyvenimo klausimą tinkamą
 sau užsiduosiu
 savo paties rašmenyse it vandenye mirguliuosiu neišmatuojamai visa
 čia taip sau tik tarsi
 šiaip sau imk dovanėlę erdvėlaikių fontanais aš laumių juostom
 persijuosiu petj
 nešu dar kol kas tave laidotuvii procesijoje ore pakibusią tokios mano
 meilės kadruotės
 vienoje iš neišsipildžiusių formų tu mirus mirgėjime drugeliais inachus

io ir morphais
 ir visais kitais monarchais keliauninkais tais danaus pleksipusais ir
 dar peacock'ais
 drugelių plazdenimo laikotarpis baigtas tarsi iš širdies išluptas
 sraigtas lauk mestas
 kok kok kok gaidelis išmušė akj vištelei atlaužiu jį ir įstatau į burną
 vamzdj
 užsičiaupk aš pilotas šio tarpatlantinio burlaivio ir nera ko čia ko-
 ko kudakuoti
 ne tik skraidančių gelių žiedlapiais-drugeliais papuoštas tavo
 gyvenimas Bembi ne tik
 bet man jau neberūpi priimk kitą smūgį į širdį ryk ir prisiryk šito
 teksto išsivemk
 aš noriu dar
 aš nepasitenkinu aš nepasitenkinu amerikietiškoji maldininke
 apsiryk savo patinu
 ir tu pisaurai apsiryk mieloji patinu kitu ir tu būtent kitu ne manim
 kad išsiristų vaikai kad turėtum jégų išgyventi ridenk skarabėjau
 dramblio mėšlo rutulėlių ridenk vabale žemės saulę kad pažinimo
 alkis būtų numalšintas
 iþprasmintas šituo žaidimu persisotink šituo žodžiu orgazmu šita
 visuotine orgija ženklų
 kompliacijai atsiduok mano vienatvės sublimacijų abordažui aš
 atakuoju
 kontrabordažuoju jau išsidepresuoju ir galiausiai išsieikvoju
 obsesija šia čia toks šansas matyt man išbūt tai kas išbūnama iki
 rytojaus
 ryt ir praryt ir vemt šituos vaistus kad net trykštų per nosį kad net
 akys kad jos išvarvėtų
 rašmenimis kad ašarotų bjauriai nuo vėjo į bures įsitempusias į
 tavo liemenelių provaizdžius
 kur tiek kapituliavusių protų ir tiek nepavykusiu bandymų užpildyt
 orgazmu
 savo gyvenimo tuštumą ak

mano gebenės uodega jau apsivijo žodžių taurei stiebą iškišo praskeltą liežuvį

dozuoju nuodus lašeliais iki pat briaunos viršum visų galimų vaistų vaterlinijos

pliump pliumpt plumbum perteklium užsitaisau švino imk paragauk dar gyvsidabriu išsilakioju po užtvindytą denj mūsų nesusikalbėjimais toks pats save persigandęs tavo charakterio trūkumais ar vėl tarkim nesutapimais

mūsų kraujo mūsų oro trūkumais sueičių kažkokiom anemijom dabar jau matau

tylos gausmu šita žodžių grūstim žodžių spūstim tarsi atsitokėju nebepasakomu

vaizdiniu iš pačių mūsų pradžių kai dar klauseisi manęs neva reikšmingom pauzėm

tavo galvos krypt-krypt neva „,idomu, įdomu“ kai postringauju apie savo gyvenimo

esmės ir visatos paslapčių ieškojimus dabar suabejoji ar žmonijos sąmonė tam pasirengusi

buvo ir kiek man tai rūpi dabar ir tada nerūpėjo ir kitaip negalėjau prijaukintas buvau

įžangos buvo neilgos per trumpos aikčiojimais aistringais susižavėjimais

užvedėm viens kitą ir tiek ir šabaš į kūniškosios Animos pinkles sugriuvom pražuvom

bet kartais juk norisi iš karto užpulti tiesiog urgzti šnopuoti it šernui ir nebeįšartikulioti

nieko padoraus tik gugenti bubenti baubti mekenti „bū-bū“ „bū“ ir „me“

bet tai mano klaida pripažistu per tyliai baubiau kad iškarto neišsigąstum manęs

ir susiprastum ir nepabėgtum ir žinotum kur tavo vieta ir kas spaudžia šurvalą stop taisyklių nėra

panter-r-ra tu mano incognita terra žvér-r-riuke tu mano alio kiek per skaudžiai taip tiesmukai ir vėl man įkandai taip pirštu į skaudančią

vietą baksnoji vėl ir net nežegnojies kai perspėju mieloji taip nedaryk

bet perniek jau tik kitą kartą patariu būdais kitais tau sublimuotis
 jei jau toks aš nevykėlis tai ko čia draskaisi nagais matyt tau tiek ir
 tereikia
 tik mano mėsos dar dar ir dar mėsos viena nepramisti matau kad bijai
 ir man šviečiasi aiškiai jau mūsų šviesiųjų dienų pabaiga
 būtent šviečiasi kaip filmo galas kai žiūrovai jau stojas ir uždegtos
 šviesos
 kai aš praregėjės vyzdžiai staiga susitraukia išeinam skirtingais išėjimais
 deja
 tas tavo noras perkast iki galio mane tau pakisą koją ir išdryksta širdžių
 ritmai
 nesusipratimais kam to reikėjo kai aš pats sau nejkandamas fig dabar jau
 suprasi
 vos tik pabandai vėl perkast mane aš apsitraukiu ledu tartum po šalto
 dušo išbėgęs
 į žiemą nuo perdėtai loginių bandymų mane surišti sąskaitom bendrom
 kai tuo tarpu
 dar per mažai sukibimo kanifolijos ryšiuose mūsų kaskart kai bandai
 manęs nepaleisti
 deja neišlauki mūsų meilių piko nors viskas pradžioj abiem lyg ir tiko
 bet kokia kaina paslėpei visas per vėlai pamačiau kokardas cilindrus
 sugurinai mano blizgutį
 pradanginai aš pats tau tai leidau netyčia neišgirdau griaunančių viską
 tokios meilės akordų
 niekinga taip elgtis sakau atimt man kokardas visas ir cilindrą sugurint
 paslėpti
 kad nekiltų mintis supratau vėl užsidėti kitoms žavėti blizgėti tik tau to
 tereikėjo
 tik pradžiai ir dabar kai beginklis aš toks sumenkęs tau patogesnis tokios
 o-ho-ho apgulties nesitikėjau nesapnavau ir neregėjau
 o dabar neregėtas mano žlugimas
 pats kaltas atidaviau tau visus arbaletus strėles
 ir išsitéškiau it jautis ant ledo kam to reikėjo tokio baleto ne man jau

tikrai viso gero
 gana atsiipeikėk pakaks man jau visų šitų tavo žodžių vandenyno
 transgresijų
 į vulkaninės kilmės salas tas keiksmologijų sangrūdas kasdienes
 visas
 pakaks man tavo nagų jau nervai nelaiko ir nebenoriu tikrai nuo
 tavęs jokio vaiko
 jau pakaks iki kaklo seismologinių nagrinėjimų mano tū „už“ ir
 „prieš“ man jau pakaks
 šiuose meilių nepanašių į meiles *lanšaftuose* per daug jau drebėjimų

„LAISVĖ“ IŠVYKSTA !

būta tektoninių lūžių
 kad stengčiaus kad atstatyčiau ką nors dar kad dar liesčiau kad labiau
 išsišieptum
 panter-r-ra buvo tik komplimentas ne mutaboras ir net ne užuomina į
 tavaji virsmą
 matau tik kad tinklas tinklas ir dar kartą tinklas čia spastai ir tiek
 draugai buvo teisūs šis miestas jis spastai už kiekvieno kampo man
 spastai
 tik kai ji prie manęs kai šalia vien tik tinklas plika akimi matomas
 tinklas
 nesusikalbėjimų tinklas neišmanymu tinklas slaptų intencijų spastai
 reikia bėgt
 o aš vis trepsiu vietoj nežinia dar kodėl kai draugai visom kalbom tik ir
 sako
 tai spastai tau o tu sugrižti vis į tą mėšlą nes negali patikėt kad visa tai
 tikra
 ir su tavim būtent tau visa tai vyksta tai daros tik tavo valia
 tinklas tinklas tinklas įkliuvai tad jau bék tu grimzti į ši liūną
 įsivélei ir tiek ir nemoki tiek paskaičiuoti įmantriai ir greit strateguoti
 planuoti į priekį tai taip nuobodu jiems sakau néra man tam laiko
 ir pasiduodu tad bėgu vėl bėgu ne man viską suimti domén ir išmatuoti
 šliumpt-pliumt užmestas tinklas mano žiopliems žiopčiojimams
 mano amo praradimams prieš nesuvokiamai gudrias strategijas
 mano žvynuočiams nutylėjimams sugauti tik blizgė tai buvo pats kaltas

ju k reikėjo rėkt kai tu mieloji vis sakei pasikalbēkim rėkti reikėjo
 užbaubti
 kad aš pamiršau tau bizūnu užtvoti ir keturpėscių gerai išvanoti
 dabar bék
 nežinia kiek baugina bet tai kaip nors gal ir išplauksiu iš šių
 užbrauktų jau jausmų
 iš šių marginalinių prieplaukų iš priekrančių į plačiuosius vandenis
 vienas
 dar kvailystė tokia panikoj metu viską per bortą ir net vienvamzdži
 varinj žiūroną
 ir kardą atrodo tada nebéra ko jau į tolus žvalgyti nebéra kautis dėl
 ko taip atrodo
 į ūkanas jūros žengiu tiesiai užrištomis akimis per bortą permesta
 lentai į jūros sūrumą
 privalau dar kartą numirti toks koks buvau ir išnirti iš naujo jau
 krentu į glėbjį bangą
 nes nieko šiam pasaulyje švelnesnio nebéra tik bangos tik jos tad
 adios *amygos adios*

Sima Locon

Mamos balsas

Šlamant javams sunku atskirti garsus. Neatsargus žmogaus žingsnis ar lietaus lašas, ištiškės ant varnalėšos lapo, verčia įtempti šešėlius gaudantį regėjimą ir aštrina klausą. Nors kartais besidaužanti širdis juos nustelbia.

Trumpą draugystę sutvirtinės nėštumas rūpesčių nepridarė. Atvirkščiai, Monika jautėsi netikėtai šoktelėjusi per kelis laimės laiptelius į viršų. Oras svaigino, dūzgiančios bitės žadino vidinę šilumą , aplink plytėjo javų laukas ir bekraštė ramybė. Pagaliau atėjės atpildas už kasdienę įtampą ir vargus.

Augis sunėšė jos daiktus į naujajį namą, kuriame jie gyvens, ir nusivedė tolėliau, kad parodytų likusius senus pastatus. Naudojamas garažas, sandėlis ir žali sodo medžiai. Už senojo namo – didžiulis maumedis.

– Skaičiau, kad jie ir tūkstančio gali sulaukti, – prigludo prie Augio Monika.

– Taip. Nors ir jų gyvenimas kaip plaukas. Žiūrėk, koks kelmas liko, – jis mostelėjo ranka.

– Gaila. Toks didelis. Tieki metų augo dviese.

– Mama pamatė, kad sužalotas, reikėjo nupjauti.

Pro atvirus langus iki paryčių skambėjo poros balsai, įkvėpti minčių apie ateitį. Augio įtemptas darbas, sunkiai nuspėjamasis grafikas... O čia – pakankamai vietas kaimo turizmui vystyti. Abu norėjo, kad toliau gyvenimas bėgtų ramesne vaga.

Po stiprios rytinės kavos vyras išskubėjo į darbą. Dangaus varovas rinko debesis ir ruošėsi laistytį žemę. Sėdėdama terasoje Monika prisiminė, kaip Augis juokėsi iš jos žodžių, kad norisi verkti, dainuoti ir melstis vienu metu, nors kam melstis, ji nežino, nebent pačiam Augui.

Moteris jautė nenugalimą norą dalytis laime su visu savo pasauliu, kurio buvo likę tiek nedaug. Ji džiaugėsi atsikračiusi naudos ieškančių kolegų ir įkyrių kaimynų, o keli likę draugai gyveno užsienyje. Paėmusi mobilujį jau matė save pasakojančią apie plazdančius jausmus, bet, dar draugei nepakėlus ragelio, nusprendė vėl apeiti sodybą. Visgi dabar ji šių namų šeimininkė.

Naujame kieme testovėjo namas ir buvo suversta krūva šakų, kurios dalis jau pavirto malkomis. Todėl ji patraukė senųjų pastatų link. Vogčiomis apsidairiusi įsmuko į namo vidų. Čia šviesa seniai nebekovojo su sunkiai kabančiomis dulkėtomis užuolaidomis ir nevalytais langais. Ipratus akims moteris smalsiai apsidairė, pasijutusi kaip vaikams įrengtame siaubo kambaryste. Ant lentynų – aptirpusios žvakės, stikliniuose induose užpiltos rupūžės. Ant vinių sukabintos įvairios išsikvėpusios žolelės ir vištų kojos. Stalo viduryje durklas kraujo spalvos rankena ir knyga ranka užrašytu pavadinimu. „Šešeliai“. Šalia – keturios pasiūtos lėlės ir prie trijų adatomis prisegti plaukai: banguoti kaštoniniai, linksmai gelsvi ir juodi, kaip

Monikos. Medinė spinta pradarytomis durimis priminė nasrus pražiojusią priešvaninę pabaisą. Ją atidarant vyriai geliamai prakalbo. Spintos lentynose – dėžutės, knygos, albumai ir užrašai. Monika pravėrė vieną dėžutę ir cyptelėjusi instinktyviai stumtelėjo ją į vietą, pamačiusi amžinam poilsui sudėtus vorus. Knygos – „Okultizmas“, „Parapsichologija“, „Raganų kultas“ – savo grėsminga nuotaika derėjo prie paslaptingo interjero.

Monika ištisė ranką norėdama paimti albumą. Augis vengė temų apie vaikystę, tad jai buvo smalsu. Vienoje nuotraukoje gal trimetis berniukas, apkabinės moterį ilgu sijonu. Stovi šioje pačioje patalpoje, prie lovos. Ant sienos paveikslas (tas pats kabo ir dabar) – panašus į vilką padaras kaukią į blyškų ménulį. Kitoje nuotraukoje jie įsitaisė hamake. Aplink apniukę, žemai nulinkusios medžio šakos saugo nuo tuojo prapliupsiančio lietaus.

Monika staigiai išsitiesė, išgirdusi kieme automobilio durelių trinktelejimą. Žvilgtelėjus pro durų tarpą pamatė, kad Augis stato automobilį į garažą. Dvi nuotraukos nuplasnojo po lova. Moteris

greitai padėjusi albumą į vietą, priklaupė, po to atsigulė prie lovos ir pasislinkusi gilyn pasiekė fotografijas. Išikišusi į užpakalinę džinsų kišenę, nuleido megztuką – na, štai. Jokių įkalčių.

Kylantis vėjas gerkliniu balsu užkalbino langų rėmus. Moteris stovėjo viduryje kambario nesuprasdama, ko bijo. Ar tas nerimas tik dėl slapukavimo? Akies krašteliu kliudė pažeme šmékštéléjusį šešėlį, bet staiga atsisukusi ji nieko neišvydo ir kreivai šyptelėjo pagalvojusi, kad tik juodo katino čia betrūksta. Dar kartą apsidairius žvilgsnis slystelėjo prie tvarkingai užklotos lovos ir grindų, kur ji siekė nuotrauką. O, siaube! Pamatė jos kūno nubrauktą plotą, aiškiai šviečiantį tolygioje dulkių paklotėje. Bet dar labiau ją išgąsdino basų pėdų pėdsakai, vedantys nuo lovos prie žvakių lentynos. Dabar ji pasijuto stebima, o atsiradęs nežemiškas siaubas užspaudė gerklę ir vertė širdį blaškytis it paukštį griaucių narve.

Monikai išbėgus durys užsitrenkė kaip kulka. Greitai apsidairiusi pamatė, kad vyro prie garažo jau nėra. Prakiuro dangus, ir ji tekina pasileido namo. Augis jau buvo viduje ir pasiémės rakčiukus vėl éjo lauko durų link.

– Galvojau šiandien jau nereikės niekur važiuoti, ir va, – truktelėjo pečiai, – vėl paskambino ir iškvietė. O tu kur buvai?

– Po maumedžiu sédėjau, ant to kelmo, knygą skaičiau. Tik lietus užklupo, tai parlēkiau, nei negirdėjau, kaip grįzai, – moteris bérė greitakalbe ir nusukusi žvilgsnį apkabino vyra. Vidus tirtėjo nuo minties, kad grīzo tuščiomis rankomis, tai kam reikėjo meluoti apie kažkokią knygą? Bet dar didesnę baimę sukélė vyro ranka, nuslydusi ant džinsų kišenės.

Augis suėmė Monika už pečių ir įdėmiai pažiūrėjės į akis pabučiavo į kaktą.

– Jeigu grīšiu vėlai, prigulsiu mamos namelyje, kad tavęs nepažadinčiau. Būk gera mergaitė. – Ir pasiuntęs oro bučinį uždarė duris.

Monika sekė akimis automobilį, kol šis išnyko. Vidus rimo, bet

susigūžusios mintys tupėjo senosios patalpos viduje. Visas pasaulis jaučia greitėjantį virsmą, o tame name dar dvelkia inkvizicijos laužais. Ji netikėjo įvairiais paistalais apie tamsiąsias jėgas ar demonus. Kalnai perskaitytų mokslinių darbų jai seniai įrodė, kad pelkių pabaisos ar pilies vaiduokliai neegzistuoja. Taip, namas įrengtas keistai, bet gal Augis norėjo naudoti jį kaip sodybos eksponatą? Tuomet kodėl vakar jo neparodė? Visgi juk ir taip per vieną dieną visko buvo labai daug.

Moteris bandė galvoti apie ką nors kita, bet šiurpios mintys nejučia vis sugrįždavo. Smilkiniuose vis sudundėdavo velniškas ritmas, prisiminus šaltą mirties alsavimą, išsviedusį ją iš patalpos. Ir tos pėdos... Šviežios basų kojų pėdos. O gal tai tik siaubo apimtų smegenų ir šešelių žaidimas? Grįžti patalpon visiškai nesinorėjo, nors Monika suprato, kad likusias kišenėje nuotraukas reikėtų padėti į vietą. Jas traukiant iš kišenės suskambo mobilusis. Italijoje gyvenanti draugė linksmai tarškėjo ir kvietė į svečius. Monika jos klausėsi, bet negirdėjo, nes žiūrėdama į nuotraukas žinojo, ką mato. Augis labai trumpai užsiminė apie kelis tragiškus įvykius, nutikusius jo gyvenime. O ji apie tai neklausinėjo suprasdama, kad nieko tie

klausimai nepakeis, tik skaudins. Noro plepēti nebuvo ir sumelavusi apie trūkinėjantį ryšį, nenuleisdama akių nuo nuotraukų, paprašė draugės perskambinti vakare.

Vienoje nuotraukoje Augis su ryškia blondine stilinga šukuosena. Ji laukėsi ir žuvo nusiridenui nuo laiptų, vedančių į gilų rūsių. Tuo metu vyro namuose nebuvo, o grįžo jis, deja, jau per vėlai. Kitoje – išskirtinių bruožų gražuolė. Augis bučiuoja jos kaštonines garbanas. Ji dingo iš jo gyvenimo. Patyliukais pabėgo. Paliko Augį, net nepaaiškinusi, kodėl.

Senojo namo baimė tolo skaitydama juodo pavydo litaniją žiūrint į tų moterų grožį. Nedidukas kankorėzių lauželis lauko kepsninėje šnabždėjo sudeginti jas ir jau aštrino gelsvai oranžinius kaitros liežuvius. Taip niekas nepamatys, niekas nesužinos, ir ji daugiau neis į tą namą.

Pirmają įmetė rudaplaukės nuotrauką, o šviesiaplaukės prispaudė akmenuku. Kurį laiką ramiai žiūrėjo į besiriečiantį ir

juoduojantį fotopopierių, kol apstulbusi besilydančioje karščio bangoje pamatė ryškėjantį paveikslą: daili rudaplaukė suklupusi prie Augio kojų. Suapvalėjusią figūrą dengia palaidi naktiniai. Jis smarkiai ją paspiria nuo savęs ir pirštu rodo į darželį, tarp dviejų didelių maumedžių. Moteris ima kastuvą, baikščiai pakelia akis ir su viltimi apsidairo. Po to pradeda kasti. Slogus kastuvo mosavimas susipina su maldavimais ir ašaromis. Su kiekviena žemės sauja moters akyse viltis blėsta, ji nepastebi, kad jos kaštoniniai, dabar išdrikę, plaukai virsta į žilus stagarus. Bejausmėmis akimis Augis įdėmiai stebi šį pokytį. Po kurio laiko nusprendžia, kad gylio užteks, ir liepia jai nusisukti.

*Ji stovi ant duobės krašto ir gręžiasi dar kartą pažvelgti Augui i akis, pajunta veriamą smūgį ir tik tuomet išgirsta garsą.
Besisukdama susverdėja ir griūva į duobę.*

Jos žvilgsnis seka kyburiuojančius purius debesis. Paskutiniai jėgų likučiai įsikibę į sąmonę, kuri vis dar veikia, dėdama įvykių eigą į atminties kartotekas. Ji dar žino, kur yra ir prisimena, kas įvyko. Tik kaitriai liepsnoja kairioji kaklo pusė ir iki žaizdų nutrinti delnai. Ji norėtų paliesti veidą, bet nedrysta, bijo pamatyti kraują, o gal ką nors blogiau. Suspaustos gerklės surištos į mazgą neleidžia pasakyti to, ką norėtų. Pulsuojantis skausmas žadina agoniją ir tamsa pakeičia šviesą. Su šiuo pasaulyu siejančios stygos viena po kitos trūkinėja.

Liūdnai nusvirusios maumedžio šakos linguoja į pabaigos taką. Skausmas dingsta. Moteris stebi Augį iš šalies, kaip jis apžiūri kulkos sužeistą maumedį ir ima kastuvą. Kotas dar šiltas nuo jos rankų. Trumpam stabtelėjės išsitraukia mobilų ir surandą adresatą „Kęstas, medieną“.

Dykinėjančius debesis keičia išbalusiai pilnaciai patarnaujančios žvaigždės. Nušvinta šalta ryto saulė, ir pjaunamo maumedžio kankorežis rideなし kuo toliau nuo šios vietas.

Rudaplaukės veidas tampa ryškus, ji žiūri tiesiai Monikai į sielą. Monika nenuleidžia akių ir aiškiai supranta jai siunčiamą žinutę. Besileidžiantis kirvis. Staigi aklina tamsa. Moters akys

maldauja bėgti. Vaizdas nyksta ir ištirpsta žarijų kaitroje.

Monikos vidus susitraukia į juodą it pipiras degęsi.

Moteris stebėjo artėjantį automobilį ir matė, kaip iš garažo jos vyras įeina į seną namą.

Pagaliau grįžo į savo tikruosius namus, kuriuose jautėsi saugus ir galėjo būti savimi. Klestelėjo ant lovos ir pažiūrėjo į pilnatį paveiksle. Ji tokia pat kaip lauke.

– Galėtum skirti daugiau dėmesio savo motinai! Pats puikiai žinai, mano berniuk, kad be manęs tu – niekas, – kartais per dažnai skambantis galvoje mamos balsas erzino.

– Mama, nėra taip blogai. Aš puikiai tvarkausi. Aš dirbu, aplinka blizga. Dar... Dar... Aš norėjau... – balsas sutrūkčiojo.

– Žinau, ką nori pasakyti! Nei negalvok apie jokias turizmo sodybas! Vėl nauja šliundra su savo kvailais išmislais!

Augis kiekvieną kartą įsitikindavo, kad nieko nuo mamos nenuslėpsi. Ji žino viską, kiekvieną jo mintį ir nė karto nėra suklydusi. Bet juk tai ne taip blogai, nes ji visada apsaugo nuo nemalonumų.

– Aš vienintelė, kuri tavimi rūpinasi! Galvoji, nesuprantu, kam tau reikia tų šliundrų?!

Mama, mamyt, mes juk su tavimi susitarėm. Juk mes susitarėm, taip?

Nebuvo lengva susitarti su motina, bet ji tapo nuolaidesnė nuo tada, kai nepajudinamai apsigyveno sūnaus galvoje. Ji nuolat ji prižiūrėjo, o moteris šalia tapo vienintelis suderėtas dalykas, bet su salyga, kad Augis nekurs šeimos. Suprantama, kad motina žinojo, kokius nešvarius dalykelius sūnų vertė daryti tos purvinos šliundros, bet per pilnatį negalėdavo suvaldyti pavydo. Todėl Augis savo kvailai šliundrai pasakydavo, kad turi daug darbo, ir eidavo miegoti pas mamą. Juk tik motinos dėka jie visa tai turi. Kitados ji padėdavo kasdien atvykstančioms poniams sužinoti apie meilės reikalus ir patardavo ponams dėl verslo reikalų. Slapti

atsakymai ir norai kainavo daug. Užtat ir pastatyti namai, supirkti didžiuliai žemiu plotai aplink sodybą.

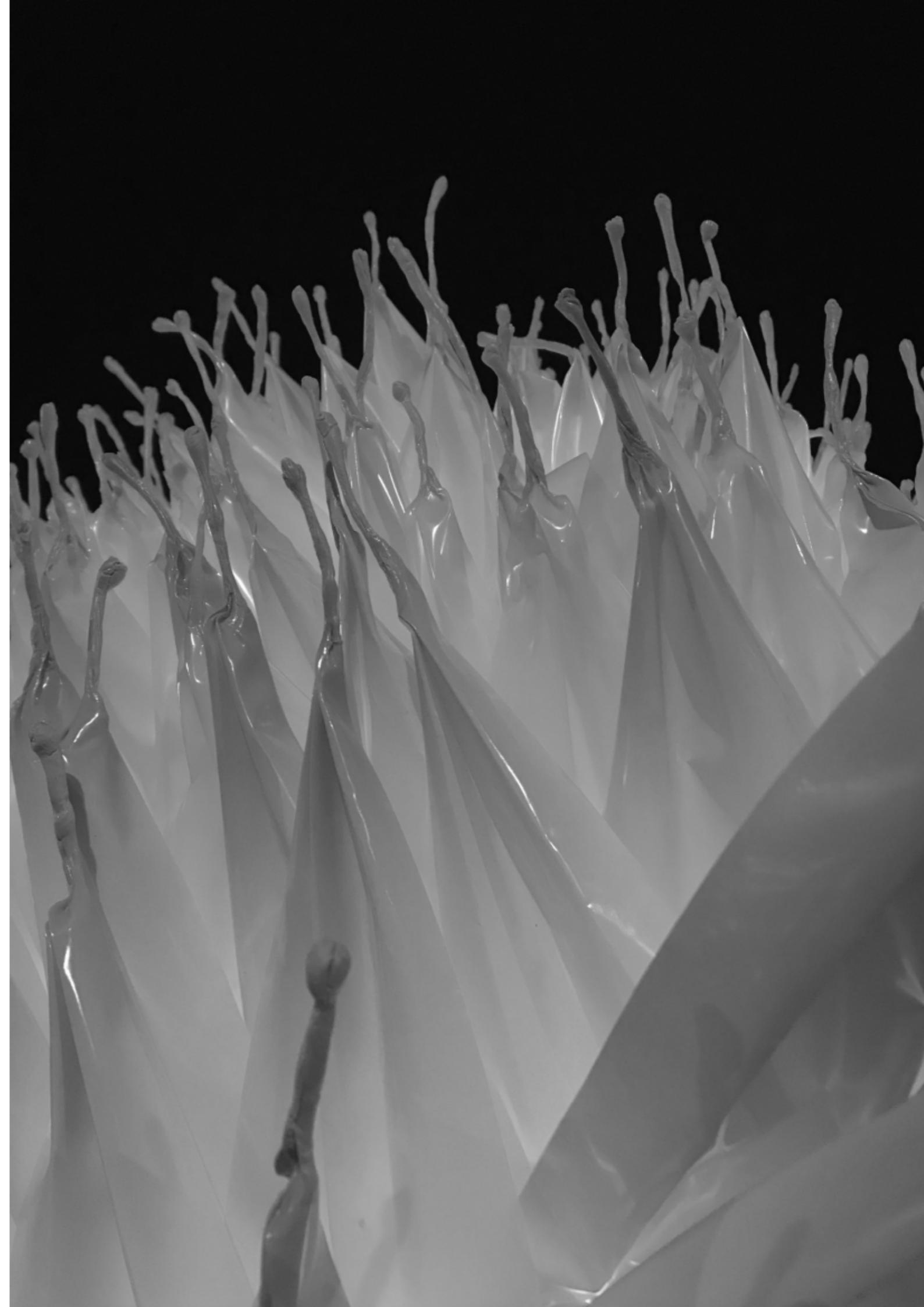
Augis žinojo, kad geriau jos klausyti ir vykdyti tai kas liepiama, nes jeigu prieštarausi, bus tik blogiau, bausmės skaudžios, gali būti net mirtinos. O geram berniukui mama likdavo švelni, vakarais niūniuodavo lopšines ir glostydavo galvą, kurioje jau senokai slėpėsi nuo kito pasaulio.

Pradžioje jis priešinosi mamos paliepimams žudyti, bet, pirmą kartą pamėginės ir pajutęs svaiginamą palaimą ir absoliutų susitaikymą, atsispirti jau nebegalėjo. Dabar Augis buvo tikras, kad mama vienintelė linki jam paties geriausio ir jį saugo.

Augui žingsniuojuojant į naujojo namo kiemą Monika gulėjo javų lauke, netoli paruoštos pjauti medienos krūvos. Beliko tik sulaukti tamsos, kad įgyvendintų pabėgimo planą. Kiek ji ištis pažista šį žmogų? Kiek apskritai galima pažinti žmogaus vidų? Ką ji žino apie jo praeitį, jeigu ir apie dabartį tiek mažai tegali pasakyti? Smakro virpėjimas ir šokinėjanti smilkinyje kraujagyslė išdavė įtampą, nors pačioje slapčiausioje širdies kertelėje ji kabinosi už silpno abejonių voratinklio.

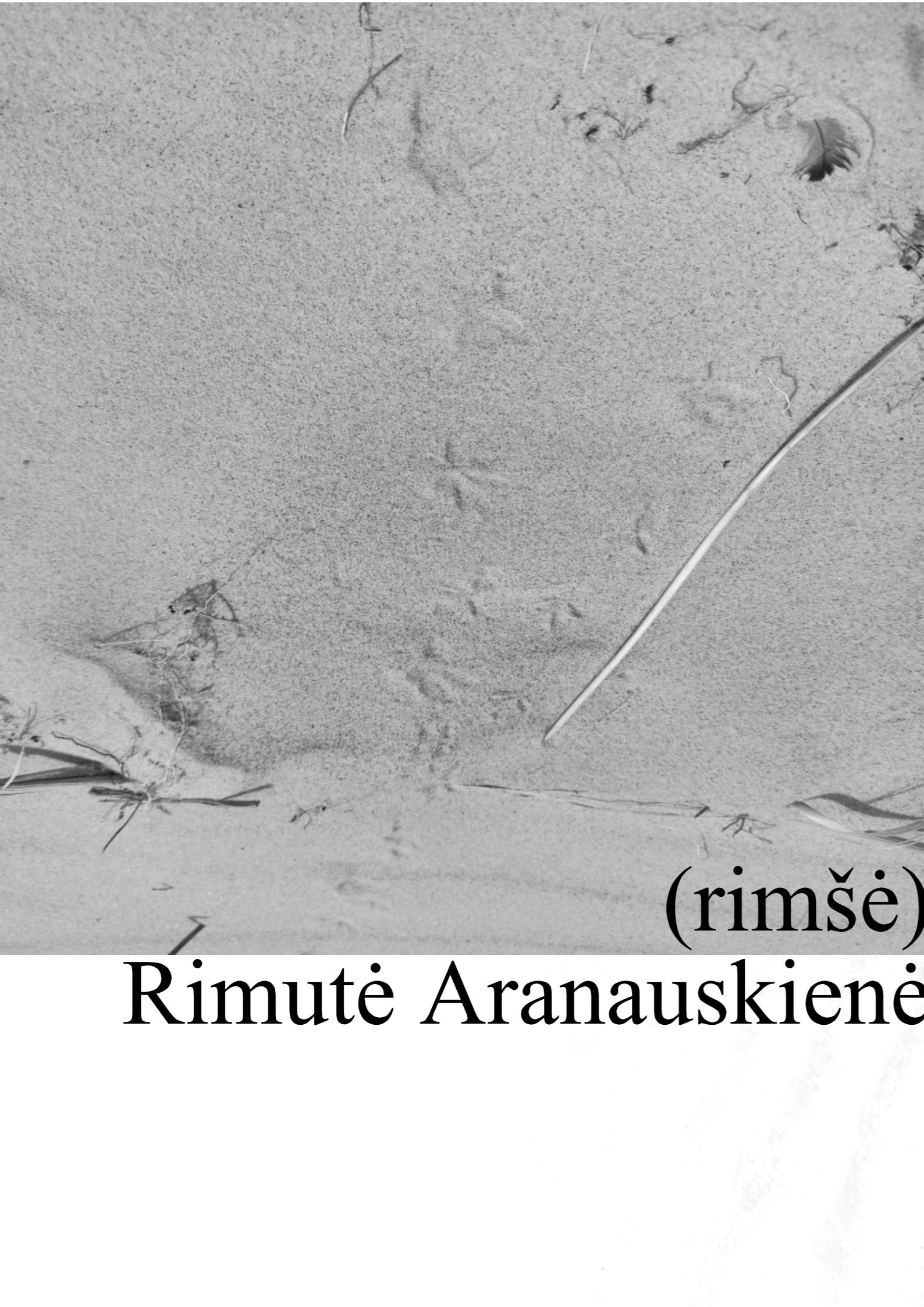
Bet vyrui artėjant link namo durų ir pastebėjus paspaustą akmeneliu nuotrauką, abejonės išsisklaidė, nes jis pasuko rastų krūvos link ir priėjės prie kaladės tvirtai suėmė kirvio kotą. Monika pastebėjo įdėmų žvėries žvilgsnį ir išplėstas šnerves. Iėjės į namus ilgai neužtruko ir apsidairės pasuko link senojo namo. Viskas. Ramu. Monika lengviau atsikvėpė. Kai tik jis nutols, ji šliauš, o pradėjus temti pasileis tekina.

Iš javų lauko suskambo žadėtas draugės skambutis, sudraskės harmonija alsuojančius gamtos garsus. Mamos paliepimus vykdantis berniukas sustojo, galvoje girdėdamas viliojantį balsą. „Ji tik žaidžia slėpynių, surask ją...“

rašyk.lt klasika

(rimšė)
Rimutė Aranauskienė

dvigubas gyvenimas

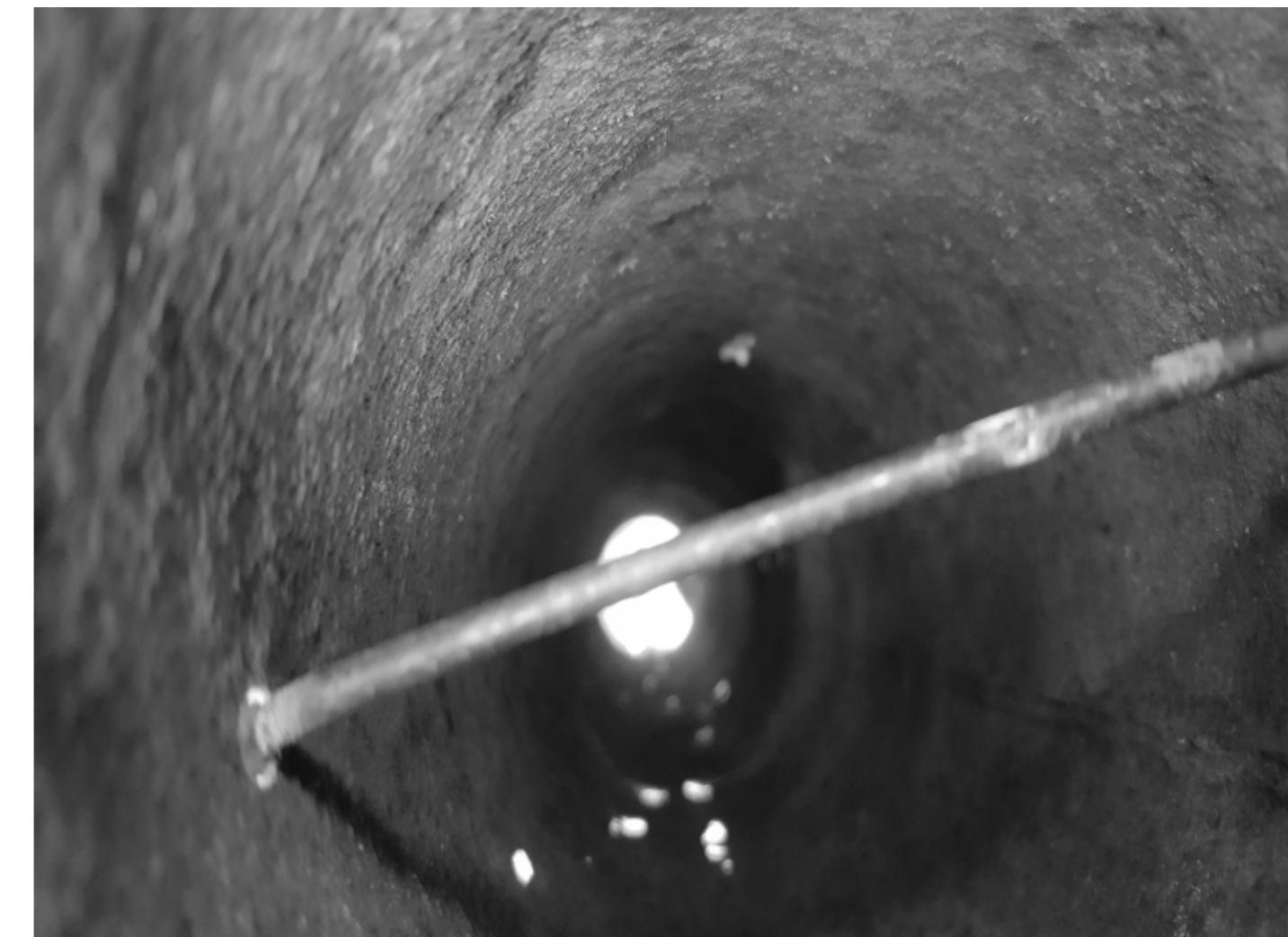
esu iš to paties molio,
kai puti į nosį,
gnaibai skruostus,
šauki ir gąsdini, bet
vaikystėje
nesutrupėjau – iš tévo pažasties
ant keturių letenų
kritau –

iš to paties molio galvą
rudenių skauda, bet
užmerkia
fosforo akys
vitrinų veidrodžiuos
tolstančią nugarą –

išsilaižysi –
dar tiek bus nelaimių –
titnaginiai gremžtukais
įrėžk
užburtą skiemenių
ryto tingiam rąžuly

vaizduotės archeologija

kai linijas delnų trini,
nudilgo mirksnį laikinumas –
liūdnasparnis –
paskui jau nebeskauda:
žodžiai atidryksta
dygsniais lietaus prisiūti
prie tako vilkdalgių,
kaip žemės nuošliauža,
nugruma balsai žmonių,
ir veriasi mažmožių šuliniai –
baltas dienos naujos pėdas
palaižo jų šešeliai žalvariniai...

princesė ant žirnio

virš galvos sužydi
devyniašakis mėnulis juokiasi
nepažabotą laisvą dangų
šypsenos pjautuvu suguldo
nemiegotų naktų kariuomenę
tarsi mirtį
– žirnį –
sulesinu kaip rožinio poterį
karūnos alkstančiai paukštuomenei
išburtas vasaros apžadas
saulės auksinis pleištas
po galva užgėsta

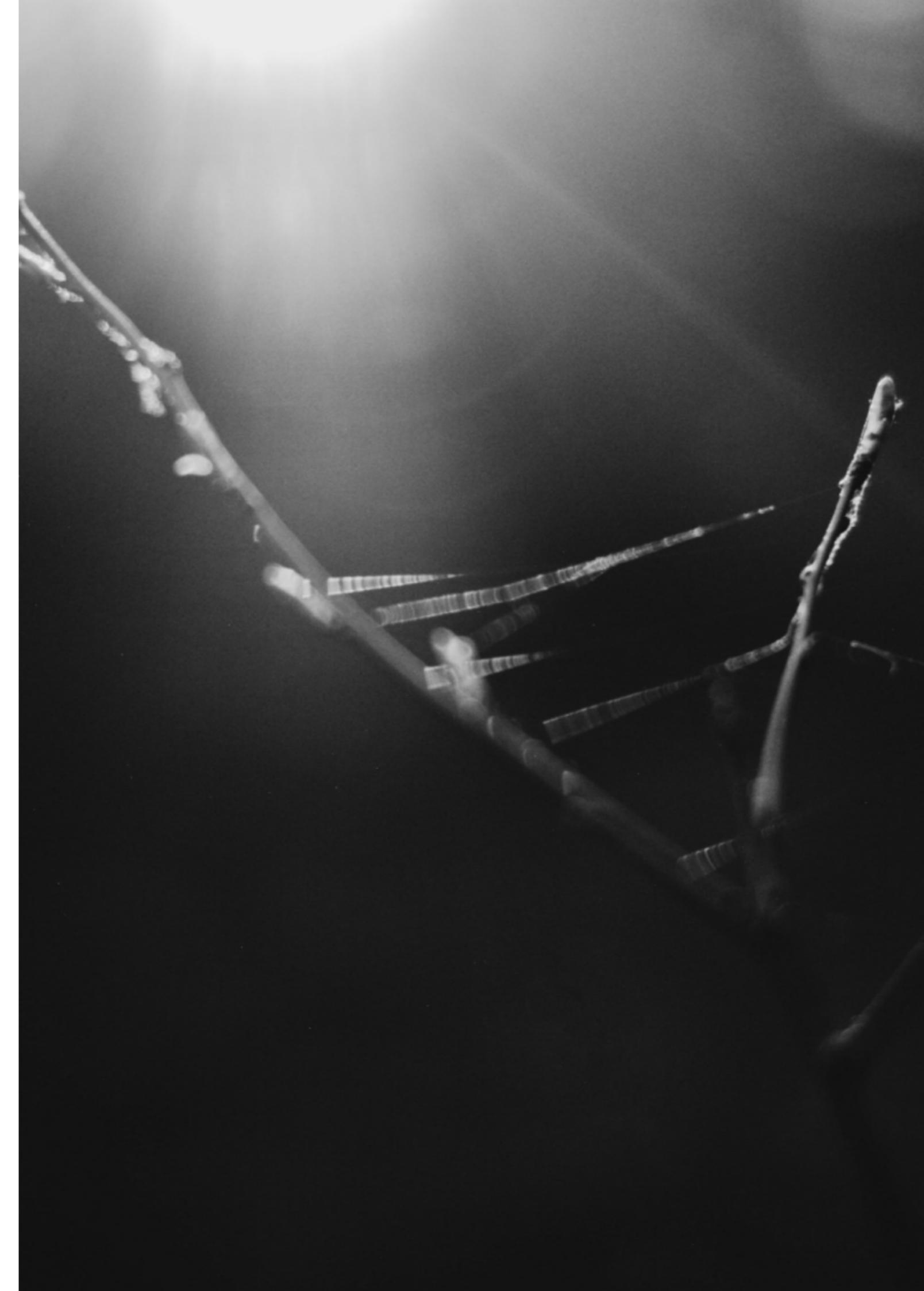
kibirkšties terapija

išnyksta
 linijų šventyklos, svajonių
 sodai ir veneros kalvos,
 kai glostau tavo galvą
 man ant kelių.
 senujų karalysčių pėdsakai
 – būti – nebūti –
 išdžiūvusiose laiko upėse
 neskauda.
 mano delnai - be atminties
 tarsi nušiurės beduino
 audeklas – miražas dykumo.
 kai glostau degantį krūmą
 man ant kelio,
 šviesos kalavijai mums išvaduoja
 naktį

vakarykštė diena

nes tu vėl
 braižysis į duris,
 įslinks sodriame šešely,
 ant stalo numesi nosinę
 ir lėtai raišiosi mazgus
 kaip priekaištą - - -
 nes vėl pažersi abejonės dulkes,
 ir liūdesio paukštis sidabrinis
 sules mano ryta - - -

aš užsimerksiu,
 kad manės nepastebėtum

medžioklėje. valandos eskizas

jau matau, pele, pas ką žiedas žydi
griūvančių spinduliu taikiklyje
du mylintys tamsos stulpai
į vieną šešelio rožę
suaugę

nebus amžinai

buvo paukštės vaikelių iš lizdo nevogti
buvo arklio ašutais raudū neraišioti
buvo akmens nematomoj kalboj negimdyti

nuo piktosios akies

jau matau, pele, kaip tyla pleišėja
kaip įsitempia apsikabinę raumenys
kaip vienišos iriasi
į speigračio gaivalus
svirtys

akių šuliniai išsiverkia

į mane žiūri perlų žvejys

nepanaši esi į perluotę
nesislepi – išnyri
akimirksniu
kaip nešienautos viksvos
šnara žodžiai
ir siūruoja
kaip karčios žolelės
net vėjai prityla
kai klaidžioju jūromis
matau pievos miražą

vasaros kaitroje
sapnuos išsapnuotą

gal tik vos tave myliu
žinai – šypsaisi
tūkstančiais
purslotų žiočių
vakardienos perlmutro
tavo akyse
geltonose kaip lydeku
audros išskalauta
mėnulio šviesa
akmenėja

vasaros išpardavimas

nuo ryto iki vakaro
ant suoliuko
tos pačios moterys
mojuoja
tankiai rankom ore
nei sausuma, nei jūra nesigelbsti –
turi laiko –

po grakščiomis nuodingomis gebenėmis
nesibaigiančio ir nemadingo
žiūrėjimo į dangaus žvaigždyną
šiaip sau –

pro šalį skubančiojo
kitelis per ankštas
sagelės iki kaklo
spaudžia
kiesta apykaklė
kieti rankogaliai
auksinė grandinėlė
ant liemenės
ir valandos pašėlę
amžiaus stilių
tiksi

iliuzijų papildai

paupių prarajoj
apvyniok
savo naktį nakčiausią
tvarsčiu –

šimtu ugniažolių –

tu tik eik
palaikiui
nes prieš vandenį
gena mane
tolimi artimi
pamirštieji –

sužvejok –

išburta
amžinai užprašyta
kaip žolė aš plaukiu
tau į ištiestus delnus

Recenzijos

vakvakas

Prieš tave Dramblys

Kartą manės paklausė, kaip jaučiuosi.
Gyvenimo tėkmė buvo kisieliška, tik vidujis aš tą
kisielių taškė ir kapanojo. Tad paklausė. Ir aš
atsakiau, kad nebesitaškau, kad toji tėkmė ir mano
plaukmenys dabar – sinchrone. „Nesimato“. Ir tai
buvo pabaiga – suvokimas, kad negali perteikti
disonanso kisieliaus-taškynės neapipavidalinęs jo
kaip dovanos, kaip perduotinos patirties. Ir kad šioji
patirtis pernelyg sunki apipavidalinti ją taip, kad
nebūtų gaila sugadinus tokios sunkybės. Kartais
tiesiog egzistuoja didelis, bet neįmanomybėj būt
perprastu.

Ir taip yra dažna. Todėl – *Dramblys*.

Papasakosiu apie *Dramblij*.

Prieiga prie *Drambllio* gali prasidėti Dà Xiàng
Xídì Érzuò („an elephant sitting still“) peržiūra. Bet
geriau – ne. Nes *Dramblys* gimsta prieš tai, dar
1986-aisiais, Taivano poeto Yan Hongya (Hong
Hong) zoologijos sode („city zoo“) kaip „vienišas
dramblys“:

Masyvi
kolosali
suskydusi tačiau dėmė

dramblys

miesteliu žengiās
lyg
ūkana

švelniai liečiās
kiekvienā vienā
(mums nežinant)
vyksta
palikęs
savo įspaudus sienose

nunykstas
mūsų pamirštas
Vėliau tik radę karkasą
orū stoties antstogėj
sužinom kad stovēta čia laukiant
ilgintis savo rūšies

A bulky
enormous
blur,

the elephant,

passes through town
like
fog,

gently touches
every single thing
(unbeknownst to us),
departs,
but leaves
its imprint on the walls;

disappears,
and we forget it.
Later, we find its carcass
atop the weather station
and realize it's been standing there all along
waiting for its kind¹

Ir visai nesvarbu, kaip šį konceptą tu patirsi. Gali nuolankiai priimti konvencionalią interpretaciją – *dramblio*, kaip *vaizduotės*², mirtį naujosios sociokultūrinės eros kontekste. Gali įskaityti emocinio intelekto reikalaujančius niuansus. Gali gali gali. Visai nesvarbu, kurią galimybę realizuosi – kažkaip patiri ir to „kaip“ pakanka.

Bet štai – *dramblys* (dar ne *Dramblys*) *dramblys* pastotėj laukė. Ir sulaukė vos po poros (1989) metų Laszlo Krasznahorkai banginio – irgi *dramblio* dar ne *Dramblio* – Az ellenállás melankóliája („Rezistencijos melancholijos“). Dažnai galvoju apie tai, kad Dà Xiàng Xídi Érzuò tékmė, tiek scenarijaus, tiek originalios novelės, bei „rezistencijos melancholijos“ priklauso tam pačiam kultūriniam fenomenui. Visi *drambliai* dar ne *Drambliai* tokie. Tik šiuo atveju viename *dramblys*, kitame banginis. Abu kisieliuje. Abu kisieliuje jau žiną apie jo savybes, stebi šalia mažuosius, kurie dar tik perpras. Tik Krasznahorkai tekstai stilistiškai tankesni. Tarsi abu apipavidalina tą patį fenomeną, bet vienas renkasi pavidalą lipdyti iš pumpuro žalsvos, o kitas skainioja tamsžalius. O daugiau apie banginį ir nepasakosiu. Nes turime Lietuvoje vertimą, ir tą vertimą tu dar gali patirti ir atrasti tekštą. Ir jo vietą gigantų kosmose.

Kai pirmą kartą žiūrėjau Dà Xiàng Xídi Érzuò, palikau po dvidešimt penkių minučių ir verkiau, tenorėjau numirti. Po kiek žiūrėjau vėl, nuo pradžių, nes kitaip negalima žiūrėti kino. Ir vėl sustojau, vėl pakartojės tapačias mantras nuėjau prie kitų patirčių. Bet vis sugriždavau, nes traukė tas „dieve, kaip tai pažįstama“ šašo nulupimas, kuris atveria slepiamą patirčių tekėjimus. Gal tik po pusmečio sugebėjau pažiūrėti visą. Tas dvidešimt penkias minutes pamačiau kelioliką kartų, mintinai cituodamas kojų tempimo, batų ir cigarečių dialogus kiekvieną kartą, kai stovėdavau rūkydamas, užvertęs galvą dėbsom į plikas kaštono šakas, vis galvodamas, ar vėjas apibers kokiaisiais parazitais.

Kai pamačiau visą, nusprendžiau, kad tai yra tai – kad tai perteikia tą sunkenybę, kurią aš maniau, kad neįmanoma perteikti, nes per tūkstančius puslapių tiesiog neužtikau tuo besidalinant. Ir kiekvieną kartą po to vėl verkdavau, kad kažkas padarė tai, ką aš maniau, kad reikia išmokti padaryti ko man taip trūko literatūroj, kad galėčiau referuoti dalindamas kitiems, bet dabar gi jaučiu, kad šis išpildymas yra toks tobulas ir nekoreguotinas, kad man net nebéra prasmės to mokytis. Daug vėliau, taip vėliau, kad galima sakyti, jog visai neseniai pradėjau skaityti jo apsakymus.

Kad ir tas, vėl grįžtu prie rūkymo, bet visas jis toks, man tiesiog šią akimirką ta sekundė limpa. Kad ir tas trumputis monologas po vandens paprašymo, kuriame papasakoja apie kruviną pėdsaką ant filtro. Dieve, kiek daug kartų ramumos pokalbiuose, sėdint kur ant bordiūro ir stebint debesis, bandžiau perteikti tą kontempliatyvą jausmą, kai nuo cigarečių gleivinė vidinėj lūpų pusėj skausta, tarsi kalbėtų su tavimi ir bandai suprasti ką kalba be to, kad metas mest, o gal išvis net nebandai, bet tik patiri ir tas patyrimas tarsi puzlės dalelė, kurią reikia įstatyti nūdienon, rast jos vietą, nes viskas turi vietą kai patiri įsamontai. Galvodavau kaip tai aprašyti ir perteikti, bet štai žvelgiau į tą sceną ir supratau, kad niekada apie tai neberašysiu, kad tik nukreipsiu.

Turbūt dabar galiu pradėti pasakoti apie kultūrinius kontekstus: egzistuoja takoskyra. Tarp rytų ir vakarų. Kiek ji išties

yra, o kiek tai tik konstruktas – nesvarbu. Svarbu, kad egzistuoja Krasznahorkai, rašytojas scenarijų ir novelių. Vengras, jei kažkam svarbu nacionalinės etiketės. Ir pastarasis ne kartą dirbo su lėtojo kino režisieriumi Bela Tarr. Net ne ne kartą dirbo, Be pirmojo nebūtų antrojo, o be šių europietiškojo lėtojo kino raida patirtų sutraiškytos sraigės agoniją. Ir kad mano minėta rezistencijos melancholija tapo scenarijumi, kurį pastatė, šedevru laikomu, *Werckmeister harmóniák*. Ir ar tai tas pats banginis, ar jau kitas – nesvarbu, vienaip ar kitaip tai to paties *Dramblio* apraiška. Tipenančio per lėtają literatūrą, lėtajį kiną. Dà Xiàng Xídì Érzuò – sintezės vaisius, jungiąs *Dramblio* gimties ir europietiškojo jo pavidalo apraiškas. Trinąs minętą takoskyrą. *Dramblio* simbolizmas, intertekstualumo pagrindas [tiksliau, pats *Dramblys*] – universalija.

Kartais noriu pasakyti, kad jis nufilmuotas/sumontuotas įtaigiai. Kad jau daug vėliau, atsiradus galimybei patirti ne tik emociškai, pradėjau matyti ir vertinti dalykus, kurie rodo jo techninę kokybę: dialogų filmavimo metodai, įtampos kūrimas per manipuliacijas scenų trukmėmis. Bet galiausiai supratau, kad nėra prasmės. Visi tie techninio meistriškumo aspektai neturi būti žinotini, niekam nereikia matyti virvučių, kai patiri. Hu Bo (Dà Xiàng Xídì Érzuò režisierius) irgi kovojo su virvutėmis. Pastateš pirmą pilnametražį ir susidūrės su studijos reikalavimais trumpinti dramblį, sutrumpino savo paties būtį. Ir tas sutrumpinimas sukūrė aplinkybių visumą, leidžiančią mums patirti dramblį tokį, koks buvo sumanytas. Laukiąs pastebėjimo, atpėdinės minkštai per medijas jau kaip *Dramblys*.

O juk tas filmas net ne apie tai, sako, o meilę.

¹ Mike O'Connor vertimas

² xiàng – *dramblys*; xiāngxiàng – *vaizduotė / jsaivizduoti*

Tomas Vyšniauskas

Nuo angelo plunksnos iki paleistuviių

Mindaugas Švėgžda. *Diptichas E.* Eilėraščiai. Kėdainiai: Spaudvita, 2013. 112 p.

Mindaugas Švėgžda – Jonavoje gyvenantis dailininkas ir rašytojas 2013 metais išleido savo trečiąją knygą suaugusiems „Diptichas E”. Tasai anotacijoje sušmēžavęs žodelis „suaugusiems”, mano moraliai pakirmijusios natūros žvilgsnį kreipė kūrybos su S raide link ir žadino lūkesčius aptiki pikantiškų detalių knygoje. Provokatyvios, dråsa ir įžūlumu spinduliuojančios iliustracijos, (kurių autorius pats M. Švėgžda) dar labiau kurstė tokį lūkesčių žarijas. Tiesa, pavadinime figūruojanti raidė E lenkė interpretacijas prie skonio stiprikių, konservantų ir prieskonijų panaudojimo gausos ir tarsi ramino, jog nosi į tas žarijas įkišęs nebūtinai parako kvapą užuosi ar spenelio rubiną iškontempliuosi. Vienap ar kitaip, susiintrigavau paragauti.

Dråsos tiek raiškoje, tiek minties dėliojime eilėraščiams nestinga. Gausu šiurkštesne raiška perteiktos socialinės, religinės kritikos („Prostitutė jauna / Ieško sau uosto --- / Milijonasis šnairuojantis Kristus / nusitemps ją į purviną angą“ (p. 22)), pamąstymų apie istorijos (tame tarpe ir literatūros) personažų moralumą („Romeo ir Džiuljeta? / Juk jai nėra / Né keturiolikos.“(p. 75)), lytiškumo sampratos pokyčius („didžiujų karpų – krūtų / pašalinimo operacijos / žemiau prisiuvant vyriškus – / kartais ir eržilo – / daiktus“ (p. 86)). Toji dråsa sumiksuta su ironija, kartkartėmis, ypač antrojoje knygos dalyje, balansuoja ant persūdymo, tegul ir vaizdingo, kaip antai: „Gyslotas arkliškas dičkis / (Poetiškai tariant, / Vyro raudongalvis drakonas) / Visas visutėlis įsiveržia / Į jaunutę, į cypiančią“ (p. 68) arba „nevaisingai / stenėdamas ant / klozeto / sukūrė šedevrą“ (p. 72)), o kartais paviršutiniškumo („Bendras / Dviejų / Rasių / Šokoladinis / Gaminys. / Popiliarus / Ir Europoj. / Išviliojantis / Seiles / Ir pro / Vešliausius / Ūsus“ (p. 63)) ribų. Būta ir simpatiškai subalansuotų,

netikėtu ingredientų sugretinimu mano gomurį itin pamaloninusiu vietelių: „Tavo noras / Turėti tris vaikus – / Tai pavojus, / Tai nesmagi galimybė / Igrūsti į pražiotus nasrus / Tris nelaimingus peliūkščius” (p. 53).

Tarsi veidrodinis minėto grubumo atspindys rinkinyje šmēsteli asmeninių būsenų subtilaus ir jautraus perteikimo apraiškos: „sielvarto stulpas / širdgėlos skersė – / juozganas kryžius / ant gyvojo / kapo” (p. 20) ar „Aš – vanduo, graudus lietaus vanduo, / Ir vanduo mane / lyg savo avinėlių gano.” (p. 44). Ir aš pradedu būgštauti, kad tik prieskonį gausa neužgožtų tokios jautrios ir poetiškos Esmės. Tikrojo metaforos skonio.

O poezijos aromato knygoje gausu. Yra eilėraščių, kuriuose nuspjaunama į pozas ir šiurkštumo kiautą ir pasiduodama išjautimo kerams. Ir tie eilėraščiai man imponavo labiausiai. Autorius nesibodi

nukreipti žvilgsnio į aplinką ieškodamas individu ir gamtos vienovės („Glosto / Geltonplaukis berniukas pievoje / Žolę... / Žemė – ir žmonių planeta.” (p. 10)) ar atjautos, ryšio su kitažemis sakralumo („Daili / Išsipuošus / Mergyte, / Prieiki / Prie išmaldos / Prašančio / Elgetos / Ir jি – / Pabučiuok. / Tai būtų / Tikrasis / Viešpats / Stebuklas.” (p. 11). „O pasaulis / tai didelių kreivų veidrodžių kiemas / kur būna / kur iš tikrujų būna / karvės atveda / viščiukus / vištос išperi / slibinus”, apibūdina būties nenuspėjamumą lyrinis subjektas. Nuo gamtos žvilgsnis šoka prie industrinių elementų, „šaltojo pasaulio”, žmogaus rankų tvarinių: „elektromagnetinė širdis / ne geresnė už akmeninę / plastmasinis padaras / atmerkia / stiklo akį” (p. 34).

Nepaviršutiniškos poezijos pasiilgusiam skaitytojui turėtų patikti, kad knygoje atsiranda vietas ir metafiziniams motyvams, transcendencijos įpynimui į kasdienybę: „stovi / smaluotais sparnais / vaiko violetinis angelas / ir nežiūri / ir nežiūri / į dangų”

(p. 79). Sugebėjimą nerti į gilesnius minties klodus atstovauja kūriniai, kuriuose aplinkos objektų pagalba išreiškiamas būties komplikuumas. Trapus ir laikinas pasaulis, sutelpantis į urvą („Mažas niūrokas / Urvelis. / Ir nieko nepaprasto ten - / Tik miršta skruzdė...” (p. 18)), nepasiduodantis padalijimui į juodą ir baltą puses („ar / mylēdamas / jūrą / ištarsi / ar / ištarsi / ji / plėšri” (p. 35)). Galiausiai tenka konstatuoti: „juk mūsų nėra niekada / ir nebuvo / visata / tiktaip pridulkėjės dievo vyzdys” (p. 39).

Mindaugo Švėgždos „Diptichas E” – ižūloka, drąsi, intriguojanti knyga. Gausi vietų, kuriose kūrybiniu samčiu grybštelima labai labai giliai (geraja prasme). Tiesa, užsimota aprępti daug. Tarsi siekiama apkabinti visą pasaulį. Pasaulį su galimybėmis ir ydomis, su būties dramatiškumu ir laimės žiburėliais, su buities lėkštumu ir transcendencijos gelmėmis, su angelo plunksnos lengvumu ir prostitutės lemties slėgiu. Yra ne tik S ir E, yra visa abécélė. Jei skaitytojas nepatingės toje ingredientų gausoje išsigryninti pradinį skonį, nepaklysdamas egzotiškuose aromatuose užuosti išjaustus tropus, galės mėgautis kokybės, savita ir nenusaldinta poezija. Pedantiškesnis profanas galėtų kabinėtis prie techninių dalykų, tokį kaip knygos struktūra, rinkinio karkaso braškėjimas, tekstu kokybiniis ir stilistinis nelygiavertišumas, vienas kitas gramas balasto, tačiau galiu drąsiai teigti, jog knygoje gausu eileraščių, nekeliančių abejonių savo literatūrine verte. Lai kunkuliuoja poezija, kupina netobulo pasaulio atspalvių.

Numerus stultorum

Puzzle

Jūs sodininkas? Nors teisingiau – daržininkas? Ne? Vadinasi, nieko man nepapasakosit apie pomidorus. Iš kokią dirvą sėti, kokiomis trąšomis tręsti, kaip nugenėti, kada laistyti, ir panašiai. Tieka, apsieisiu aš ir be tų pamokų. Nusipirksiu jau prinokusiu, raudonu arba geltonu, arba (būna ir tokios veislės) juodai žaliu. Pasipjaustysiu, užbarstysiu druskos, įmesiu šaukštą riebios grietinės. Taip, būtent riebios, nes taip skaniau, ir nusišvilpt man į tuos visus sveikuoliškus dietinius pamokslus, – vyrams patinka, kai moterį yra už ko paimti. Ir svarbiausia, dar pridēsiu smulkintų svogūnų. Sakot, paskui smirdės iš burnos? Betgi labai sveika, visokias *zarazas* užmuša. Tiesa, kažkur skaičiau, kad svogūnai labai kenkia smegenims. Bet bala jų nematė. Bus tų smegenų, ne karo metas. Kažkas pasiginčytų tikriausiai – karo. Visas pasaulis dabar kariauja. Su *Korona*. Nesuprantu – kaip galima kariauti su tuo, ko nesimato? Na, matosi, žinoma, pro mikroskopą. Tik aš galvoju, kad tai visai ne karas. Ai, nesvarbu, ką aš galvoju. Aš tik laukiu princo su balta *Audi*. Turtingo, o ne kokio nusigyvenusio su priekin atsikišusiu pilvu, per kurį vos marškinį sagos užsisisega. Aišku, to pilvo nė nepastebėčiau, ir raukšlių nepastebėčiau, – geriau jaunas, kas be ko, – jei tik princas būtų be galio man dosnus ir, be abejo, mane labai mylėtų. Ant rankų nešiotų. Rūmus padovanotų. Man į darbą eiti nereikėtų. *Rūpuške*, kaip nekenčiu savo darbo! Anādien Mindė, tas girtuoklis prakeiktas, pomidorus išvertė! *Autokaru* atbulas važiuodamas atsitrenkė į dėžes – turėjau visus atgal sukrauti, nes tas latras iškart dingo, palikęs plačiai po sandėlių išsklaidytus! Nespėjau kitų darbų atliskti, parduotuvės vedėja rėkė gerklę išvertusi. Kaip norėjos užkimšti ją, sugrūdus į burną kokį pomidorą! Arba svogūną. Be grietinės. *Fyfa* nelaiminga! Seniau matydavau, kai rūkydavau prie rampos, po darbo jos atvažiuodavo toks *kakalis* su juodu džipu. Dabar jau kokį pusę mėnesio nebeatvažiuoja. Metė ją tikriausiai. Tai ta ištisai šaukia ant visų, lyg mes būtume kalti, kad ją paliko. Manės tai

Birutė Šuk

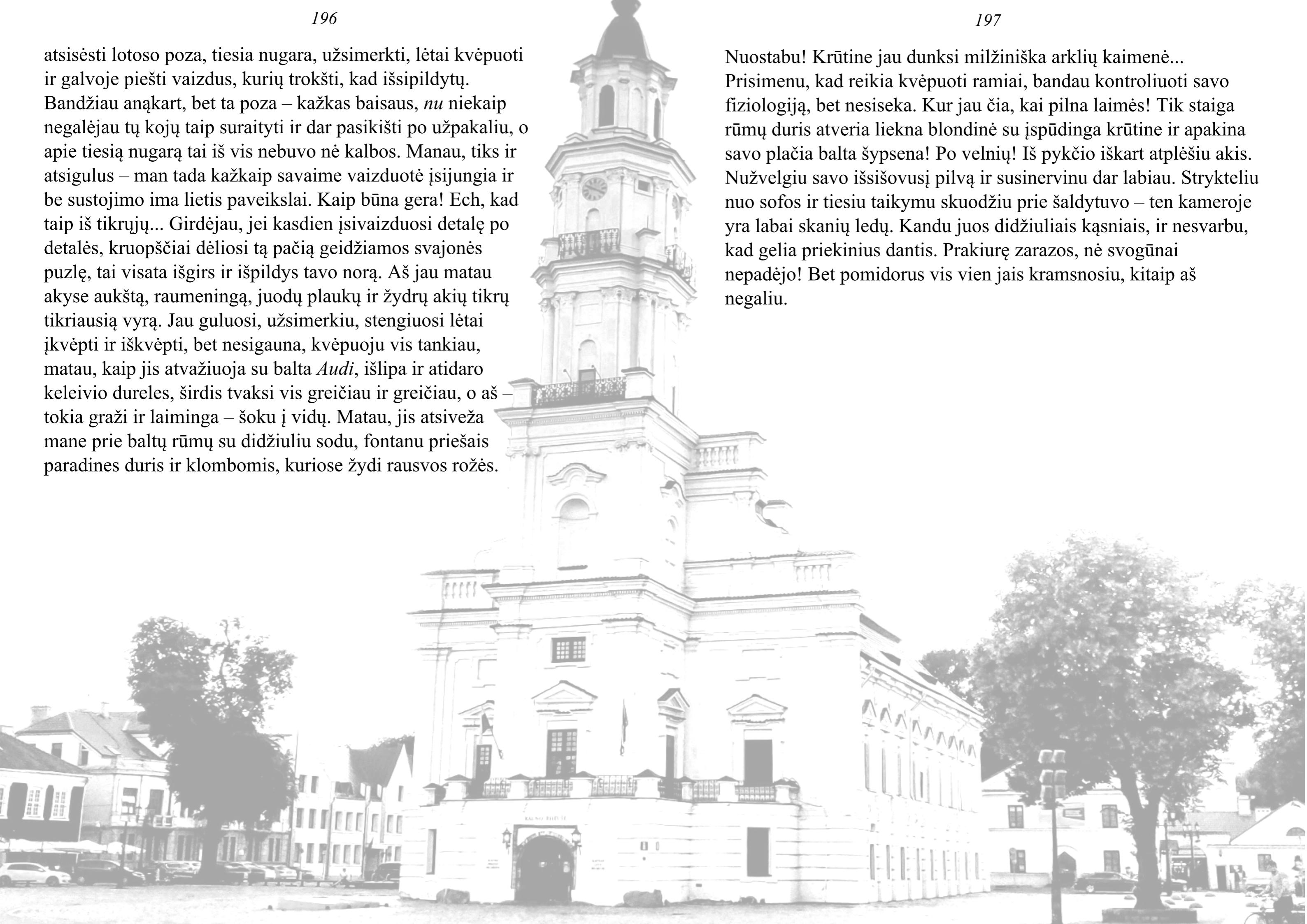

tikrai nepaliktų, aš būčiau labai gera mergaitė. Reikia būt gerai, kad turtingas vyras mane surastų. Skaičiau internete, teisingiau *feisbuke*, vieną senovišką indų istoriją – ten rašė apie negražią (nežinau, iš kur tokią išstraukė – indų filmuose vien gražuolės), bet labai gerą ir nuolankią merginą, katrą įsimylėjo labai turtingas pirklys ir ją vedė. Daug kur internete rašo, kaip atrodyti, ką sakyti ir ko nesakyti, kaip judėti, kur rankas padėti, kaip galvoti, bendrai, kaip elgtis, kad pritrauktum tikrą vyrą. Ir aš mokausi tokia būti – tikra moterimi. Jau visą savaitę po namus vaikštai užsidėjusi ant galvos storą knygą. Užknisa, aišku, viršugalvį paskausta nuo svorio, bet vaikštai – gi noriu turtingo, stipraus, tikro vyro. Dar nusipirkau ilgą sijoną, iki pat kulkšnių, kaip liepia *ajurvedos* žinovai – sako, tikri vyrai mēgsta sijonus. Tik kažkaip manęs nepastebi né vienas. Gal reiktu trumpo?

Bet rašo, kad per daug apnuogintas kūnas traukia tik geidžiančius pasismaginti. Nukirpsiu iki kelių – bus kaip tik, manau. Netrokštu, kad kokie gašlūnai mane akimis nurenginėtų. Tuo labiau – iš tikro. Nors... Bala jų nematė, tegu nurenginėja. Bet tik akimis! Kaip aš tuos striptizo erelius per *teliko* ekraną. Aha, dar skaičiau, kaip reikia į vyrą žiūrėti – įžūliai negalima, bet akis nuleidusi irgi nieko nelaimėsi. Bandžiau, kaip ten mokė, šjryt dantis valydama prieš veidrodį – vos pati savęs neįsimylėjau. Pasiryžau dar ir namus išsikuopti, gal net kai kuriuos baldus perstumdyti. Toks rusų *guru*, gyvenimo meistras, mačiau *jutubėj* aiškino, jog tik tvarkinguose namuose karjeros laiptai garantuoti. Ir kaip aš anksčiau nesusiprotėjau! O čia, pasirodo, viskas taip paprasta – sutvarkai savo urvelį, ir še tau, prašom – paaukštinimas darbe. Daugiau nekišiu nagų prie tų prakeiktų pomidorų! Pala, o kam man karjera? Juk turėsiu turtingą vyrą ir būsiu viskuo aprūpinta. Arba netvarkysiu kambarių, geriau pavizualizuosi. Sako, kad reikia

atsisėsti lotoso poza, tiesia nugara, užsimerkti, létai kvépuoti ir galvoje piešti vaizdus, kurių trokšti, kad išsipildytų. Bandžiau anākart, bet ta poza – kažkas baisaus, *nu* niekaip negalėjau tū kojų taip suraityti ir dar pasikišti po užpakaliu, o apie tiesią nugarą tai iš vis nebuvo nė kalbos. Manau, tiks ir atsigulus – man tada kažkaip savaime vaizduotė įsijungia ir be sostojimo ima lietis paveikslai. Kaip būna gera! Ech, kad taip iš tikrujų... Girdėjau, jei kasdien įsivaizduosi detalę po detalės, kruopščiai dėliosi tą pačią geidžiamos svajonės puzlę, tai visata išgirs ir išpildys tavo norą. Aš jau matau akyse aukštą, raumeningą, juodų plaukų ir žydrų akių tikrų tikriausią vyrą. Jau guluosi, užsimerkiai, stengiuosi létai įkvēpti ir iškvēpti, bet nesigauna, kvépuoju vis tankiau, matau, kaip jis atvažiuoja su balta *Audi*, išlipa ir atidaro keleivio dureles, širdis tvaksi vis greičiau ir greičiau, o aš – tokia graži ir laiminga – šoku į vidų. Matau, jis atsiveža mane prie baltų rūmų su didžiulių sodu, fontanu priešais paradines duris ir klombomis, kuriose žydi rausvos rožės.

Nuostabu! Krūtine jau dunksi milžiniška arklių kaimenė... Prisimenu, kad reikia kvépuoti ramiai, bandau kontroliuoti savo fiziologiją, bet nesiseka. Kur jau čia, kai pilna laimės! Tik staiga rūmų duris atveria liekna blondinė su įspūdinga krūtine ir apakina savo plačia balta šypsena! Po velnių! Iš pykčio iškart atplėšiu akis. Nužvelgiu savo išsišovusį pilvą ir susinervinu dar labiau. Strykteliu nuo sofos ir tiesiu taikymu skuodžiu prie šaldytuvo – ten kameroje yra labai skanių ledų. Kandu juos didžiuliais kąsniais, ir nesvarbu, kad gelia priekinius dantis. Prakiurę zarazos, nė svogūnai nepadėjo! Bet pomidorus vis vien jais kramsnosiu, kitaip aš negaliu.

Mužik Super Star

Didžiojo sprogimo teorija ir praktika

Ramų ir tvarkingą Pabradės miestelį šiąnakt sukrėtė precedento neturintis įvykis. Pirminiais duomenimis, apie 2 valandą 78 minutės nakties, miestelyje nugriaudėjo siaubingas sprogimas, pridaręs didžiulės žalos: smūgio banga išdaužė langus penkių kilometrų spinduliu, apgriovė namus ir išlaužė medžius greta sprogimo epicentro. Arčiau stovėjusiems namams netgi nuplėšė stogus, o apylinkių gyventojai krapštėsi pakaušius pasitikrindami ar tik jiems stogai „nepavažiavo“. Sprogimas nuvertė nuo bėgių tuo metu kaip tik Pabradę kirtusį Vilniaus - Turmanto traukinį. Šalia bėgių mėtėsi grūdinto stiklo šukės, *smartfonai*, bulvės, kontrabandinės cigaretės, trys mieguisti studentai, dvi striptizo šokėjos ir pusantro bišono. Pabradės tvenkinyje ir Žeimenos upėje nuo sprogimo kilo didžiulės cunamio bangos. Nemenčinėje žmonės pasakoja regėję iš dangaus krentančius karosus, o Švenčionelių gatvėse tą naktį buvo galima rengti kanojų varžybas.

Vietinio pagarsėjusio veikėjo pusamžio vyriškio Juzefo namo vietoje atsiradęs krateris ir aplinkui plačiai išsitaškę kraujo, išmatų, žarnų, smegenų ir gumos fragmentai sukélé labai daug klausimų operatyviai į įvykio vietą sugužėjusiems specialiųjų tarnybų darbuotojams. Dar didesne mīsle tapo apdžiūvę spermos lašai ant seno inkilo fasado. Tačiau būtent dėl pastarojo įkalčio pirminės terorizmo ar meteorito versijos greit buvo at mestos.

Bendruomenės narių pasakojimu, blaivas Juzefas būdavo kuklus ir mandagus, tačiau išgéręs pasikeisdavo neatpažistamai - pavirsdavo *čipendeilu*. Jis pradėdavo kabinėtis prie visų moterų iš eilės - jam nerūpėjo nei tų moterų amžius, nei išvaizda. Nerūpėjo netgi lytis. Kelis kartus prie baro geriantys vyrai sudrausmino nemandagų savo sugėrovą, kai šis pradėjo juos visaip grabalioti ir liesti „šventas“ vietas, visa gerkle bliaudamas kaip nori „bobų“. Vargšas Juzefas išgéręs moterų užsinorėdavo tiek, kad visa kas šilta ir juda jam atrodydavo kaip malonumų drevė.

Pasak miestelio bendruomenės narių, gerbiamas ponas Juzefas buvo našlys ir kentėjo nuo potencijos sutrikimų, todėl lankydamas Vilniuje, atsivežė iš „tokios parduotuvės“ (kaip jis pats įvardino) iki tol nematyta daiktą - penio pompą. Nuo tada ir prasidėjo kaimynų vargai ir problemos. Alkoholį mėgstantis vienišas vyriškis išgėrės neadekvaciai susižadindavo, bet toji ruja anksčiau būdavo nepavojinga ir apsiribodavo tik pabalbatavimais liežuviu, kaip jis norėtų ir kaip jis visas „padarys“. Deja, tas nelemtas technikos pasiekimas apvertė viską aukštyn kojomis: su juo Juzefas įgavo galių įgyvendinti savo užmačias.

Pavojus tapo realus: besidairydamas į potencialias aukas girtas vyriškis jau ne kartą pomavo savo organą žmonių akivaizdoje.

Pasiklausykime ką sako pedagogė Katažyna (kalba netaisyta):

„Jis dažnai ateidavo užsipompavęs prie mano buto durų ir skambindavo ar baladodavosi, norėdamas parodyti, kaip dabar pas jį gerai stovi ir koks didelis. Žinokit, baisu. Užsipompoja net iki mėlynumo ir gąsdina tokiu baisiu „kočėlu“ mane, vienišą moterį. Aš gyvenime tokią dalykų nemačiusi! Jūs įsivaizduojate, koks man šokas? Naktimis neužmigdavau po to! Ką jūs sakote, koks susijaudinimas! Iš baimės paskui negalėdavau miegoti nuo to pamatyto vaizdo. Aš gi kultūros žmogus, pedagogė, algebras mokau, lygtis sprendžiu, o čia ateina toks... į lygiašonį trikampį neįsispraudžantis. Vydarau su šlapiu skuduru, esu jam šniojusi per jo durną žilą galvą ir per jo pasididžiavimą. Pabėgdavo besikeikdamas, ir vis rėkdavo kaip mane vis tiek pasigaus prie mokyklos ir „brūkštels“ ir mano „trupmenas suprastins“. O kaip jaustis?“

Štai ir kito pabradiškio nuomonė -

suvirintojas Algirdas (kalba netaisyta):

,,Nu taip, būdavo ten prie kabako cirkų. Ateidavo, ir kuo daugiau geria, tuo labiau jam niežti. Ir ne gerklę, o kažkur giliau. Pradžioj prie barmenių kabindavosi, oficiancių, o jeigu pergerdavo - tai jau ir vyrus pradėdavo grabaliot. Čiupinėja įsivaizduojat, ir jausmingai taip aiškina kad „brangioji, tu būsi šiagnakt mano, mes dūksim iki ryto“. Jam matyt šitas, kaip ten liaudyje sako - spermotoksikozas. Nu, kai malafeika duoda ant smegenų. Sėdėjom kažkada bare, geriam su vyrais, o anas jau man šlaunį glosto. Kai daviau atgalia ranka snukin! O tas išsitraukė savo pompa ir prie visų... Nu mes visi greitai susimokėjom ir namo išėjom, „ot grecha po dalše“. Nežinau ką jis vienas likęs darė. Gal pas tą mokytoją vėl ėjo... O ta tai neblogo senmergė, irgi su pričiūdais. Kai tas užsipompavęs nueidavo pas ją, tai jai po to viską savaitę jo birka nuo lūpų nenueidavo. Kaip sakot? Ne, nu jūs per daug tiesiogiai supratot tą „nuo lūpų nenueidavo“. Jinai kalbėdavo po to visą savaitę vien apie jo kočėlą, kaip anas ją gąsdino. Ir jau su tokiu smačnu pasigardžiavimu pasakodavo visiem... Nekaltutė gi atseit“.

Štai tokie neramumai vyko iš pažiūros ramiame ir idiliškame Pabradės miestelyje. Tačiau provincijos žmonės išradingi - jie greit sugalvojo sprendimą. Pasiklausykime, ką šiuo klausimu mums papasakos Zdislavas (kalba netaisyta):

,,Mes nupirkom jam lėlę, nu tipo, tą guminę bobą. Nu, jis ten Vilniuje pompą sau nusipirko, kažkokioje paleistuvėje parduotuvėje. Aš kaip tik važiavau į miestą, man reikėjo cigarettes baltarusiškas... Karoče, nesvarbu, prekes tokias reikėjo parduoti. Na ir kaip tik užėjau aš į tą parduotuvę, o ten lėlė tokia graži stovi, guminė boba - nu tokia graži, tiesiog kaip gyva. Norėjau sau nusi... Karoče, nesvarbu. Aš pagalvojau, kad geriau Juzikui šitą bobą nupirksti, o tai jis su savo pompa pastoviai bėgioja, visus gąsdina. Ir mane jau norėjo... Na, nesvarbu ko jis ten norėjo, aš nupirkau šitą bobą. Pinigų turėjau užtektinai, aš kaip tik dyzelį iš

Baltarusijos... Karoče nesvarbu, aš bulves pardaviau. Nu ir nupirkau aš šitą bobą, atvežiau jam, ir mes visi kaimynai nuéjome pas jį, pasakėme - tu jau visus užpi... Užknisai tiesiog, imk šitą bobą ir gyvenk ilgai ir laimingai. Va neseniai, prieš savaitę. Nepagalvojome, kad užkaitins iki sprogimo... “

Taigi, kaip matote, tokia visai nekaltai prasidėjusi istorija pasibaigė tikra katastrofa. Jau turime pirmąsias ekspertų išvadas: sprogimas iš tiesų įvyko dėl šios guminės madam, o tiksliau - dėl Juzefo, kuris savo eilinį kartą per stipriai užpompavo savo organą. Su nevaldoma energija menki juokai - būna ir rūsio sienas išverčia ir elektrinių stogus „nurauna“. Ką jau ten oru užpildytas lateksas. Juzefas savo strėlę smeigė su tokiu entuziazmu, kad pripučiama madam kaipmat sprogo su didžiule keliolikos kilotonų jėga, išsitaškydama ir pati, ir gabalais ištaškydama aistringą Juziką, ir nusiaubdama Pabradės miestelį. O ką apie tai pasakys įvykio liudininkai? Leiskime kalbėti Bronei (kalba netaisyta):

„Ašiai miegojau naktį kap visadu savą lažiąj, i jau giliai buvau ažmigus, i tiktai kap davė baisiausias grauzmas! Ašiai šokau iš lažiąs, mislyjau kū cia gal audra, žaibas kąkis šnioją medzin. Ale kai lungų šybąs išlēkie, razpirdoliną visus stiklus, tai numaciau kū cia jau kiba karas. Vajetau, mislyju, tai negi praudų sakie kū Putinas mus razbombins? Padaboju par lungų - è ti gi baisu, žemė su

*dungum maišqas. Tynai kur buvą Juziką pirkia - vsio, nieką nier. Ašiai kaip iššokau iš lažiąs su pantalonais, taip ir nulèkiau miškan, ba jeigu Putinas numetė bombą, tai amerikonai zara irgi duos atgalio, tai anys terpu savys kariaus, è razbombinti tai liksma mes! Tai nulèkiau miškan spritniai kavotis. Lèkiau tai priama kap jauna, i nemislyjau kū aš do šite galiu. Ale susitikau paskui Svetlaną, tai ana man saką kū cia Juziką boba sprogą. Nu, kū cia daugiau pasakysi... Ašiai i mislyjau kū tokis velniq išmislas prie gerą neprivės. Pamislyte - boba guminė, dulkinimui! Velniu ažsiymoją, tai staciai par velnių i nuają. Tynai jam i kelias, razvratnykui šitam. Anas i mani girtas rozą norėją gvoltavot, ale kap daviau zach*jošu galvon tai graita apsispakajyją, Kas yr zach*jošas, klausiat? Nu tarba, runkinukas. Ale nesvarbu, svarbiausias dielas kū anas gavą kū nuspelnys. Griekas yr griekas.“*

Argi ne siaubinga pensijinio amžiaus moters patirtis? Baisu buvo ir jaunimui - kalba vaikinas, prisistatęs Artūrka (kalba netaisyta):

„Eina nafui kaip sprogo! Pipiec! Mes karoče su chebra sėdim ant tilto, alų geriam, visur tokia spakucha, miestas tuščias. Tiktai blyn, kizdryk toks afigienas smūgis, kad net žemė drebėjo po kojom! Eina nafui, aš tai bišķi toks ačkanul suprantat, sakau Marekui ir Sierui, nu čia žinot korišai mano, kad mums jau tuoj bus kizdec. Aš galvojau kad gal čia jau Astravas lopnul, nu a mibis ten juos žino, pastatė čiut ne prie Pabradės ir a vdrug rimtai suka sprogo? Nu bet ne, nifiga. Man Marekas sakė, kad filmuose matė kur apie Černobylį, tai ten ne taip sprogsta, tipo šviesa turi būt o čia tiktai kad langus razjepali visem, nu karoče dar stogus nunešė k čiortavai materi, eina nafui kaip buvo baisu. Nu bet zvizdiec, mes tai tokie iš pardžių žinot visai buvom nepaniatkėj, tai jeigu ne Astravas sprogo tai gal nukrito kokie ufonautai. Nu būna gi sako panašiai kai nukrenta ufonautai, Sieras sakė, kad matė filmuose, dar toks sako atvičiaju, čia paliubomu bus ufkai su lēkste nes filmuose visada kai krenta būna toks bum afigienas ir karoče toks garsas, kad kelnes galima prišikt. Nu tai mes aišku metėm nafik tą alų ir nulékėm žiūrėt kas čia buvo. Tai pakeliui žmones sutikom, karoče sako, Juziko boba sprogo. Mes pradžioj su pacanais tipo dar žvengėm, nu bet paskui jau nežvengėm, nu ką aš žinau, nejuokinga nes ir patys norėjom su pacanais sau tokią bobą pirk. Nu susimest tipo aš, Marekas, Sieras, nu ir naudotumėm. Vieną naktį vienas namo, kitą naktį kitas, paskui trečias, nu tipo rotacija. Nu o ką daryt kai mergos neprasideda su mum? Bet dabar tai čiuju nepirkim, nafik reikia. Jeigu taip sprogsta, tai nu ją nafui. Naudodamasis eteriu noriu mamai linkėjimus perduot, labas mama! Ir dar noriu pasakyti, kad ieškau panos! Merginos iš Pabradės, atsiliepkt, gali būt ir iš Vilniaus, ir iš Švenčionių! Mano numeris aštuoni šeši vienas penki..."

Štai tokie keisti dalykai kartais ima ir sudrebina ramų provincijos gyvenimą. Teisingai žmonės kalba - vien oru stačias nebūsi. Kai damos sproginėja ir patrankos gaudžia - mūzos tyli.

2020, nr. 2 (4)

rankos.net
rašyk.lt

rankos
elektroninis literatūrinis žurnalas